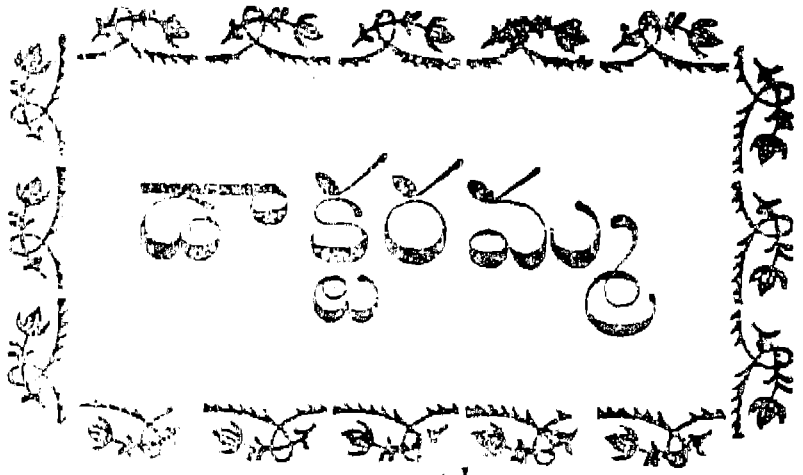

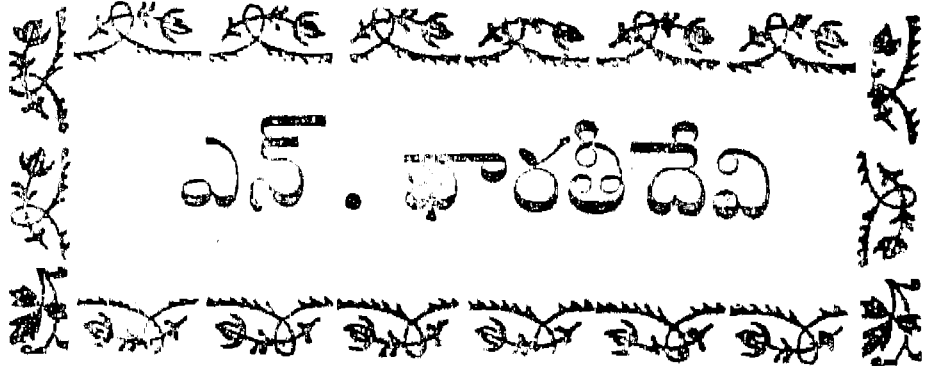
2792/ROP

Acc. No.
1344

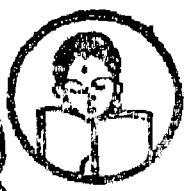
136/4 —

2792/ROP

7873
ROP

కవరత్న శుక్లసంపాదక
పల్నాడురాడ్ & విజయవాడ.2.

DACTARAMMA

By

N. Bharathidevi

*Acc. No. 1344
2*

First Edition :

JULY 1980

Cover Design :

TRIGUN

894.8133

BH A

Publishers :

NAVARATNA BOOK CENTRE

Eluru Road, Vijayawada-2

Printers :

SEETA RAMA

Vijayawada-3

Price :

Rs. 10.00

కాశీ

మా నూతన ప్రచురణలు

బంగారు సంకెళ్ళు
 కళ్యాణి
 వెలిగించిన దీపాలు
 విరిజల్లు
 కర్పూర కళిక
 దాంపత్య నౌక
 రాగవాహిని
 కీర్తి రథం
 అనాఘాతపుష్పం
 బహుదూరపు బాటసారి
 దాంపత్యాలు
 సౌందర్య
 డాక్టరమ్మ
 ప్రేమబంధం
 ట్రీట్ మెంట్
 భిన్నస్వరాలు
 సంసార సుఖం
 అంతిమ ఊణాలలో అక్బర్
 గమ్యం చేరని బాటసారులు
 ప్రేమారాధన
 మధిరిమ
 స్వయిరిణి
 సౌఖ్యజ్వాల

చిగురించిన జీవితాలు
 చెరవిడిసిన హృదయాలు
 చినరి మజిలీ
 వెండి వెన్నెల
 దిగంతాల కావల
 కప్పులేని కొంపలు
 తుషార ప్రతిమ
 అంతం చూసిన అడవి
 ఆశాతరంగాలలో ప్రేమనెక
 కుంకుమరేఖ
 శీననమాయ
 రెక్కలొచ్చిన చిలక
 మధుకీల
 ఓ తల్లి కథ
 రాగతరంగం
 ఆశల హరివిల్లు
 రాగ్రసనంతిలో రాతిబొమ్మ
 అహమా? నువ్వెన్ని మెల్లెక్క
 గలిగావ్
 నీకీవారసత్వంవదు
 తీరం చేరిన తొలికెరటం
 చీకటి పడిన నూర్వడు
 పూర్ణ

తప్పక చదవండి !

డాక్టరమ్మ

స్నాయంత్రం అయిదు గంటలయింది. ఆఫీసులో నుంచి బయటకు వచ్చాడు. రాజేష్ అప్పుడు గుర్తుకు వచ్చింది అతనికి ఇంటిదగ్గర వాటికి జ్వరంగా ఉండన్న విషయం వెంటనే స్కూటరు స్టార్ట్ చేశాడు. వదిలిముఠాలలో రాజేష్ స్కూటరు అతని ఇంటి ముందు ఆగింది.

స్కూటరు శబ్దానికి, పక్క పోర్టునుంచి నుంచి వచ్చిన బేబీ, రాజేష్ చూసి “అంకుల్ మీరు ఆఫీసుకు వెళ్ళిం తర్వాత, అంటికి జ్వరం ఎక్కువయింది. మమ్మీ అంటిని విజయ వర్సింగ్ హోముకు తీసుకు వెళ్ళింది. మీరు రాగానే మిమల్ని ఆక్కడకు రమ్మని చెప్పింది మమ్మీ” అని చెప్పింది.

“అంటిని హాస్పిటల్ కు తీసుకెళ్ళి ఎంత నేనయింది బేబీ? “జారిపోతున్న డైల్యాన్సి కూడదీసుకుంటూ అడిగాడు రాజేష్.

“గంటపుతుంది ఆంక్షల్. మీరు త్వరగా వెళ్ళండి.”

“ఇప్పుడే వెళుతున్నా బేబీ.” అంటూనే నూకటరు

స్టార్ ఛేశాడు రాజేష్

రాజేష్ పదిహేను రోజుల క్రితమే హైదరాబాదు నుంచి ట్రాన్స్ఫర్ మీద విజయవాడ వచ్చాడు. ఇంకా, విజయవాడలోని వీధులపై పూర్తిగా తెలియవు రాజేష్ కు. విజయా నర్సింగ్ హామూ వెతుక్కుంటూ వెళ్లేసరికి అర్ధగంట వట్టింది. గేటు బయట నూకటరు ఆపి లోవలకు వెళ్ళాడు.

గదిలోనుంచి బయటకు రాబోతున్న బేబీ వాళ్ళ అమ్మగర్ని చూసి, ఆ గదిలోకి వెళ్ళాడు రాజేష్.

మంచంమీద నృశాలేకుండా పడుకుని ఉంది వాణి.

“డాక్టరుగారు ఏమన్నారు? వాణిని పరీక్ష చేశారా? ఏం భయంలేదని చెప్పారా?” ఆదుర్దాగా ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాడు రాజేష్.

“ఇంతకు ముందే, డాక్టరుగారు పరీక్ష చేసి, ఇంజక్షన్స్ ఇచ్చి వెళ్ళారు. జ్వరతీవ్రతతో, అలా మగతగా ఉంది. ఏం భయంలేదన్నారు.” అని చెప్పింది బేబీ అమ్మగారు కమల.

“నమయానికి వాణిని హాస్పిటల్ కు తీసుకువచ్చారు. థాంక్స్ అండి.”

“నాలుగు గంటల టయములో, వాణికి జ్వరం బాగా ఎక్కువయింది. ఆ కంగారులో మీకు ఫోన్ చేయాల్సి ఆలోచన కూడా రాలేదు. నాకు. ఈ నర్సింగ్

డాక్టర్ మర్రి

హోము మా ఫ్యామిలీ డాక్టరుగారిది. వెంటనే వాణిని ఇక్కడకు తీసుకు వచ్చాను.”

“రెండు రోజుల నుంచి జ్వరంగా ఉంటుంది వాణికి. మామూలు జ్వరమేగా తగ్గిపోతుందిలే అనుకుని ఆఫీసుకు వెళ్ళాను. ఇంటికి రాగానే, ఈ విషయం బేబీ చెప్పింది. వెంటనే ఇక్కడకు వచ్చాను.”

“ఇక నేను ఇంటికి వెళతానండీ. బేబీ వాళ్ళ నాన్న గారు కూడా డిశ్చార్జ్ చేయబడింది. బేబీ భయపడు తుండేమో. నేను వెళ్ళి, బేబీని తీసుకుని ఒక గంటలో వస్తాను.” అంది కమల.

“అలాగేనండీ,” అన్నాడు రాజేష్. కమల వెళ్ళింది. వాణి మంచానికి దగ్గరగా కుర్చీ లాక్కుని కూర్చున్నాడు.

వాణి మగతగా నిద్రపోతుంది. కుర్చీలో వెనక్కు వాలి కళ్ళు మూసుకున్నాడు రాజేష్.

“సార్” అన్న పిలుపుకి ఉలికిపాటుగా కళ్ళు తెరిచాడు రాజేష్. ఎదురుగా స్టాప్ నర్స్ నిలుచుని వుంది. “అయిదు నిమిషాలు మీరు బయటకు వెళ్ళండి. డాక్టరు గారు, పేషెంట్ ను చూడటానికి వస్తున్నారు. డాక్టరుగారు వచ్చినప్పుడు, ఇక్కడ మగవాళ్ళు ఉండటానికి వీలేదు.”

“అలాగా?” అంటూ గదిలోనుంచి బయటకు వచ్చి వరండా చివరకు వెళ్ళి నిల్చున్నాడు రాజేష్ ఆ వరండాకు అనుకుని దాదాపు ఇరవయ్యి గడుచున్నాయి. అన్ని గడు లోనూ పేషెంట్ నున్నారు.

జాన్సటల్ వాతావరణాన్ని పరిశీలిస్తూ, ముందుకు నడుస్తున్నాడు రాజేష్. నాలుగు వైపులా చుట్టూ పెద్ద ప్రహరీగోడ. ఒకవైపున గోడకు పెద్ద గేటు ఆ కాంపౌండులో రెండు బిల్డింగ్ లున్నాయి. ఒక బిల్డింగ్, ఇరవయ్య చిన్న చిన్న గదులతో, పేషెంట్లు ఉండటానికి వీలుగా కట్టిబడి ఉంది. ప్రతిగదిలోనూ పేషెంట్లకు ఒక మంచం, ఆ మంచానికి దగ్గరగా చిన్న ఇనుప ఉయ్యాల, ఒక ఫేముకుర్చీ చిన్న బీరువా ఉన్నాయి.

పేషెంట్లు ఉండే బిల్డింగ్ కు ఎదురుగా మరో బిల్డింగ్ ఉంది. డాక్టరుగారి, కన్సల్టింగ్ రూము ఆ బిల్డింగ్ లో వరండాలో వరండాకు ప్రక్కగా ఉంది. వరండాలో ఉన్న బెంచీల నుండి, పేషెంట్లు కూర్చుని ఉన్నారు. ఆ కాంపౌండులో ఉన్న భాళీస్థలం అంతా రక, రకాల పూల మొక్కలతో నిండిఉంది. వాతావరణం ప్రశాంతంగా ఉంది పరిసరాలను పరిశీలిస్తూ పస్తున్న రాజేష్ ఎదురుగా స్కెత్ స్కోప్ వట్టు కవి పస్తున్న డాక్టర్ని చూసి, కరెంట్ షాక్ తిన్న మనిషిలా చలనం లేకుండా కొయ్యబారిపోయాడు. ఆతని మెదడు ఆలోచించటానికి కూడా శక్తి లేనట్టుగా మొద్దుబారిపోయింది.

రాజేష్ ను చూసిన డాక్టరు, అదేమీ గమనించనట్టుగా, తల వంచుకుని రాజేష్ ముందు నుంచే తన కన్సల్టింగ్ రూమువైపు వెళ్ళింది.

ఆ సాక్ నుంచి తేజోవటానికి రాజేష్ వది నిముసాలు పట్టింది. నిద్రలో నడుస్తున్న మనిషిలా నడుస్తూ వచ్చి, వాణి ఉన్న గదిలో కూర్చున్నాడు.

పైన తిరుగుతున్న సీలింగ్ ఫ్యాన్ కంటే వేగంగా తిరుగుతున్నాయి అతని మనస్సులోని ఆలోచనలు.

ఒకనాడు నన్ను ప్రాణానికి, ప్రాణంగా ప్రేమించి నన్ను మోసం చేసి వెళ్ళిన ఆ లలిత, ఈ డాక్టరు ఒకరేనా? ఈ డాక్టరే లలిత అయితే నన్ను చూసి కూడా చూడనట్టుగా ముఖం తిప్పుకుని ఎదురు వెళ్ళిపోతుంది? ఒకవేళ నన్ను గుర్తుపట్టలేదా? లేక, గుర్తుపట్టినా గతాన్ని గుర్తు తెచ్చుకోవటం ఇష్టంలేక నన్ను గుర్తుపట్టనట్టుగా వెళ్ళిపోయిందా? అన్న ప్రశ్నలు అతని మనస్సును వేధిస్తున్నాయి.

తన అనుమానం నిజమా? కాదా? అని క్లెల్చుకోవటానికి గదిలోనుంచి బయటకు వచ్చి వరండాలో నిల్చున్నాడు రాజేష్. అదే నమ్రుతుంలో కస్నల్లింగ్ రూములో నుంచి, వార్డువెపుకు రాబోతున్న డాక్టరు, వరండాలో నిల్చులి ఉన్న రాజేష్ ను చూసి, వార్డువెపుకు రాకుండా వెనక్కు వెళ్ళి తన కస్నల్లింగ్ రూములో కూర్చుంది. ఆ రూములోకి వెళదామా? వద్దా అని ఆలోచిస్తూ అక్కడే నిల్చున్నాడు రాజేష్.

అదే ముఖం, అదే కళ్ళు, అదే నడక. నా కళ్ళు నన్ను మోసం చేయలేవు. నందేహం లేదు. ఈనిడ లలితే. నన్ను గుర్తుపట్టింది. నా ఎదుట పడటానికి ధైర్యం చాలక,

వార్డువైపు రాబోయి నన్ను చూసి కలవరపడి, తన కలవర పాటును కప్పివుచ్చుకోవటానికి వార్డువైపు రాకుండా తన రూములో కెళ్ళింది. అనుకున్నాడు రాజేష్.

ఇంతలో ఒక కారొబ్బి వరండా ముందాగింది. అందులో దిగిన ఆడవాళ్ళు ఆ రూములోకి వెళ్ళారు.

రాజేష్ మళ్ళీ వచ్చి, గదిలో కూర్చున్నాడు. ఆలోచనలతో అతని తల వేడెక్కింది. లలిత రూపం అతని కళ్ళలో కదలాడింది. అతని మనస్సు గతంవైపు వరుగై తింది.

2

చిన్నతనంలోనే తల్లి, తండ్రిని కోల్పోయి మేనమామ రాఘవరావుగారింటికి చేరుకున్నాడు రాజేష్. రాఘవరావుగారు, ఆ ఊరి ఎలిమెంటరీ స్కూలు ఎడ్మాన్స్ రుగా పని చేస్తున్నారు. ఆ ఉద్యోగం తప్ప ఆస్తిపాస్తులే లేవు ఆయనకు.

ఆయనకు ఒక్కతే కూతురు వాణి. ఆయన భార్య అన్నపూర్ణ. రాజేష్ ఆయన అక్కగారి కొడుకు కావటం, తనకు కొడుకులు లేకపోవటం వలన.

రాఘవరావుగారు, ఆయన భార్య కూడా రాజేష్ ను కన్న బిడ్డ కంటే ఎక్కువగా చూసుకునే వారు. ఆయన

నంపాదనతో, వాళ్ళ కుటుంబం లోటు లేకుండా జరుగుతుంది.

రాఘవరావుగార్ని సొంత ఇల్లు, చిన్న పెంకుటిల్లు ఉంది. పుట్టిన ఊరు, ఉద్యోగం చేస్తున్న ఊరు కూడా అదే కావటం వలన. ఆ ఊరివాళ్ళందరూ రాఘవరావుగార్ని చాలా గౌరవంగా చూస్తారు.

ఆ ఊరి పంచాయతీ ప్రెసిడెంటు, రాజశేఖరంగారూ. అయిన ఆ ఊరుకు, మకుటంలేని మహారాజు. ఇరవయ్యే సంవత్సరాలుగా, ఆయన తన ప్రెసిడెంటు పదవిని నిలబెట్టుకుంటూ వస్తున్నారు. ఆయనకు ఒక్కతే కూతురు లలిత. ఆయనకున్న వందేకరాల మాగాణి పొలానికి, పాతిక ఎకరాల కొబ్బరి తోటకూ, ఉంటున్న లంకంత మేడకూ వారసురాలు లలిత.

లలిత, వాణి ఒకే వయస్సు వాళ్ళు కావటం వలన లలిత తరుచుగా వాణికోసం, రాఘవరావు గారింటికి వచ్చేది. లలిత కంటే ఆయిదు సంవత్సరాలు పెద్ద రాజేష్. ఆయినా, ముగ్గురూ చిన్నతనం నుంచీ కలిసి మెలిసి పెరిగారు. రాజేష్ హైస్కూలు చదువు పూర్తి చేసి, ఆ ఊళ్ళోనే ఉన్న కాలేజీలో చేరాడు.

వాణి, లలిత హైస్కూలు చదువులోకి వచ్చారు. కాల చక్రం ఎవరికోసం ఆగింది. ఎవరు ఏడ్చినా, ఎవరు నవ్వినా తనకు సంబంధం లేనట్టగా క్రమం తప్పకుండా దాని పని అది నిర్వహిస్తూనే ఉంటుంది.

ఎప్పుడూ చలాకీగా ఉంటూ, తను నవ్వుతూ ఎదుటి వాళ్ళను నవ్వించే లలిత అంటే చాలా ఇష్టం రాజేష్ కు. పయస్సు ఎడగుతున్న కొద్దీ లలిత మీదున్న ఆభిమానం రాజేష్ మనస్సులో ప్రేమగా మారింది. ఎప్పుడూ తన మనస్సులోని భావాన్ని బయటకు వ్యక్తం చేసేవాడు కాదు రాజేష్.

లలిత లంగా, వోణీలతో బాటు, ఎప్పుడప్పుడూ చీరల కూడా ట్రైకోలటా మొదలు పెట్టింది. పయస్సు తెచ్చిన పంపు సౌవులతో, మెరుపు తీగలా ఉండే లలిత రూపం ప్రతిక్షణం రాజేష్ కళ్ళలో కదలాడతూనే ఉంటుంది.

లలిక, వాణి టెన్ట్ చదువుతున్నప్పుడు, రాజేష్ బి. యస్సె. స్సీ. సెకండియర్ లోకి వచ్చాడు.

కాలేజి నుంచి రాగానే, వాణి, లలిత ఆడుకుంటూ ఉంటే. చూస్తూ కూర్చునే వాడు రాజేష్. లలిత ఎదురుగా ఉన్నంత సేపూ, లలిత దగ్గర్నుంచి కదిలేవాడు కాదు. పరిమల టయము అయినా సరే, లలిత ఎదురుగా ఉంటే పుస్తకం ముట్టుకునే వాడు కాదు.

చిన్నతనం నుంచీ, ముగ్గురూ కల్పి పెరగటం వలన ఏ టయములో, రాజేష్ లలితా వాళ్ళింటికి వెళ్ళినా, రాజేష్ కు ఏవరూ ఆధ్యంతరం చెప్పే వాళ్ళు కాదు. తల్లి తండ్రిలేని రాజేష్ అంటే లలిత వాళ్ళమ్మగార్కి కూడా

ఎంతో జాలి, రోజూ లలితతో బాటు, రాజేష్ కు కూడా ప్రేమగా టిఫిన్ పెట్టేది. అపాయంగా మాట్లాడేది.

లలితను చూడాలనిపిస్తే, ఏదో ఒక వంక పెట్టుకు వాళ్ళింటికే వెళ్ళి లలితను చూసి వచ్చేవాడు. లలిత వాళ్ళ మేడకు ఎదురుగా ఉంటుంది రాఘవరావుగారి పెంకుటిల్ల అందువల్ల వాళ్ళెంత చనువుగా ఉంటున్నా పెద్దవాళ్ళు పట్టించుకునేవాళ్ళుకాదు.

వాణి, లలిత కాలేజీలో చేరారు. ముగ్గురూ కాలేజీనుంచి రాగానే, లలిత వాళ్ళ మేడ ముందు ఆరుబయట లాన్ లో కూర్చుని గంటల తరబడి కబుర్లు చెప్పుకునే వాళ్ళు. వరీక్ష టయముయితే, ముగ్గురూ ఒకే గదిలో కూర్చుని చాల పొద్దుపోయే వదకూ చెప్పుకునేవాళ్ళు. వాణికి, లలిత! అర్థంగాని పాఠాలు రాజేష్ చెప్పేవాడు. చదువునిషయంలో లలిత ఎంత చురుకయినదో, వాణి అంత మొద్దు. రాజేష్ ఎంతో శ్రద్ధ తీసుకుంటే గాని బొటా, బాటీ మార్కులతో వాణి టెన్త్ ప్యాసఫ గలిగింది.

ఇంటర్ మొదటి సంవత్సరం వరీక్ష తప్పి, వాణి చదువు మీద ఇంట్లోనే లేదు. వేను చదవను అది కాలే మానేసింది వాణి. ఇష్టం లేకుండా వదిలివెళ్ళటం ఎందుకూ రాఘవరావుగారు కూడా వాణిని చడువుకోమని బలవంతం చెయ్యలేదు.

లలిత ఇంటర్ రెండో సంవత్సరంలోకి వచ్చింది. రాజేష్ బి. యస్సె. స్పీ చివరి సంవత్సరం చదువుతున్నాడు. అలా మార్పు లేకుండా జరిగి పోతున్నాయి రోజులు.

3

బ్రహ్మడు వాణి, వాళ్ళ మధ్య లేకపోవటం వలన రాజేష్, లలితల మధ్య చనువు పెరిగింది. కాలేజి ఆయిపోగానే, రాజేష్, లలిత మాట్లాడుకుంటూ కూర్చున్నా వాళ్ళ మధ్యకు వాణి వచ్చేదికాదు. అన్నపూర్ణమ్మ గారి ఆరోగ్యం దెబ్బ తినటంతో ఇంటి వసులు వంట పనులతోనే వాణికి రోజంతా సరిపోతుంది.

రాజేష్ లలితను ఎంతగా ప్రేమిస్తున్నా ఆ భావాన్ని బయటకు వ్యక్తం చెయ్యాలంటే భయంగా ఉంది. తనకూ, లలితకూ మధ్య ఉన్న అంతస్తులనే అడ్డుగోడను చాటుకుని, లలితను చేరుకోవటం కష్టం అ. రాజేష్ కు తెలిసినా లలిత మీద నుంచి మనస్సు మార్పుకోలేక లలిత చూపాన్ని మనస్సుతో నీలువుకుని మూగగా ఆరాధిస్తున్నాడు.

ఒకరోజు కాలేజి ఆయిపోయిం తర్వాత, కాలేజి గేటు దగ్గర నీలబడి తన ఫ్రెండ్ శైల్యితో మాట్లాడుతూ నిల్చున్నాడు రాజేష్. లలిత చాలానేవటి నుంచి, తనను గమనిస్తుండన్న విషయం రాజేష్ కు తెలియదు.

వదినిమిషాల తర్వాత, తన ఫ్రెండ్ చల్లెరింగ్ రిక్టా ఎక్కించి ఇంటివైపు నడవబోయాడు రాజేష్. అప్పటివరకూ రాజేష్ కు గమనిస్తూ నిల్చున్న లలిత, సుకిగారిలా రాజేష్ దగ్గరకు వచ్చింది.

“రాజేష్ నీతో మాట్లాడాలి. అలా కాలవవైపు వెళదాం రా.” అంది.

“ఇంటి దగ్గర కూర్చుని మాట్లాడుకోవచ్చుగా!”

ఆ విషయం నాకు తెలుసు. కోవంగా అంది లలిత. లలిత ముఖంలోకి చూసిన రాజేష్, ఇంకే, అనలేక మృనంగా లలితను అనుసరించాడు. ఇద్దరూ కొంతదూరం నడిచి కాలవ గట్టుమీద కూర్చున్నారు.

నీరెండ కాంతిలో, ప్రకృతి జంగారు మేలిమునుగు ధరించినట్టుగా ఉంది. కాలవలో నీళ్ళు తక్కువగా ఉండటం వలన, కాలవలోని చిన్న, చిన్న చేపపిల్లలు అందంగా అటూ ఇటూ ఈదుతూ, చూడటానికి ఆకర్షణీయంగా కనిపిస్తున్నాయి.

“ఏదో మాట్లాడాలని ఇక్కడవరకూ తీసుకువచ్చి మృనంగా కూర్చున్నావేం లలితా?”

“కాలేజీ దగ్గర నీతో మాట్లాడిన అమ్మాయి ఎవరు?”

“మా ఫ్రెండ్ చల్లెలు.” ఆ అమ్మాయిలో మాట్లాడితే లలితకు ఎందుకంత కోపం వచ్చిందో అర్థంకాక అశచర్యంగా లలిత ముఖంలోకి చూస్తూ అన్నాడు రాజేష్.

“ఎంత ఫ్రెండ్ షిప్ అయితే మాత్రం, అంత నేవు నిలబడి మాట్లాడాలా?”

“మా ఫ్రెండ్ కు రెండు రోజుల నుంచి జ్వరం వస్తుంది. ఆ విషయమే చెబుతూ నిలుచండి.”

“ఆ వక్కమాట చెప్పటానికి, అర్థగంట టయము వశతుందా?”

“నేను అర్థగంట మాట్లాడనా..” హాస్యంగా నవ్వుతూ అన్నాడు రాజేష్.

“నేను - మీరిద్దరూ మాట్లాడుకుంటుంటే నిముషాలు లెక్కపెట్టుకుంటూ నిలుచున్నాను,”

“నువ్వలా నిముషాలు లెక్కపెట్టుకుంటూ. నిలుచున్నావని నాకు తెలియదు. లేకపోతే రెండు నిముషాలలో ఆ అమ్మాయిని పంపించి నీ దగ్గరకు వచ్చేవాడిని.” చిటిపిగా కళ్ళలోకి చూస్తూ నవ్వుతూ అన్నాడు రాజేష్. కోవంగా చూసింది అతనిపై పులిత.

“ఎందుకలా నవ్వుతావు?”

“నీ కోవం చూస్తుంటే నాకు నవ్వు వస్తుంది. అయినా నేను మా ఫ్రెండ్ షిప్ లో ఎంత నేవు మాట్లాడితే మాత్రం నీకు వచ్చిన నష్టం ఏమిటి?”

“నా ఎదురుగా, నువ్వు మరో అమ్మాయిలో మాట్లాడితే నేను సహించలేను. : నువ్వల్లా నవ్వుతూ ఆవిడ గారితో మాట్లాడుతూ నిలుచుంటే, నా కెంత వీడ్పు వచ్చిందో తెలుసా?” బుంగమూతితో అంది పులిత.

“అమ్మాయిలూ, అబ్బాయిలూ ఒకే కాలేజీలో కలిసి చదువుకుంటున్నావ్వాడు, ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడుకోకుండా ఎలా ఉంటారు?”

“చదువుకుంటే మాత్రం నీకు అమ్మాయిలతో మాట్లాడవలసిన అవసరం ఏముంది?”

“మాట్లాడితే తప్పేముంది?”

“ఐస్పానుగా నేను నహించలేనని.”

“అదే నేనూ అడుగుతున్నాను. నేను అమ్మాయిలతో మాట్లాడితే నువ్వెందుకు నహించలేవు?”

“ఎందుకో, నీకు తెలియదా?”

“తెలిస్తే నిన్నెందుకు అడుగుతాను?”

ఆ మాటకు, రాజేష్ కళ్ళలోకి ఏదో వెళుకుతున్నట్టుగా చూసింది లలిత. ఆ చూపును అర్థం చేసుకున్న రాజేష్ తనలో తను నవ్వుకున్నాడు.

“నిన్ను. నేను ప్రేమిస్తున్నాను. అందుకే మరో అమ్మాయి వైపు నువ్వు చూడటం కూడా నేను నహించలేను,” సిగ్గుతో తలవంచుకుని అంది లలిత.

ఆ మాటకు సంతోషం నెల్లువలా పొంగింది రాజేష్ మనస్సులో. వ్రంపంచంలో తనంత అదృష్టవంతులు మరొక భుండరు. అన్నంత ఆనందంగా ఉంది అతనికి. అయినా తన మనస్సులో రేగుతున్న భావాలు ముఖంలో కన్పించ

నీయకుండ జాగ్రత్త పడుతూ "అలాగా?" అన్నాడు. ఏమీ తెలియనట్టుగా నవ్వుతూ.

"నేను, నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానన్న విషయం నీకుగా నువ్వు తెలుసుకుంటావని ఇన్నిరోజుల నుంచి ఎదురు చూశాను. నువ్వొక బుద్ధివంతారానివి. ఎంతసేపూ నీవున్న కాలం, నీచదువు తప్ప, నీ కింకెం పట్టదు."

"నాతో జోక్ చేస్తున్నావా లలితా?"

"ఇలాంటి విషయాలు, జోక్ గా మాట్లాడుతారా?"

"నువ్వు, నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా?"

"ఇంకా నమ్మలేక పోతున్నావా?"

"లలితా! నాస్థితిగతులన్నీ నీకు తెల్సు, నాలో ఏం చూసి ప్రేమిస్తున్నావు?"

"నీ స్థితి గతులు చూసి. నీ అందాన్ని చూసి నేను నిన్ను ప్రేమించటం లేదు. ఎందుకంటే, అన్ని విషయాలలో నేను నీకంటే పై అంతస్తులో ఉన్నదాన్ని."

"నీలో ఉన్న మంచి మనస్సును చూసి, ఏ పరిస్థితుల తోనూ, ఐక్య ఐదరని నీ వ్యక్తిత్వాన్ని చూసి మాత్రమే నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను."

"మనిషికి నమోదంలో, విలువను పెంచేవి అవి రెండూ కాదు."

"మాజాన్ని గురించి నేను ఆలోచించను."

“నువ్వు సమాజాన్ని గురించి ఆలోచించక పోయినా సమాజం నిన్ను గురించి ఆలోచిస్తుంది.”

“అటువంటి విషయాలు నాకనవసరం.”

“లలితా! నువ్వు లక్షాధికారి రాజశేఖరంగారి వ్తకైక కూతురువు. నేను ఆస్థి అంతస్తులేని, ఒక సామాన్య మనిషిని. నీవు నన్ను ప్రేమించినంత సులభంగా, మనపెళ్ళి జరగదు. నీటిలోని కలువ, ఎంత ప్రయత్నించినా నింగి లోని జాబిలిని అందుకోలేదు. నీకూ, నాకూ నింగికి నేలకూ ఉనంత తేడా ఉంది.”

“నీ ముఖం మీద, నేలమీద మొలిచినట్టు మొక్కలూ నా ముఖంమీద నింగిలో మరుస్తున్నట్టు నక్షత్రాలూ మెర పటం లేదు.”

“లలితా! నీకు వయస్సు ఎదిగినంతగా, మనస్సు ఎదగలేదు. ఊహకూ, వాస్తవానికి చాలా తేడా ఉంటుంది. ఒక్కగా నొక్క కూతురువని, మీ నాన్నగారు నీమీద ఎన్నో ఆశలు పెంచుకుని ఉండవచ్చు.”

“నిన్ను జమీందారు ఇంటి కోడల్ని చెయ్యాలని ఆయన కలలు కంటూ ఉంటారు. నాలాంటి సామాన్యుడిని, ఆయన అల్లునిగా పూహించను కూడా, పూహించలేరు.”

“ఒక విషయం నూటిగా ఖచ్చం. నువ్వు. నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా? లేదా?”

“నిన్ను ఎంతగా ప్రేమిస్తున్నానో. చెప్పటానికి నాకు మాటలు చాలవు. కొన్ని, కొన్ని విషయాలను, మాటల్ని బట్టి కాకుండా, చేష్టలను బట్టి అర్థం చేసుకోవాలి.”

“నువ్వు నిజంగా నన్ను ప్రేమిస్తే, ఎందుకలా మాట్లాడతావు? ఆడపిల్లనయినా, నాకుగా, నేను కోరి నీ దగ్గరకు వచ్చాననా ఇంత తీరస్కారం?

“లలితా! నేను, నిన్ను నిజంగా మనసారా ప్రేమించాను. కాబట్టి, న లాంటి అనామకడిని పెళ్ళి చేసుకుని, నువ్వు నుఖపడలేవని నా ప్రేమను ఇంతకాలం నీ ముందు వ్యక్తం కయ్యలేక పోయాను. నువ్వు నీ అంతస్తుకు తగిన వ్యక్తిని పెళ్ళిచేసుకుని నుఖంగా ఉండాలని మనసారా కోరుకుంటున్నాను.”

“ఏ సినీమాలో డైలాగో ఇది, చాలా బావుంది.”

“నేను నవ్వులాటగా, మాట్లాడటం లేదు లలితా! నిజంగా చెబుతున్నాను.”

“అయిపోయిందా నువ్వు చెప్పదలచుకున్నదంతా?”

“ఆవేశ పడకుండా, నేను చెప్పింది అర్థం చేసుకోవటానికి ప్రయత్నించు.”

“నిన్ను బాగా అర్థం చేసుకున్నాను. నువ్వు పిరికివాడివని.”

“ఇది ఎంతవరకు కాదు. అప్పుడు నేనెం చెప్పానో, నీకు అర్థంకాదు. వెళదాం వద.” అన్నాడు రాకేష్ లలిత

అలాగే కూర్చుంది. రోవంతో అంతకు మించిన ఉద్రోషంతో లలిత ముఖం ఎర్రగా కడిపోయింది. లలితను దగ్గరకు తీసుకుని గుండెలకు హత్తుకుని, నున్నాలా చుట్టిన లలిత బుంగమూతిపై ముద్దుపెట్టుకోవాలన్నంత ఆవేశం వచ్చింది రాజేష్ కు. అతి కష్టమీద తనను తాను నిగ్రహపరుచుకున్నాడు లలితకు తన చుట్టూ ఆశలు పెంచుకునే, అవకాశాన్ని ఇవ్వకూడదని దూరంగా ఉన్నాడు.

“నన్ను ప్రేమించానంటావు. అందుకే దూరంగా ఉం నంటావు ఏమిటో నీ మాటలు నాకేం అర్థం కావటంలేదు.”

“ఇంటికెళ్ళి రాత్రంతా తీరికగా అలోచించుకో ఇం కాస్త ఆలస్యం చేసావంటే, నిన్నెళ్ళో ఎత్తుకుపోయారని మీ నాన్నగారు పోలీసు రిపోర్టు ఇస్తారు. ఇక వెళదామలే.” అంటూ లేచాడు రాజేష్, తప్పనిసరై ఆతన్ని అనుసరిం చింది లలిత.

4

రోజులు గడిచేకొద్దీ, లలితకు రాజేష్ ఎంత దూరంగా ఉండాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడో, లలిత అంత దగ్గ రవ్వాలని ప్రయత్నిస్తుంది. రాజేష్ బి. యస్సె. స్నీ పూర్తి చేసి, ఉద్యోగాన్వేషణలో ఉన్నాడు. కాలేజీకి శిలపులు కాప టం వలన, లలిత కూడా రోజంతా ఇంటిదగ్గరే ఉంటుంది.

వగలు ఎక్కువ టయను రాజేష్ లలితా వాళ్ళ ఇంటిదగ్గరే గడుపుతున్నాడు. ఇంటికెళ్ళిన వదినిముషాలకే ఏదోపని కల్పించుకుని రాజేష్ దగ్గరకు వస్తుంది లలిత. ఇంట్లో వాళ్ళు తమను ఎక్కడ అనుమానిస్తారో అన్న భయంతో ఇంట్లో ఉన్నప్పుడు లలితతో ముక్తసరిగా మాట్లాడుతుంటాడు.

అన్నపూర్ణమ్మగారి ఆరోగ్యం తోజు, తోజుకూ క్షీణించిపోతుంది. ఎన్నిమందులు వాడినా ప్రయోజం లేక పోయింది. సంవత్సరం తోజులు మంచంలో ఉండి మృత్యువుతో పోరాడి అలిసిపోయి ఒకనాటి రాత్రి శాశ్వతంగా కన్నుమూసింది.

నలభయ్య సంవత్సరాలు తనజీవితాన్ని కష్టాలలో, సుఖాలలో వంచుకున్న భార్య మరణంతో రాఘవరావు గారు దిగులుతో మంచం వట్టారు. ఆయన కోలుకోవటానికి రెండు నెలలు పట్టింది. కూతురుకోసం, ఆయన తన బాధను తనలోనే దాచుకుని వైకి గంభీరంగా ఉంటున్నారు.

రాజేష్ ద్విగి తీసుకుని కూడా నాలుగు నెలలు అయింది. ఉద్యోగం దొరకలేదు. ఈలోగా, రాఘవరావు గారు రిటైరయ్యాడు. తనకు ఉద్యోగం దొరకకపోతే కుటుంబం గడచేదెలా అన్న దిగులు పట్టుకుంది రాజేష్ కు. ఆరోగ్యం బాగలేదని ట్యూషన్సు పెట్టుకోవద్దని రాజేష్ ఎంత చెప్పినా వినకుండా, నీకు ఉద్యోగం దొరికిన తర్వాత ట్యూషన్సు

చెప్పటం మానేస్తాను అంటూ వదిలివదిలి పిల్లలకు ట్యూషను చెప్పటం మొదలు పెట్టారు రాఘవరావు గారు.

కాలేజీలు తెరిచిన టయములో లలితకు టైఫాయిడ్ రావటం వలన, ఆ సంవత్సరం కాలేజీలో చేరలేదు లలిత.

వాణి, అంతకుముందు రాజేష్ మీద ఎలాటి భావం వ్యక్తం చెయ్యకపోయినా ఇప్పుడిప్పుడు రాజేష్ తనకు కాబోయే భర్త అన్న విధంగా ప్రవర్తించుతుంది. అన్న పూర్వమ్మగారు చనిపోయింతర్వాత, వాణి భోజనం నిద్రా మానేసి ఏడుస్తూ కూర్చుంటే, వాణిని చిన్నిపాపాయిలా బ్రతిమాలి, అన్నం కలిపి వాణికి గోరుముద్దలు తినిపించాడు రాజేష్. తల్లిని పోగొట్టుకున్న వాణిని ఓదార్చటం నా భాధ్యత అనుకున్నాడుగానీ, ఆ ఓదార్పును వాణి మరో విధంగా అర్థం చేసుకుందన్న విషయం రాజేష్ కు తెలియదు.

అన్నపూర్ణమ్మగారు చనిపోయిన దగ్గర్నుంచీ, రాజేష్ కు స్నానానికి వేడినీళ్ళు పెట్టటం, వంట చేసి దగ్గర కూర్చుని వడ్డించటం, అతని బట్టలు ఉతికి ఇస్తీ చేయించటం ఇలా అన్ని పనులు వాణే చేసేది. రాజేష్ పనులు చేయటం, అతనికి కావలసినవి అందించటంలో ఎంతో ఆనందాన్ని తృప్తిని పొందేది వాణి.

రాఘవరావుగారు, మారుతున్న కాలానికి అనుగుణంగా మారే వనిపి, వాణికి రాజేష్ కూ పెచ్చిచేసి తన భాధ్యత తీర్చుకోవాలని ఉన్న, రాజేష్ మనస్సు తెచ్చుకోకుండా, నిన్ను నేను పెంచాను కాబట్టి, నువ్వు నా

కూతుర్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలి. అన్న ధోరణిలో మాట్లాడలేక, పెళ్ళి విషయం రాజేష్ తో మాట్లాడకుండా మృత్యునంగా ఉంటున్నారని.

వాణి, చూపుల్లోనూ మాటల్లోనూ రాజేష్ మీదన్న ప్రేమను అతని ముందు వ్యక్తం చేస్తున్నా అదేమీ గమనించనట్టుగా ఉంటున్నాడు రాజేష్. తను నవ్వుతూ చనువుగా మాట్లాడితే, వాణి ఇంకా తనమీద ప్రేమను పెంచుకుంటుందని ఆవనరం ఆయితే తప్ప, వాణితో మాట్లాడటంలేదు. పగలంతా ఏం పని లేకపోయినా, ఇంటికి రాకుండా బయటే తిరుగుతుంటాడు.

ఇప్పుడు లలిత, వాణి పెద్దవాళ్ళు కావటంవలన అంతకు ముందులా ఒకరిశ్చకం ఒకరు రాకపోకలు తగ్గించారు.

రెండు, మూడురోజులకు ఒకసారి కలుసుకుని మాట్లాడుకుంటుంటారు. లలితా, రాజేష్ ప్రేమించుకుంటున్నారన్న విషయం వాణికి తెలియదు. ఇంట్లో అంతజాగ్రత్తగా ఉంటాడు రాజేష్.

వాణికి ఇప్పుడు అసలు తీరటంలేదు. ఇంటివనులూ, వంటవనులూగాక ఇంటిచుట్టూ ఉన్న కాళీ స్తలంలో రక, రకాల కూరగాయల పాదాలు పెంచుతూ, కూరగాయలు కొనటం మానేసింది. కాస్త కాళీ దొరికితే చాలు ఆ కూరగాయపాదల్లో కలుపుమొక్కలు ఏరుతూనో, పాదల్లో కీళ్ళు పోస్తూనో గడుపుతుంది. అందువల్ల, లలితతో కూడా ఎక్కువగా గడవలేకపోతుంది.

రాజేష్ ఇంట్లో ఉన్నంతసేపూ, అతనికేం అవసరం అవుతుందో అని అతనిచుట్టూనే తిరుగుతుంది. అతను బయటకు వెళ్ళటం దగ్గర్నుంచి, మళ్ళీ తిరిగి ఇంటికి వచ్చేవరకూ అతనికోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంటుంది.

ఒక్కోరోజు తిరిగి, తిరిగి రాజేష్ ఇంటికి వచ్చేసరికి టయము రాత్రి పదిగంటలు అవుతుంది. అప్పటివరకూ తనుకూడా భోంచెయ్యకుండా రాజేష్ కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చుని, అతను భోంచేసి తర్వాత, అతనికి పక్క పరిచి అప్పుడు తను భోంచేస్తుంది. ప్రతిరోజూ, పేవరులో ప్రకటించిన ఉద్యోగాలన్నిటికీ అప్లై చేస్తూనే ఉన్నాడు రాజేష్.

లలిత విషయం రామనాథం గారితో చెప్పాలని అప్పటి కప్పుడు అనుకుంటూనే, చెప్పటానికి ధైర్యం చాలక ఉండుకుంటున్నాడు రాజేష్.

5

ఒకరోజు ఆ రోజు ఆదివారం. లలిత దగ్గరకు వచ్చాడు రాజేష్.

రాజేష్ వచ్చేసరికి, లలిత లాన్లో కూర్చుని ఎవరితోనో మాట్లాడుతుంది. రాజేష్ కు చూసి

“రా. రాజేష్ కూర్చో. ఇకను మా బావ గిరి.” అంటూ అక్కడ కూర్చున్న తన్ని రాజేష్ కు పరిచయం చేసింది లలిత.

“నమస్తే.” అన్నాడు రాజేష్.

“ఇతను మా ఫ్రెండ్ రాజేష్,” అంటూ గిరికి పరిచయం చేసింది రాజేష్.

“నమస్తే.” అన్నాడు గిరి. రాజేష్ వాళ్ళ కెదురుగా ఉన్న కుళ్ళిలో కూర్చున్నాడు.

గిరి చూపులతో నే లలిత అంబాలను తినేసాలా చూస్తూ మాట్లాడుతుంటే, రాజేష్ కు వళ్ళు మండిపోతుంది. అతన్ని అలా చూస్తూ కూర్చోవటం ముళ్ళమీద కూర్చున్నట్టుగా ఉంది రాజేష్ కు. అయితే నభ్యత కోసం, ముఖాన నవ్వు పులుముకుని అప్పుడప్పుడూ వాళ్ళ సంభాషణలో తను కూడా పాల్గొంటూ కూర్చున్నాడు. లలిత అతనితో నవ్వుతూ మాట్లాడటం సహించలేక పోతున్నాడు.

“ఇక వెళతాను.” అంటూ లేచాడు రాజేష్. అతనితో బాటు లలిత కూడా లేచి గేటువరకూ వచ్చింది.

“లలితా! నీకోసం, మనం కలుచుకునే చోట ఎవరూ చూస్తూ కూర్చుంటాను త్వరగా రా.” అంటూ లలితకు మాట్లాడేందుకు ఆపకాశం ఇవ్వకుండా, వేగంగా నడుస్తూ గేటు దాటాడు రాజేష్.

లలిత కోసం ఎవరూ చూస్తూ కాలవ గట్టుమీద కూర్చున్నాడు రాజేష్. నిమిష, నిమిషానికి లలిత మీద కోపం అధికమవుతుంది అతని మనస్సులో. దాదాపు గంట నేపు ఎవరూ చూసిన తర్వాత వచ్చింది లలిత.

లలితను చూసినా, చూడనట్టుగా ముఖం తివ్వ
కున్నాడు రాజేష్.

“దొరగారికి ఎందుకో నామీద అంత కోపం?”
నవ్వుతూ అంటూ రాజేష్ కు దగ్గరగా కూర్చుండి లలిత.

“లలితా! నీకో బావ ఉన్నాడని ఇంతవరకూ, నాతో
ఎందుకు చెప్పలేదు?”

“నువ్వు ఆడగలేదు. నేను చెప్పలేదు.” నవ్వుతూ
అంది లలిత.

“ఇంతకాలం రాని బావ, ఇప్పుడెందుకు ఊడి
వడట్టు?”

“ఇన్ని తోజాల నుంచీ, ఆత్మయ్యా పాశ్చ కటుంబానికి
నూ కటుంబానికి మధ్య రాకపోకలు లేవు.”

“నీదో కటుంబ కలహాల మూలంగా, ఇంతకాలం ఆ
ఇంటిమీద కాకి, ఈ ఇంటిమీద వాలేదికాదు ఈగిరి మాత్ర
య్యకు ఒక్కడే కోడుకు. నెలరోజుల క్రితమే మెడిసన్
పూర్తి చేసి ఆమెరికా నుంచి తిరిగి వచ్చాడు. విరోధంగా ఉన్న
రెండు కటుంబాలను కలవటానికి పారధిలా వచ్చాడు.

“నా ఆశమానం ఆతను వచ్చింది అందుకు కాదను
కుంటాను.”

“నువ్వు పోలీస్ డిపార్టు మెంటులో వనిచేస్తే బాగా
రాణిస్తావు. నీకు ప్రతివిషయానికీ అనుమానమే.” హాస్యంగా
నవ్వుతూ అంది లలిత.

అదికాదు లలితా! అతనికి నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవా
లన్న ఉద్దేశ్యం ఉందనుకుంటాను.”

“ఏమో, నేనంతదూదం ఆలోచించలేదు. మా అత్త
య్యకు డబ్బుమీద వ్యామోహం ఎక్కువ. నిన్ను కోడలిగా
చేసుకుంటే మా ఆస్తి అంతా వాళ్ళదవుతుందిగా? అందుకే
కాబోలు నాన్నగారితో ఆలోచించి ఇక్కడ ప్రాక్టీసుపెడితే
బావుంటుండేమో మాట్లాడి రమ్మని బావను ఇక్కడకు వం
పించిందంట.”

“ఇక్కడ ప్రాక్టీసు పెడతాడా?”

“నువ్వు వచ్చేముందు ఆ విషయమే నాతో మాట్లా
డుతున్నాడు. అతనికి కూడా ఇక్కడే ప్రాక్టీసు పెట్టాలని
ఉందంట.”

“అందుకు మీ నాన్నగారు వప్పుకున్నారు?”

“నాన్నగారి దోరణి చూస్తుంటే, బావ ఇక్కడే
ప్రాక్టీసు పెట్టటానికి కావలసిన వీర్వాల్లు కూడా నాన్నగారే
చేసేటట్టన్నారు. మేనల్లుడు రావటమే, తన అదృష్టం అను
కుంటున్నాడు.”

లలిత చెప్పిన విషయాల్ని గురించి ఆలోచిస్తూ వపు
నంగా కూర్చున్నాడు రాజేష్.

“ఏమిటంత సీరియస్‌గా ఆలోచిస్తున్నావు?”

“ఒకవేళ. మీ బావ ఇక్కడే ప్రాక్టీసు పెట్టాడ
నుకో అప్పుడేలా?”

“అతను ప్రాక్టీసు పెడితే, మన కేం?”

“మనం ఇలా కలుసుకోవటానికి ఎలా వీలవుతుంది?”

“నీ కన్నీ అనుమానాలే ఇప్పుడు ఎలా కలుసుకుంటున్నామో, ఇకముందూ అలాగే కలుసుకుంటాం.”

“నా భయం నీకర్థం కావటం లేదు.”

“మన విషయం, త్వరితంగా మా నాన్నగారితో చెబుదాం. ఎంతకాలమిలా చాటు మాటుగా కలుసుకుంటాం?”

“అయిన పప్పుకోరు.”

“ఒప్పుకోరని చెల్లు. అయినా, ఏదో ఒకరోజు మన విషయం ఆయనకు చెప్పక తప్పడం గా?”

“అన్నిటికీ అంత తొందరయితే ఎలా? ఆయనగా, నీ పెళ్ళి విషయం నీ ముందు ఎత్తినప్పుడు, సమయానుకూలంగా అప్పుడు మన విషయం చెప్పాలి.”

“మాష్టారు ఒప్పుకుంటారో. లేదో మన పెళ్ళికి?”

“మామయ్యకు ఎలాగయినా సచ్చెప్పి వప్పించవచ్చు. కానీ, వాణిదే నాకు పెద్దసమస్యగా ఉంది. వాణి నన్ను ప్రేమిస్తుంది. అన్ని విషయాలలోనూ, నేను తనకు కాబోయే భర్తను అన్నట్టుగానే ప్రవర్తించుతుంది. వాణితోనే, నీ విషయం ఎలా చెప్పాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను.”

“నువ్వీలా ఆలోచిస్తూనే ఉండు. ఈలోగా మనిద్దరికీ పెళ్ళి వయస్సుకూడా దాటిపోతుంది.”

తెచ్చిపెట్టుకున్న రోవంతో అంది లలిత.

“నరే, నన్ను ఏం చెయ్యమంటావో చెప్పు.”

“మీరేం చెయ్యనక్కరలేదు. నే నీ రోజే, మన విషయం అంతా మా నాన్నగారితో చెప్తున్నాను.”

“నరే, నీ ఇష్టం.”

“ఇక పెళ్ళిదాం. ఇంటిదగ్గర బావ కూడా ఉన్నాడు.” అంటూ లేచింది లలిత.

“ఇద్దరం కలిసి వెళితే, మీ బావ ఏమనుకుంటాడో? ముందు నువ్వెళ్ళు నేను మా ప్రెండ్ ఇంటికి వెళ్ళి తర్వాత వస్తాను!”

“నీ ఇష్టం. నేను వెళుతున్నా.” అంది లలిత.

లలిత పెళ్ళయింతర్వాతకూడా చాలా సేపు ఆలోచిస్తూ, ఆ కాలవగట్టుమీదనే కూర్చున్నాడు రాజేష్.

రాజశేఖరంగారు, తన పలుకుబడిని ఉపయోగించి, వాళ్ళ పూరికే గిరిని గవర్నమెంటు హాస్పిటల్ కు డాక్టరుగా వేయించాడు. గిరి, అమ్మా నాన్నగారు వది నందత్తేరాల తర్వాత, రాజశేఖరంగారి ఇంటికి వచ్చి వడిరోజులుండి వెళ్ళాడు. రెండు కుటుంబాల మధ్యన ఉన్న కలతలు తొలగి పోయాయి.

గిరి లలితా వాళ్ళింట్లోనే ఉంటున్నాడు. అతని ప్రవర్తనను తున్న తీరును బట్టి, వాళ్ళమ్మగారు వచ్చినప్పుడు మాట్లాడిన మాటల్ని బట్టి, తనను, గిరిచ్చి పెళ్ళిచేయాలని రెండు కుటుంబాల వాళ్ళు అనుకుంటున్నట్లు అర్థంచేసుకుంది లలిత.

“రోజులు గడుస్తున్నా, రాజేష్ కు మాత్రం ఉద్యోగం దొరికిలేదు. కుటుంబం గడవటమే అంతంత మాత్రంగా ఉన్నప్పుడు, అందరికీ ఎక్కువది లలితను పెళ్ళిచేసుకున్నా, పోషించేదెలా? ఒకవేళ, ఉద్యోగం దొరికింతర్వాత లలిత పెళ్ళి చేసుకుంటామే, అప్పటివరకూ లలితకు పెళ్ళిచేయకుండా వాళ్ళ నాన్నగారు ఆకుకారా ఏం చెయ్యాలి? అన్న ఆలోచనలతో రాజేష్ మానసికంగా రోజు, రోజుకూ కుంగిపోతున్నాడు.

కాలేజీలో చేరాలంటే, ఇంకా నాలుగు నెలలు ఆగాలి, లలిత. గిరి ఇంట్లో ఉన్నంతసేరూ ఏదో ఒక వింకతో లలితను మాట్లాడిస్తూ, లలిత చుట్టూనే తిరుగుతుంటాడు.

ఇంతక్రితంలా, రాజేష్ లలిత తరుచుగా కాలవ వొడ్డున కల్సుకోవటానికి కూడా వీలు కావటంలేదు. రాజేష్ కాలేజీనుంచి ఇంటికొచ్చేసరికి సాయంత్రం అయిదు గంటలవుతుంది. ఇంకా, మించు అదే టూటాకి గిరి కూడా హాస్పిటల్ నుంచి ఇంటికి వస్తాడు. అదివారం రోజున్నా రాజేష్ తో మనసారా మాట్లాడాలని, లలిత కాలవ వడ్డుకు బయలు

బయలుదేరితే చాలు, గిరి ఎక్కడకు బయలుదేరావు. ఒంటరిగా ఎందుకు? నేనుకూడా రానా? అంటూ ప్రశ్నల వర్షం కురిపిస్తాను. అతను వేసే యక్షప్రశ్నలకు ఖమా ధానం చెప్పలేక ఒక్కోసారి కావబడ్డకు రాజేష్ ను కలుసు కోవటానికి వెళ్ళటం, మానేస్తూంది లలిత.

ఆరోజు గిరి వాళ్ళ ఊరు హైదరాబాదు వెళ్ళాడు. ఆదివారం కావటం వలన, రాజేష్ కు కూడా కాలేజీ లేదు. సాయంత్రం నాలుగు గంటల టయములో, రాజేష్ కు కలుసు కోవటానికి వచ్చింది లలిత. అప్పటికే అక్కడకు వచ్చి లలితతోనం ఎక్కడ చూస్తూ కూర్చున్నాడు రాజేష్.

ఆకవచ్చని చీరలో, పైరుచేల మధ్య లలిత పన దేవ కలా కనుపిస్తుంటే లలిత అందాలను చూడటానికి రెండుకళ్ళు చూటంలేదు రాజేష్ కు. ఎన్నోరోజులు విరహవేదన అనుభవించిన తర్వాత కళ్ళకున్న భార్యా భర్తల్లా ఒకరికొకరు ఆరాధనగా, అనురాదంగా చూసుకుంటూ కూర్చున్నారు.

“నీ కోసం రెండు ఆదివారాలు ఇక్కడకు వచ్చి ఎదురు చూసాను. ఇంతకాలానికి దేవిగారి దర్శన భాగ్యం కలిగింది.”

“మా విలన్ ఈ రోజు హైదరాబాదు వెళ్ళాడు. నవ్వుతూ అంది లలిత.”

“ఇంతక్రితంలా, మనిద్దరం మీ ఇంటిదగ్గర కూర్చోని మాట్లాడ కోవటానికి వీలుకావటంలేదు. ఆదివారం అన్నా

మనసారా మాట్లాడుకోవచ్చు అని ఆదివారం కోనం వారం రోజులు ఎదురుచూస్తే ఆ రోజు నీ డర్బనం కావటంలేదు. ఓక్కరోజు నీతో మాట్లాడకపోతేనే, నాకు పిచ్చుక్కినట్టుగా ఉంటుంది అని నీకు తెలుసు కదా? ఇన్ని రోజులు ఎలా వుండమంటావు?”

“నన్నేం చెయ్యమంటావు చెప్ప. నేను జయలుదేరి వరండా దాటితే చాలు. మా విలన్ గారు ప్రత్యక్షం అవుతారు. వంటరిగా ఎందుకు? నేనుకూడా నీతో బాటు వస్తాను వద.

అంటూ తయారవుతాడు. అతన్ని వదిలించుకోవా లంటే నేను ఇక్కడకు రావటం మానేయాలి. అందువలన రాలేకపోతున్నాను గానీ లేకపోతే నేను మాత్రం నీకు దూరంగా ఉండగలననుకున్నావా?” దిగులుగా అంది లలిత?

“భవిష్యత్తును గురించి ఆలోచించటానికే భయంగా ఉంది లలితా! అంతా శూన్యంగా కనిపిస్తుంది. మామయ్య ఆరోగ్యం పూర్తిగా దెబ్బతింది. ఆయన సుపాదన ఆయన మందులకు కూడా చాలటంలేదు. ఇల్లు గడవటమే కష్టంగా ఉంది. అత్తయ్య నగలు నాకు తెలియకుండా అమ్మి, ఆ డబ్బుతో ఇల్లు గడుపుతున్నారు. అలా ఎంతకాలం జరుగుతుంది. ఉద్యోగం దొరుకుతుందన్న ఆశ కనుచూపు మేలో కనిపించటంలేదు.” నిరాశగా అన్నాడు రాజేష్.

“నేను ఒకమాట చెబుతాను. వింటావా?”

“చెప్పు లలితా!”

“ఏదో ఒక ఉద్యోగం చూసిపెట్టమని, మా నాన్న గార్ని అడగరాదా?”

“ఒకటి, రెండుసార్లు అడిగాను. ఆయన విని ఊరు కున్నాడు లలితా! మీ నాన్నగారెదురో నీతో ముఖంగా మాట్లాడుతున్నాడు. అంతకుముందులా ఉండటంలేదు. బహుశా నేను నీతో చుచుగా ఉండటం ఆయనకు కిష్టం లేదేమో.”

“ఉద్యోగం చూసిపెట్టమని రెండుసార్లు అడిగాను. ఏం సమాధానం చెప్పలేదు.”

“నేనుకూడా అడిగి చూడనా?”

“వద్దు. మీ నాన్నగార్ని కోపం వస్తుంది.”

“మరేం కేస్తావు? మా బావ ధోణి, రోజు, రోజుకు శృతిమింది పోతుంది. నేనేదో తన పెళ్ళాన్ని అయినట్టు, నా మీద అధికారం చెలాయించాలని ప్రయత్నిస్తాడు. కోపంగా మాట్లాడితే మా నాన్నగారు నన్ను కనురుగుంటున్నారు.”

“నమయానుకూలంగా మాట్లాడటం నేర్చుకోవాలి.”

“నిన్ను చూడకుండా ఉండటం, ఇక నాకు సాధ్యం కాదు. మా నాన్నగారితో మాట్లాడు రాజేష్ మరిద్దరం పెళ్ళి చేసుకుంటేగాని, నాకు మా విలన్ బాధ తప్పదు.”

“ఉద్యోగం దొరకకుండా నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటే ఎలా పోషించగలను లలితా?”

“మనిషికికీ పెళ్ళి జరిగితే, మన బ్రతుకు తెలివే ఎలా?”

“మా నాన్నగార్ని, నేను ఒక్కదాన్నే కూతుర్ని కదా మాకున్న లక్షల ఆస్తికి నేనే వారసురాలిని. నన్ను పెళ్ళి చేసుకున్న తర్వాత, నా ఆస్తి నీది కాదా?”

“నువ్వు గాలిమేడలు కడుతున్నావు లలితా! మన పెళ్ళికి మీ నాన్నగారు వప్పోరు. ఆయన్ని ఎదురించి ముద్దరం పెళ్ళి చేసుకున్నా, ఆయన ఆస్తిలో చిల్లిగవ్వకూడా నీకు దక్కదు. అందుకే ముందు ఉద్యోగం సంపాదించుకుని ఆ తర్వాత పెళ్ళి చేసుకుంటే ఆయన బెదిరింపులకు భయపడాల్సివే పని ఉండదు.”

“ఈ విషయాలన్నీ ఆలోచించడానికి కూడా, నాకు భయంగా ఉంది.”

“లలితా! నన్ను ప్రేమించి కోరి కష్టాలను తెచ్చుకుంటున్నావు. ఈ పరిస్థితులలో నువ్వు, నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటే, ఆస్తి లెంతైనా లోబాటు, అయిన వాళ్ళను కూడా వదులుకుని నాతో దుర్భర దారిద్ర్యాన్ని వంచుకోవాలి. ఒక పాపం మల్లెపూలు కొన్నుకోవటానికి కూడా, నువ్వు డబ్బును గురించి ఆలోచించాల్సి వస్తుంది.”

“ఘనాశీషం.”

“మరోసారి ఆలోచించు లలితా! అర్ధిక యిబ్బంది అంటే, ఏమిటో కూడా నీకు తెలియదు. నన్ను పెళ్ళి చేసు కని నువ్వు కష్టాలను తప్ప న తో ఏ సుఖాన్ని అనుభవించ లేవు. ఇప్పటికైనా మించిపోయింది లేదు. నా మాట విని మనస్సు మార్చుకుని, మీ నాన్నగారి కీర్తనయిన వ్యక్తిని పెళ్ళి చేసుకుని హాయిగా ఉండు లలితా!”

“రాజేష్! నువ్వనలు మగాడివేనా?” కోపంగా పెద్దగా అరిచింది లలిత.

“లలితా! ఏమిటా వాగుడు? నువ్వేం మాట్లాడు తున్నావో నీకు తెలిసే మాట్లాడుతున్నావా?” కోపంగా అన్నాడు రాజేష్.

“ఛీ. నీకు సిగ్గు లేదూ? నేను, నిన్ను మరచిపోయి మరో మగాడిని పెళ్ళిచేసుకోవాలా? నీ కళ్ళముందే నిన్ను ప్రేమించిన నేను మరోమగాడిని పెళ్ళి చేసుకుంటే, నువ్వు చూస్తూ కూర్చుంటావా? నలుగురి సమక్షంలో, నీ చేత తాళి కట్టించుకుంటే గానీ నీకు భార్యను కానా? రాజేష్. నలుగురి సమక్షంలో పెళ్ళిచేసుకున్నా, మానసికంగా ఇరు వునూ మనస్సులు కలుపుకున్నా ఒకటే, మానసికంగా. నీకు నేను, నిన్ను ప్రేమించిన నాడే భార్య నయ్యాను. ఇప్పుడు నన్ను పోషించలేనేమో అన్న పరిశీలనంతో నీ భార్యను మరో మగాడికి అప్పజెవుతావా? ఆ మాట అసటానికి నీకు సిగ్గు లేకపోయినా, విషటానికి నాకు అనశ్చాంగా ఉంది.

ప్రేమప్రవాహాన్ని అరికట్టే శక్తి ఆ అంతస్తులకు లేదు. అవి కట్టిన అడ్డుగోడ, ఆ ప్రవాహానికి నిలవలేదు, నువ్వు పిరికి వాడివి. అనుకున్నాను. గానీ, మరీ ఇంత పిరికివాడివి అనుకోలేదు. నేను నిన్ను ప్రేమించాను. ఎటువంటి విషమవర్తిత్తులు ఎదురయినా, ఎంతమందిని ఎదురించి అయినా నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను. అంతేగాని, వర్తిత్తులతో రాజీవడి ప్రేమించిన నిన్ను కాదని, మరో మగాడికి ఇల్లాలిని కాలేను.”

“ఇప్పుడు నీచేయి అందుకుని, నీ భార్యగా నీతో కల్పి నడవటానికి నేను సిద్ధంగా ఉన్నాను.” ఆవేశంగా అంది లలిత.

లలిత అంత ఆవేశంగా మాట్లాడటం ఎప్పుడూ చూడని రాజేష్, ఆశ్చర్యంగా కొత్తమనిషిని చూస్తూ న్నట్టుగా లలితను చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

“లలితా!” తన ప్రేమనంతా, ఆ మూడడురాల లోనే పొడిగి పిలిచాడు రాజేష్.

“ఏమిటి? చెప్పదలుచుకున్న శ్రీరంగ నీతులు, ఇంకే మయినా మిగిలాయా?”

“నాకోసం నువ్వుంత త్యాగం చెయ్యగలవను కోలేదు.”

“నువ్వు నన్ను అర్థం చేసుకోగలిగితే. నిన్ను మరిచి పోయి, మరో మగవాడిని పెళ్ళి చేసుకోమని చెప్పగలిగే వాడివే కాదు.”

“నీ మనసు తెలుసుకోకుండా, మాట్లాడాను. సారీ లలితా!”

“ఇక పెళదాం పద.”

“అప్పుడేనా?”

“రాత్రంతా ఇక్కడే ఉందామా?”

“అండుకు నాకేం ఆభ్యంతరం లేదు.”

“మనకు ఆభ్యంతరం లేకపోయినా, మన పెద్దవాళ్ళకు ఆభ్యంతరమే.”

“మళ్ళీ నీ దర్శనం ఎన్ని తోచాలి?”

“రేపు సాయంత్రం ఇదే టయానికి. చిలిపిగా నవ్వుతూ అంది లలిత.

“సిజం.” నమ్మలేనట్టుగా అడిగాడు రాజేష్.

“మా విలన్ గారు లేరుగా.”

“రేపు కాజేజునుంచి, నరానరి ఇక్కడికి వచ్చి నీ కోనం ఎదురు చూస్తూ కూర్చుంటాను.”

“నేను ఈ రాత్రే మన విషయం అంతా మా నాన్న గారితో చెప్పి, ఆయన్ని ఎలాగయినా పెళ్ళికి ఒప్పించి, నీకు శుభవార్త చెబుతాను.” అంటూ లేచింది లలిత.

లలితను అనుసరించాడు రాజేష్.

సాయంత్రం ఆయిదు గంటలు దాటుతుంది. అప్పటికి గంటనేవటినుంచి లలిత కోసం ఎదురు చూస్తూ అక్కడ కూర్చున్నాడు రాజేష్, ఆ గంటల టయిములో వచ్చింది లలిత.

లలితను చూడగానే, తన కళ్ళను తనే వమ్మలేక పోయాడు రాజేష్. ఎంతో నేవటినుంచి వస్తున్నట్టుగా కళ్ళు ఎర్రగా ఉబ్బి ఉన్నాయి. ఉదయం నుంచి భోజనం జయ్య నట్టుగా ముఖం వీళ్ళు పోయి ఉంది.

లలిత, రాజేష్ కు దగ్గరగా కూర్చుంది. లలిత ముఖం చూడగానే అర్థం చేసుకున్నాడు రాజేష్ లలితా వాళ్ళ నాన్నగారు పెళ్ళికి ఒప్పుకోలేదని. ఏం జరిగింది లలితా? అని లలితను అడగటానికి భయంగా ఉంది రాజేష్ కు. లలిత నోటి నుంచి ఎటువంటి వార్త విసవలసి వస్తుందో అని

“బాధపడకు లలితా!” అనునయంగా అన్నాడు రాజేష్. ఆ అనునయానికి కరిగిపోయిన లలిత కన్నీటిని ఆపుకోలేక పోయింది. లలితను ఏమని పూర్వార్చాలో కూడా అర్థం గాక మాపునంగా చూస్తూ పూరుకున్నాడు రాజేష్.

“మన పెళ్ళికి మానాన్నగారు ఒప్పుకోలేదు రాజేష్.”

“ఆయన జివ్వకోరని, మనకు ముందునుంచి తెలుసుగా బాధపడటం ఎందుకు?”

“ఆయన ధొరణి ఆయనదే గాని, నేనంత ప్రాధేయ పూర్వకంగా చెప్పినా, నా మాట వినిపించుకోదు డబ్బులేని మనిషి, మనిషే కాదు ఆయన దృష్టిలో. నేను, నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటే ఆయన పరువు పోతుందట. నీలాంటి అనామకుడితో ఆయన బ్రతికుండగా నా పెళ్ళి జరగనివ్వరంట. నా నోటితో చెప్పలేను అంత కటువుగా మాట్లాడారు నిన్ను గురించి. రాత్రంతా, ఎన్ని విధాలా ప్రాధేయపడాలో అన్ని విధాలా ప్రాధేయపడి చెప్పాను. అయినా మన పెళ్ళికి జివ్వకోలేదు. ముస్లింకి పెళ్ళి చేయమని ఆ తర్వాత, ఆయన పరువు ప్రతిష్టలకు భంగం కలగకుండా, ఈ పూరినుంచి పెళ్ళి పోతామని కన్నీటితో చెప్పాను. నా తోడన అరణ్యరోదనే అయింది ” ఏడుస్తూ చెప్పింది లలిత.

“ఎలా జరగాలనుంటే అలా జరుగుతుంది. బాధ పడి మాత్రం చెయ్యగలిగిందేముంది?”

“విధి అసీ, ఖర్మ అసీ నరసింహుకోవటం మనిషి తన చాతకానితనాన్ని కప్పివుచ్చుకోవటమే. ఆయనకు చెప్పటం మన బాధ్యత కాబట్టి, చెప్పాను. ఆయన జివ్వకోలేదు. అందుకు మనమేం చెయ్యగలం? వదిరోజులు టయమిచ్చాను. ఈ వదిరోజులు ఆలోచించుకుని, అంతస్తుల్ను గురించి ఆలోచి చుకుండా నీతో నా పెళ్ళి జరిపిస్తే సరేనని. లేకపోతే ఆయన

వరువు ప్రశ్నిస్తుంటుంది. గురించి ఆలోచించకుండా, నేను నిన్ను ఏ గుళ్ళోనో పెళ్ళి చేసుకుంటానని ఖచ్చితంగా చెప్పాను.”

“వదిరోజుల తర్వాత మాత్రం, ఆయన ఒప్పుకుంటారని నమ్మకం ఏముంది?”

“ఒప్పుకోకపోతే, గుళ్ళో దండలు మాచ్చుకుని పెళ్ళి అయిందని పించుకుందాం.”

“బ్రతుకు తెరువు ఎలా?”

“ముందు ఏ సమస్యలూ ఎదురవ్వకుండా, పెళ్ళి జరగ నివ్వు. బ్రతుకు తెరువు సంగతి తర్వాత ఆలోచిద్దాం.”

“మన విషయం మామయ్యతో చెప్పనా?”

“ఆయన మాత్రం ఒప్పుకుంటారని నమ్మకం ఏముంది? ఈ వదిరోజులు గడిచి తర్వాత, మా నాన్నగారు మనసు. మాచ్చుకుంటే, ఆయనే మీ మామయ్యతో మాట్లాడతారు.”

“అలితా! నాకోసం సువ్వు చేస్తున్న త్యాగానికి సంతోషంతో నా మనస్సు పొంగిపోతుంది, నీకెలా కృత జ్ఞతలు చెప్పకోనాలో కూడా నాకర్థం కావటంలేదు. ఉద్యోగం దొరకకపోతే, కూలీచేసి అయినా నిన్ను పోషించు కుంటాను.”

“మగాడిననిపించావు. సమస్యలకు ధైర్యంగా ఎదు రొక్కవాలి గానీ, పరిశీతనంతో సమస్యలకు దూరంగా పారి పోకూడదు. ఇప్పుడు, నిన్ను ప్రేమించుకుంటున్న నేను గర్వపడే మాటన్నావు. మమస్సుకో ఉన్న ఆదర్శం కోరుకునేది ఆస్తి

అంతస్తులను కాదు. తను వలచి, వలపించుకున్న మగవాని సాహచర్యాన్ని. రాజేష్, బ్రతుకుతెరువు నంగతి నేను చూసుకుంటాను. ఈవిషయాన్ని గురించి ఆలోచిస్తూ మనస్సు పాడుచేసుకోకు.”

“నా మనస్సును, అర్థం చేసుకోగలిగిన నిన్ను నా భార్యగా పొందగలగటం నా అదృష్టం.” అంటూ హద్దులు చాటిన ఆనందంతో, లలితకు తన వెళ్ళోకి లాక్కుని, ఆమె కనురెప్పలపై నున్న తంగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. ప్రియుని స్పర్శానుభూతి, ఆణువు ఆణువుగా విమృత్ ప్రవహించి నట్టుగా అనిపించింది లలితకు. ఆ కాగితే తన నర్వనా అన్నట్టుగా, రాజేష్ గుండెలకు మరింతగా హత్తుకుపోయి కళ్ళు మూసుకుంది లలిత.

క్షణాలు, నిమిషాలుగా మారిపోతున్నాయి. లలితకు చుట్టిన రాజేష్ చేతులు, లలితచుట్టూ మరింతగా బిగుసుకుంటున్నాయి. లలిత ముఖాన్ని ముద్దులతో నింపుకున్నాడు. అతని చేతులు లలిత ఆణువు ఆణువునూ తడుముకున్నాయి. జరగబోయే ప్రమాదాన్ని గుర్తించిన లలిత, అతిప్రయత్నం మీద అతని కాగిలినుంచి తప్పించుకుని దూరంగా జరిగి కూర్చుంది.

“మీ మగబుద్ధి పోనిచ్చుకున్నావు కాదు. కాస్త చోటి నేనాలు వూర్తిగా ఆక్రమించుకుందామనుకుంటాను.”

“అది మా మగవాళ్ళ తప్పుకాదు. ముందు, చోటి వ్వటం మీ తప్పు”

“ఇచ్చిన దాంతో నరిపెట్టుకోవటం, మీ మగలక్షణం కాదు.”

“కాస్త చోటుతో, నరిపెట్టుకోలేమని తెలిసే అందీ, అందనట్టుగా అడించటం మీ అడవాళ్ళ లక్షణం.”

“అమ్మో, మాటలతో నిన్ను గెలవటం చాలా కష్టం. నీ మాటలకే అమ్మాయిలు మోసపోతాడు.”

“ఏదీ? ఏ అమ్మాయి, నా మాటలకు మోసపోయి నన్ను ప్రేమించానంటూ, రాలేదే!” హాస్యంగా నవ్వుతూ అన్నాడు రాజీవ్.

“నీ క్లాస్ మేట్ వనజ, రాణి నిన్ను ప్రేమించారనీ, నీకు ప్రేమలేఖలు వ్రాసారని కూడా నాకు తెల్పు. అంతే కాదు. మరో శుభ అనే అమ్మాయి నువ్వు ఆ అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోకపోతే ఆత్మహత్య తనకు శరణ్యం అని నీకు తెటకు వ్రాసిందనీ, ఆ తెటకు చదివిన నువ్వు ఆ అమ్మాయి అన్నంకీ నీ చేస్తుండేమో అన్న భయంతో, ఆ తెటకు తీసుకెళ్ళి ఆ అమ్మాయి పెద్దవాళ్ళకు చూపింది నీను ఒక అమ్మాయిని ప్రేమించాను. నా మనస్సులో మరో అమ్మాయికి కాలేలేదు. అందువలన నన్ను ప్రేమించిన నేరానికి మీ అమ్మాయి ఏ అగాయిత్యానికి పాలువడకుండా మీ

అమ్మాయిని మీదే రక్షించుకొండి అని చెప్పి వచ్చావని కూడా నాకు తెల్సి. నీది రామావతారం అయినా, క్రిష్ణావతారం అనుకుని చాలా మంది అమ్మాయిలు నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాడే సావం. వాళ్ళు భర్తా.” హాస్యంగా, సవ్యతూ అంది లలిత.

“అవునూ. సీకీ విషయాలన్నీ ఎలా తెల్సి!”

“నేను కాపురం ఉండేది నీ మనస్సులోనే కదా? అందుకే, నీ రహస్యాలన్నీ నాకు తెల్సి.”

“సస్పెన్సు భరించలేక పోతున్నాను. నీకలా తెల్సి చెప్ప?”

“నిన్ను గురించి తెల్సుకోవటమేగా నా పని. అందుకే తెలిసాయి.”

“నువ్వు చెప్పిన విషయాలన్నీ సజమే. నాకుగా నేను ఈ విషయాలు ఎవరికీ చెప్పలేదు. నీకలా తెలిసాయి!”

ఆ మాత్రం అర్థం చేసుకోలేవా? శోభ, నా క్లాస్ మేట్ శైలజకు అక్క. శైలజ ద్వారా శోభ విషయం తెలిసింది. అలాగే మిగతా విషయాలు.” సవ్యతూ అంది లలిత.

“లలితా! నేను రేపు హైదరాబాదు వెళుతున్నాను. వచ్చేసరికి నాలుగు, అయిదు రోజులు పడతాయి.”

“అమ్మో అన్న రోజులా? ఆస్సలు హైదరాబాదు వెళ్ళటం ఎందుకు?”

“ఉద్యోగం కోసం.”

“ఎవరిస్తామన్నాను?”

మామయ్య స్నేహితుడు అక్కడ పెద్ద బిజినెస్ మ్యాగ్నేట్. మామయ్య ఎన్ను గురించి, ఆయనకు లెటరు వ్రాసారు. తప్పకుండా ఏదో ఒక ఉద్యోగం ఇప్పిస్తాను. వెంటనే నన్ను అక్కడకు పంపించమని ఆయన మామయ్యకు లెటరు వ్రాసారు. నాకయితే ఉద్యోగం దొరుకుతుందన్న నమ్మకం లేదు. మామయ్య బలవంతం మీద వెళుతున్నాను.”

“ఆయన తప్పకుండా నీకుద్యోగం ఇప్పిస్తారు. నాకెండాకో నమ్మకంగా ఉంది.”

“నీ అదృష్టంకొద్దీ, ఉద్యోగం దొరికితే మనిద్దరం త్వరలో భార్యా భర్తలం వుంటాము.”

“ఇంతకీ నీ ప్రయాణం ఎప్పుడు?” రేవళా?”

“అవును.”

“డబ్బెంత కావాలి?”

మామయ్య ఎవరో అడిగి ఒక పందరూపాయలు తీసుకువచ్చాడు.”

“రానూ, పోనూ ఖర్చులే పందరూపాయలు అవుతాయి కదా? ఒకవేళ ఒక వారం రోజులు అక్కడ ఉండాలంటే ఎలా? కనీసం ఆయిదుపందలన్నా ఉంటేగాని సిటీలో

పదిరోజులు గడవలేవు. నేను ఇంటికెళ్ళి డబ్బు తీసుకుని నీ దగ్గరకు వస్తాను. ప్రయాణానికి కావలసిన ఏర్పాట్లు చూసుకో.” అంటూ వెళ్ళటానికి లేచింది లలిత.

“లలితా! నువ్వు అంతడబ్బు ఎక్కడ తీసుకువస్తావు?” మీ నాన్నగార్ని అడగవలసిందేగా?”

“అక్కడలేదు. నేను గ్రేడు సంవత్సరాల నుంచి పాఠశాల బిళ్ళలు, రూపాయి బిళ్ళలు ఒక డబ్బెలో వేసుకుంటానాను. అ డబ్బె నా బట్టల బీడవ లోన ఉంటుంది. మొత్తం కెయ్యరూ పయలపై నే అవుతాయి. అవి తీసుకెళ్ళి నాలుగు రోజులు అలసత్వం అయినా, ఉండి ఉద్యోగం సంపాదించుకుని రా.”

చిత్తం దేవతను ఆరాధించే భక్తుడికి, ఆ దేవతను ఎదురించే శక్తి ఉంటుందా? నేను లలితాదేవి భక్తుడిని. ఆ దేవి ఏం కయ్యలమే, అది కయ్యలమే నా ధూటీ.”

“పెళ్ళికాక ముందు, ప్రతి మగదూతను ప్రేమించే అమ్మాయి తే ఇలాంటి కబురే కబుతాడు. ప్రేమింకోటవ్వడం దేవతగా నీనపించే అమ్మయే పెళ్ళి అయితే ర్వాత మగడికి దెయ్యంలా కనుపిస్తుంది.”

“నువ్వు మా మగవాళ్ళను గురించి, మరీ అన్యాయంగా మాట్లాడుతున్నావు. పెళ్ళికాక ముందు మీ అడవాళ్ళు తను ప్రేమించే మగడితో ఎన్నో తీయని కబుర్లు కబుతాడు. పెళ్ళి అయిందిగ్గర్నూంచి చీలకీ, మాతకీ కనురు

కుంటూ, మొగుణ్ని వేధించటమే జీవితఅర్థ్యం అన్నట్టుగా ప్రవర్తించుతాడు." హన్యంగా నవ్వుతూ అన్నాడు రాజేష్.

"ఇప్పుడు మనిద్దరం వాదించుకోవటం ఎందుకు? రేపు పెళ్ళి అయింతర్వాత, ఎవరుఎలా ప్రవర్తించుతారో అనుభవపూర్వకంగా తెలుసుకుందాం నరేనా?" నవ్వుతూ ఆరిది లలిత.

"అలా బావుంది." లలితతో బాటు నవ్వుతూ అన్నాడు రాజేష్.

వాళ్ళవీధి మలుపుదగ్గర రాజేష్ నిల్చున్నాడు. లలిత ముందు వెళ్ళిపోయింది. లలిత ఇంటికి పెళ్ళిన వది ముఠాల తర్వాత, వాళ్ళ ఇంటివైపు వెళ్ళాడు రాజేష్.

8

రాత్రి తొమ్మిది గంటలవుతుంది. అనారోగ్యం మూలంగా ఆరుగంటలకే భోంచేసి, తన గదిలోకి వెళ్ళి పడుకుంటాడు. రాఫువరావు గారు. ముగ్గురి భోజనాలు అయి పోయి తర్వాత, పంటగది నర్ది, వగలంతా పనులతో ఆలసి పోయి ఉండటం వలన, తన గదిలోకి వెళ్ళి నిద్రపోయింది వాణి.

ఆరుజయట కుర్చీ వేసుకుని కూర్చున్నాడు రాజేష్. తొమ్మిదిన్నరకు రాజేష్ దగ్గరకు వచ్చింది లలిత.

“తలనయ్యం అయింది. ఇప్పటివరకు, నాన్నగారు ఎవరితోనో మాట్లాడుతూ, వరండాలోనే కూర్చున్నారు. అందువలన ఇప్పటి వరకూ ఆగాను.”

రాజేష్ కుర్చీకి దగ్గరగా, వరండా మెట్లమీద కూర్చుంది లలిత. రాజేష్ కూడా కుర్చీలోనుంచి లేచి, లలిత పక్కనే మెట్లమీద కూర్చున్నాడు.

“లలితా! ఈ టయములో, ఇక్కడకు రావటం అంత మంచిది కాదు. వెంటనే వెళ్ళు.”

“అబ్బ! ఆ సంగతి నాకు తెల్సులే. నేను చెప్పేది విను. ఇవిగో ఇవి పదిహేను వందలు, వీటితో బాటు ఈ బ్యాగ్ లోనే, నావి నాలుగు బంగారు గజలుకూడా పెట్టాను. అవసరం అయితే, ఆ గజలు అమ్మి, లంచం ఇచ్చి అయినా సరే. ఉద్యోగం సంపాదించుకుని రా.”

“లలితా! ఈ డబ్బుచాటు. నీ గజలు నా చేతులతో అమ్మలేను, స్టీజ్. గజలు తీసుకెళ్ళు.” బ్యాగ్ లోనుంచి గజలు తీసి లలిత కివ్వబోయాడు రాజేష్.

“నేను, నీ దాన్ని కాదా? రాజేష్ నా మాట విను. ఈ రోజుల్లో లంచం లేనిదే ఏ పని జరగదు. నాలుగు వేలు లంచం ఇస్తే, నీకు మంచి ఉద్యోగం దొరకొచ్చు. ఇలాంటి సెంటిమెంట్స్ పెట్టుకుంటే నువ్వు ఉద్యోగం సంపాదించుకోలేవు. లేవు నువ్వు సంపాదించేటప్పుడు, ఇలాంటి బంగారు

గాజులు నాలుగు జతలు చేయించుకుంటాను. ఉద్యోగం వచ్చే అవకాశాన్ని చేతులారా పోగొట్టుకో వద్దు.”

ఆ గాజులు బ్యాగ్ లో పెడుతూ అంది లలిత.
లలిత మాటకు ఎదురు చెప్పలేకపోయాడు రాజేష్.
“లలితా! నువ్వు నా పాలిట దేవతవు.”

“ఇలాంటి సీనియా డైలాగులు మానేయి. నువ్వు ఉద్యోగం చేస్తూ సంపాదన మొదలు పెడితే నీ సంపాదన అనుభవించేది నేను కాదా?”

“అన్నిటికీ అన్నీ చెబుతూవు. నీతో ఎలా?”

“మళ్ళీ హైదరాబాదు నుంచి వచ్చింతర్వాత కలుసు కుందాం. నాన్నగారు ఇంటికి వస్తారేమో ఇక వెళతాను. నేను చెప్పిన విషయాలన్నీ గుర్తున్నాయి కదూ?”

“అన్నీ గుర్తున్నాయి కానీ, లలితా! నావో చిన్న కోరిక.” లలితకు దగ్గరగా జరుగుతూ అన్నాడు రాజేష్.

“ఆ కోరిక ఏమిటో, త్వరగా శత్రు ఇవ్వండి,”
చిలిపిగా నవ్వుతూ అంది లలిత.

“నేను, నాలుగుతోజులు నీకు దూరంగా, వెళుతున్నాను కదా? అందుకని.” ఆ పైన చెప్పలేక పోయాడు రాజేష్.

“ఊ. చెప్పు. అందుకని ఏం చెయ్యమంటావు? నీ బాలకం చూస్తుంటే, హైదరాబాదు కాదు అమెరికా వెళుతున్నట్టుగా ఉంది.”

“ఇన్ని రోజులు నిన్ను చూడకుండా, ఎలా ఉండాలా అని నేను బాధ పడుతుంటే, నీకు నవ్వులాటగా ఉందా?”

“నాలుగురోజులు ఎంతలో గడిచిపోతాయ్?”
నవ్వుతూ ఉంది లలిత.

“నాకు నాలుగు యుగాలు అయినట్టుగా ఉంటుంది నిన్ను నాలుగు రోజులు చూడకపోతే, లలితా. శిశుసారి నిన్ను గుండెలకు జాతుకోనివ్వు.” లలితను తన వెపురు తిప్పుకుంటూ అన్నాడు రాజేష్.

“ఈ మాట అడగటానికి, ఇంతనేవు సంశయించాలా?” నవ్వుతూ అంటూ, రాజేష్ గుండెల్లో వదిలి పోయింది లలిత. తనివితీరా లలితను హృదయానికి జాతుకుని లలిత నుదిటిమీద నున్నతంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు రాజేష్.

ఎక్కడో గడియారం వదిగంటలు కొట్టింది. ఆ చప్పుడుకు ఉలికి పాటుగా, రాజేష్ కాగిలినుంచి దూరంగా జరిగింది లలిత.

“లలితా! టయము వదిగంటలయింది. ఇక వెళ్ళు.”

“అలాగే.” అంటూ, చప్పుడు కాకుండా గేటు తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది లలిత. గేటు మూసి సచ్చి కూర్చున్నాడు రాజేష్.

డాక్టర్ మృ

లలిత పెళ్ళిపోగానే, కళ్ళమందు మెరుపు మెరిసి
మా యశయి నట్టగా అనవించింది రాజేష్. లలిత అందిం
చిన తీయని అనభూతి, ఆతని మనసులో నుంచి ఇంకా
తొలగి పోలేదు. ఆ మధురమయిన అనభూతిని నెమరి వేసు
కుంటూ, అలాగే కూర్చున్నాడు రాజేష్,

లలిత ఉపిండినట్టగానే, ఉద్యోగ ప్రయత్నంలో
నెలరోజులు హైడరాబాద్ లో ఉండవలసి వచ్చింది రాజేష్.
లలిత, గజలమ్మకుండా ఉండాలనుకున్నా, తెచ్చిన డబ్బు
అయి పోవటంతో తప్పని నర్తకి మృదు. గజలమ్మద
డబ్బును లంచం ఇచ్చి, చివరకు ఎలాగయితేనేం నెలకు
ఆరువందలు వస్తే గెవర్న మెంటు ఉద్యోగాన్ని సంతోషించు
కోగలిగాడు. ఉద్యోగంలో జయనయ్య, ఒక వారం రోజులు
గడిచిం తర్వాత శలవు పెట్టి ఇంటికి వచ్చాడు రాజేష్.

లలితను కలుసుకుని, ఉద్యోగం దొరికిందన్న వార్తను
ఎప్పుడెప్పుడు చెప్పాలా అని అత్యుత్సాహంతో ఉంది రాజేష్.
లలిత కోసం రెండవార్లు, వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళినా, లలిత కను
మీచలేదు ఉదయం ఏ విధి గలటలనంచి, లలిత కనువిన్తుం
దేమో అని, సాయంత్రం అయిదు గంటల పరకూ పరండా

లోనే కూర్చున్నాడు. రాజేష్ వాళ్ళ పరండాలో కూర్చుంటే లలిత ఆరుబయటకు వస్తే కనపిస్తుంది.

లోపలి నుంచి, బయటకు వస్తున్న లలిత కనపించగానే ప్రాణం లేచివచ్చినట్టు అనిపించింది రాజేష్ కు. పరుగెత్తుతున్నట్టుగా, లలితా వాళ్ళ గేటు దగ్గరకు వచ్చి “లలితా నేను కాలవ గట్టువైపు వెళుతున్నాను. త్వరగా రా”. అంటూ లలితకు మాట్లాడేందుకు అవకాశం ఇవ్వకుండా కాలవవైపు వడిచాడు రాజేష్.

వెంటనే అక్కడకు వచ్చింది లలిత.

“నీ కోనం ఉదయం నుంచి ఏడుగురు చూస్తున్నాను ఇంతవరకూ, నీ దర్శనమే కాలేదు. లలితా! నాకుద్యోగం దొరికింది. నెలకు జీతమంతో తెలుసా ఆరువందలు. ఉద్యోగంలో జాయినయి కూడా వారం రోజులయింది. నీ గాజుల ముక్కూడదని ఎంతో ప్రయత్నించాను. లంచం ఇస్తేగాని ఉద్యోగం దొరికేలాలేదు.”

“తప్పని సరై అమ్మాను. ఆ డబ్బుతోనే ఉద్యోగం సంపాదించుకున్నాను. మా ఆఫీసుకు దగ్గరలో ఇల్లు కూడా అద్దెకు తీసుకున్నాను. రెండే గదులు. ఆ రెండు చిన్న గదులకే వందరూపాయలు అద్దె. మినిద్దరికీ సరిపోతుంది లలితా. ఇప్పుడు ధైర్యంగా మీ నాన్నగారిని మన పెళ్ళివిషయం మాట్లాడతాను. ఆయన ఒప్పుకుంటే మన అదృష్టం.

వప్పుకోపోయినా మసిద్దం హైదరాబాదు వెళ్ళిపోయి
అక్కడే జిప్టర్ మ్యారేజి చేసుకుందాం.”

లలిత మాట్లాడకుండా, చిన్న, చిన్న గులక రాళ్ళను
నీళ్ళలోకి విసురుతూ కూర్చుంది.

తనకద్యోగం దొరికిందని చెప్పగానే, నంతోవంతో
లలిత పొంగిపోతుందనీ, తన గుండెల్లో వదిగిపోతుందనీ,
పెళ్ళి చేసుకుందాం అని తనను తొందర పెడుతుందని
ఏమోమో ఊహించుకున్న రాజేష్ ఊహలన్నీ తాడమారు
అయ్యాయి. లలిత ముఖంలో ఎలాటి సంతోషమూ కనిపించ
టంలేదు.

“లలితా! ఏమిటి అలా ఉన్నావు? నాకుద్యోగం
దొరికినందుకు నీకు నంతోవంగా లేదా?” లలిత ముఖాన్ని
తనవైపుకు తిప్పుకుంటూ అన్నాడు రాజేష్.

“కంగ్రాష్ లేవన్ను.” ముక్తసరిగా అంది లలిత.

లలిత మవునం, రాజేష్ మనస్సును కాల్చి వేస్తుంది.
లలిత ఎందుకలా ఉందో, రాజేష్ కు అర్థం కావటం లేదు.

“లలితా! ఆలస్యం ఎందుకు? మనపెళ్ళి విషయం మీ
నాన్నగారితో మాట్లాడనా?”

“వద్దు.”

“ఎందుక లలితా? ఇప్పుడు మనం బ్రతుకు తేరువును
గురించి కూడా ఆలోచించుకోవాల్సిన పనిలేదు.”

“మా నాన్నగారు వచ్చుకోలేదు.”

“సరే. చేసేది ఏముంది? రేపు రాత్రికి హైదరాబాదు వెళ్ళిపోదాం. అక్కడే రిజిస్టరు మ్యారేజీ చేసుకుందాం. నీ వెంట నూట్ కేస్ కూడా తీసుకురావద్దు. మా మూలగా స్నానం చేసి చీరమార్చుకో. రేపు సాయంత్రం ఆయిదు గంటలకు ఇక్కడకు రా. నీతోనం నేనిక్కడే ఉంటాను. ఇద్దరం కలిసి వెళ్ళిపోదాం.”

“అంటే, నేను నీతో పారిపోవటమేగా?”

“నాకూ, నలుగురి నమక్షంలోనే, నీన్న పెళ్ళి చేసుకోవాలని ఉంది. కానీ ఏం చేస్తాం? మనకా అదృష్టం లేదు. ఇంతకంటే మరోమార్గం లేదు.”

“మనిద్దరం లేచిపోతే నలుగురూ ఏమనుకుంటారు?”

“నలుగురి సంగతి మనకెందుకు? ఇప్పుడు ఆ నలుగురూ పచ్చి, మీ నాన్నగార్ని పిప్పించి మనకు పెళ్ళి జరిపిస్తున్నారా? ఒకళ్ళ సంగతి మనకెందుకు? మన సంగతి మనం చూసుకుందాం. అయినా ఎవరు ఏమనుకున్నా, మనం విషంగా?”

“రాజేష్ మా నాన్నగార్ని నేను ఒక్కగా నొక్క కూతుర్ను. చిన్నతనం నుంచీ, నా మీద ఎన్నో ఆశలు పెంచుకుని నన్ను కళ్ళలో పెట్టుకుని పెంచిన అమ్మానాన్నకు చెప్పకుండా నీతో పారిపోయి వెళ్ళను అమ్మానానకు గురి చేయటం న్యాయమేనా? తన కూతురు లేకపోయినదా, నలు

గురూ నన్నగురించి నాన్నగారి ఎదుటే తెలికగా మాట్లాడు కుంటుంటే అవి వింటూ నాన్నగారు బ్రతకగలరా?"

“అంటే? ఇప్పుడేం చేద్దామంటావు? అన్నలు నీ ఉద్దేశ్యం ఏమిటి?” వినుగ్గా అన్నాడు రాజేష్.

“నా స్వార్థం నేను చూసుకుని మా అమ్మానాన్నను బాధపెట్టలేను రాజేష్.”

“లలితా! నువ్వేనా ఈ మాట అంటున్నది? నీకేమయింది? ఎందుకిలా మారిపోయావు?”

“నాకేమీ కాలేదు. చూడు రాజేష్. వేషిరక్తం ఉరకలు వేసే వయస్సులో మనం తీసుకునే నిర్ణయాలు మనకు అందంగానే కనిపిస్తాయి. అవేశం చల్లారితర్వాత, మనం చేసుకున్న దానికి ఫలితం అనుభవించేటప్పుడు, మనమెంత పొరపాటు చేసామో అర్థమవుతుంది. అప్పుడు ఎంత బాధ వడ్డా ప్రయోజనం ఉండదు. అందుకే మన పెద్దవాళ్ళు వియ్యానికయినా, కయ్యానికయినా సమమయిన వాళ్ళు కావాలంటారు.”

“వివాహం అనేది, ప్రతి మనిషి జీవితానికి ఒక పెద్ద మలుపులాంటిది ఆ మలుపులో ఏ మాత్రం అజాగ్రత్తగా అడుగువేసినా దాని ఫలితం జీవితం అంతా అనుభవించాలి. అందుకే, నేను బాగా ఆలోచించి ఈ నిర్ణయానికి వచ్చాను, హఠాస, కాకుల గూటిలో కాపురం చెయ్యలేను. కలిమిలో వుట్టి కలిమిలో పెరిగిన నేను, లేమిలో చేయి కలిపి నడవలేను నువ్వు సంపాదించేది నెలకు ఆరువందలా దాతో మనిద్దరం,

మీ మామయ్య, మీ వాణి నలుగురుం బ్రతకాలి. ఇంకా నీకు బాధత్యలు చాలా ఉన్నాయి. మీ ముసలిమామయ్య పెళ్ళిడుకెదిగిన వాణికి పెళ్ళి చేయూర్చిన బాధ్యత కూడా నీకుంది. ఇన్ని బాధ్యతలతో బంధీరయిన నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుని నేను మాత్రం ఏ నుఖవడగలను చెప్పి. నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటే, మా నాన్నగారు ఆయన ఆస్థినంతా ఏ అనాధ ఆశ్రమానికో రానేస్తారు. జీవితాన్నీ పూలబాటగా మార్చుకున్నా, ముళ్ళబాటగా మలుచుకున్నా అది మన తెలివితేటల మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. మూర్ఖత్వంగా అందరినీ అన్నీ వదులుకుని నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుని నా జీవితాన్ని నరకంగా మార్చుకోవటం నాకిష్టం లేదు. మా నాన్నగారు, మా అంతస్తుకు తగిన వ్యక్తితో నా పెళ్ళి జరిపిస్తారు.”

“ఆయన చెప్పినట్టు విని ఆయన కున్నీర్చిన సంబంధాన్ని చేసుకుంటే, నా మంచి చెడులను గురించి ఆయనే ఆలోచించుకుంటాడు. ఆయన్ని ఎదురించి నిన్ను చేసుకుంటే అన్నివిధాలా నష్టపోతాను. ప్రేమ అనేది జీవితంలో ఒక భాగం మాత్రమే. ప్రేమ పేరుతో, ప్రేమ కోసం జీవితాన్ని నరకం చేసుకోవటం పిచ్చితనం రాజేష్. నన్ను నా స్నేహాన్ని ఒక కలగా మరిచిపోయి, నీ అంతస్తుకు తగిన అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకుని హాయిగా ఉండు. నన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నా, నీకు కూడా నుఖం ఉండదు. ఎందుకంటే, కలవారి అమ్మాయిని చేసుకున్నానే ఏ విధంగానూ నుఖపెట్టలేక

పోతున్నానే అని నీలో నువ్వు ఎప్పుడూ బాధపడుతూ ఉండాలి. కోరి పేదవాణ్ని వెళ్ళి చేసుకుని పావలా మల్లెపూలకు కూడా ముఖం వాచిపోతున్నాను అని నేను బాధపడాలి ఇద్దరం కీచులాడుకుంటూ గడిపేకంటే, ఎవరి అంతస్తుకు తగిన జాళ్ళను వాళ్ళం వెళ్ళి చేసుకుని, మనిద్దరం హాయిగా ఉండటం మంచిది కదా? రాజేష్, వయస్సుపెట్టే తొండరలో నీకు ఆశలు కల్పించాను. అందుకు నన్ను క్షమించు. ఆవేశ పడకుండా నా మాటలు అర్థం చేసుకో." అని చాలా తేలికఅయిన విషయం అన్నట్టుగా చెప్పింది లలిత.

లలిత చెప్పే ఒక్కొక్క మాటా, ఒక్కొక్క శూలంలా రాజేష్ మనస్సును గాయం చేస్తుంటే, ఆలోచించటానికి కూడా శక్తిలేనట్టుగా అతని మెదడు మొద్దుబారి పోయింది. ఆషాఢ్ నుంచి తేరుకోవటానికి రాజేష్ కు పదిరిము పాలు పట్టింది.

“లలితా! ఈ విషయాలన్నీ, నన్ను ప్రేమించేముందు ఆలోచించుకోలేవా?” మాటలు కూడాదీసుకుంటూ అన్నాడు రాజేష్.

“చెప్పానుగా, వయస్సు పెట్టే అల్లరిలో ఏదిమంచి, ఏదికాడో ఆలోచించుకోలేక పోయాను.”

“లలితా.” పెద్దగా అరిచాడు రాజేష్. అది అరువులా లేదు. ఆగాధంలో కూరకుపోతున్న మనిషి ప్రాణభయంతో చేసిన ఆర్తనాదంలా ఉంది.

“లలితా! ఎందుకీలా, నాజీవితంతో ఆటలాడుకుంటున్నావు? నన్ను ఎదిలి ఉండలేననీ, అవసరం అయితే, మీ నాన్నను ఆస్తి వదులుకుని నాతో వస్తానని నువ్వేగా చెప్పావు! అలా చెప్పిన నువ్వేనా ఇప్పుడిలా మాట్లాడుతోంది? లలితా నువ్వెందుకలా మారిపోయావు? ఏ దుష్ట శక్తి నిన్నలా మార్చింది?” వసిపిల్ల వానిలా ఏడుస్తూ అన్నాడు రాజేష్.

లలితా! నువ్వు దూరం అయితే, నేను బ్రతకగలనా? ఉద్యోగం సంపాదించుకుని, నిన్ను నాదాన్నిగా చేసుకోవాలనీ ఎన్ని కలలు కన్నాను! ఎంత నిర్దాక్షిణ్యంగా నన్ను కాదంటున్నావు? మనషికి ఆస్తి అంతస్తులు కాదు. తాను ప్రేమించే మనిషి సామాచర్యం అని ఎన్ని తీయి కబుర్లు చెప్పావు? లలితా! నువ్వీలా దూరం అవుతావేమో అనుకుంటే, నేనన్నలు హైదరాబాదు వెళ్ళేవాడినే కాదు. నీకు కావలసింది డబ్బేగా? ఉద్యోగం చేస్తూనే, నైట్ కాలేజీలో చేరి యమ్. యస్సెస్స్. చదువుతాను, పగలూ, రాత్రి నీకోసం కష్టపడతాను. నీకు కావలసినంత డబ్బు సంపాదిస్తాను. స్టీజ్, నన్ను కాదనకు. నువ్వేం చేయమన్నా చేస్తాను నన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నంత నూత్రాన, మీ నాన్నగారు నిన్ను కాదని, నీ ఆస్తిని ఎవరికీ యివ్వరు. కొద్దిరోజులు పోయింతర్వాత, కోవతాపాలు తగ్గిపోయి, అస్తి అంతా నీకే ఇస్తారు. లలితా! నువ్వు చాలా తెలివయినదానివి. బాగా ఆలోచించు, మనిషి

ఆస్తి అంతస్తులను ఎప్పుడయినా సంపాదించుకోగలడు. మరీ
షి ఒకసారిపోగొట్టుకుంటే, తిరిగి సంపాదించుకోలేదు." అతి
దీనంగా, లలిత చేతులు వట్టుకుని ప్రాధేయపడుతూ అన్నాడు
రాజేష్.

"రాజేష్, నేను చెప్పదల్చుకున్నది చెప్పాను. ఇంటి
దగ్గర ఆమ్మ నాకోసం ఎదురు చూస్తూంటుంది నేను వెళ్తు
తున్నా." అంటూ రాజేష్ పిలుస్తున్నా విసిరించుకోకుండా
వేగంగా నడస్తూ పెళ్ళిపోయింది లలిత. ఆవాక్కుయినటుగా
అక్కడే కూర్చుండిపోయాడు రాజేష్.

కన్నీటితో మనస్సు బరువు దీచుకుని, ఇంటికి
వచ్చాడు రాజేష్. రెండోరోజు రాత్రే హైదరాబాదు వెళ్ళి
పోయాడు.

కాలచక్రంలో ఎన్నో మార్పులు జరిగాయి. రాఘవ
రావుగారి ఆరోగ్యం దెబ్బతినటంవలన, వాణిని తీసుకుని
ఆయన కూడా హైదరాబాదు రాజేష్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

లలిత కాదనటం, వాణిని చేసుకోమని ఆఖరి క్షణా
లలో ఉన్న రాఘవరావుగారు ప్రాధేయపడటంవలన, తను
ప్రేమించిన లలిత తనను తిరస్కరించింది. తనను ప్రేమించే
వాణిని, కూడా దూరం చేసుకోవటం ఎందుకని, వాణితో
పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాడు రాజేష్.

వాణి, రాజేష్‌ల పెళ్ళి జరిగిన రెండు నెలలకే రాఘవ
రావుగారు మరణించారు. ఖర్మకాండనన్నీ రాజేష్ నిర్వ

హించాడు. అందుకుగ ను అయిదువేలు అప్పు అంది.

అప్పు తీరే మార్గం కనుపించలేదు. రోజు, రోజుకూ వడ్డీ పెరిగిపోతుంది. గత్యంతరం లేక, ఇల్లు అమ్మకానికి పెట్టమని తన ఫ్రెండ్ కు లేటరు వ్రాసాడు. పదిహేనువేలకు, బేరం కుదిర్చి రాజేష్ కు లేటరు వ్రాసాడు అతని ఫ్రెండ్.

ఇల్లు కొన్నవాళ్ళకు, ఇంటిని అప్పగించి వాళ్ళదగ్గర డబ్బు తీసుకోవటానికీ, రెండు సంవత్సరాలు తర్వాత హైదరాబాదు నుంచి, స్వంత ఊరు వచ్చాడు రాజేష్.

గడిచిన రెండు సంవత్సరాలలోనూ, ఊరి పరిసరాలలో ఏం మార్పు కనుపించలేదు. లలితను చూడాలని ఉన్నా, లలిత మాటలు గుర్తుకు వచ్చి ఆతిప్రయత్నం మీద లలితా వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళకుండా ఆగాడు రాజేష్.

ఆ పగలంతా, ఇంటి వ్యవహారంతో సరిపోయింది. లలితను చూడాలన్న కోరికను ఆరికట్టుకోలేక, లలితా వాళ్ళింటికి వెళ్ళాడు. లలిత కనిపించలేదు. వాళ్ళ నాన్నగారు ఆరుబయట కూర్చుని ఉన్నారు. రాజేష్ ను చూడగానే స్నేహపూర్వకంగా పలకరించి కూర్చోమన్నారు. లలిత విషయం ఆయన్ని అడగటానికి ధైర్యం చాలలేకు రాజేష్ కు. ఇంతలో లలిత వాళ్ళమ్మగారు కూడా వచ్చి అక్కడ కూర్చున్నారు.

మాటలమధ్యలో ఎమె దిప్పింది. ఎవరు దిప్పినా వినకుండా, లలిత మెడిసన్ చ వుకాననివట్టుబట్టి కాకినాడ మెడికల్ కాలేజీలో చేరిందని. ఆ విషయం విన్నతర్వాత ఒక్క నిమిషంకూడా అక్క ఈ తోచలేకపోయాడు రాజేష్.

ఇల్లు అమ్మేసి, ఆ డే తో సంబంధ బాంధవ్యాలు తెంచుకుని హైదరాబాదు వెళ్ళాడు. ఆ తర్వాత, పెంటాడి శధించే లలిత జ్ఞాపకాలనుంచి తప్పించుకోవటానికి, నైట్ కాలేజీలో చేరి యమ్. యస్సె. స్నీ చదివాడు. ప్రమువేటు కంపెనీలో, నైకు పదిహేనువందల జీతంతో ఉద్యోగం రావటంతో, చేస్తున్న ఉద్యోగానికి రిజైన్ చేసి, ప్రమువేటు కంపెనీలో చేరాడు.

ఆవిధంగా మార్పులేకుండా కాలచక్రంలో ఎనిమిది సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. నెలరోజులక్రితం ప్రమోషను మీద హైదరాబాదునుంచి, విజయవాడ బ్రాంచికి ప్రమోషను మీద వచ్చాడు రాజేష్.

ఎనిమిది సంవత్సరాల తర్వాత, లలితను రాజేష్ చూడటం ఇదే మొదటిసారి.

“ఏమండీ.” మగతగా పలికింది వాణి.

ఆ పిలుపుకు గతంలోనుంచి తేరుకున్నాడు రాజేష్.

“ఎలా ఉంది వాణీ?” వాణి మంచందగ్గరకు వచ్చి, వాణిచేతిని తనచేతిలోకి తీసుకుంటూ అడిగాడు రాజేష్.

“సీరనంగా ఉంది. మగంగా కళ్ళు మూసుకుపోతున్నాయి.

“జ్వరతీవ్రతలో అలాగే ఉంటుంది. డాక్టరుగారు ఏం భయం లేదని చెప్పారు.” అనునయంగా వాణితల నీమురుతూ అన్నాడు రాజేష్.

స్టాప్ నర్సు వచ్చి ఇంజక్షను ఇచ్చి వెళ్ళింది. వదినీముమాలకు ఇంజక్షను మత్తులో నిద్రపోయింది వాణి.

టయము రాత్రి తొమ్మిది గంటలయింది. తాజేష్ కస్పల్టింగ్ నూము దగ్గరకు వెళ్ళాడు. ఆ రూము తలుపులు లోపలినుంచి గడిపెట్టి ఉన్నాయి.

అటువైపు వచ్చిన నర్సును, “డాక్టరుగారు శాన్సలల్ లో ఉన్నారా? ఇంటికేళ్ళారా?” అని అడిగాడు.

“డాక్టరమ్మగారుండేది కూడా ఈ బంగళాలోనే, డాక్టరమ్మగార్ని పిలవమంటరా?” విషయంగా అడిగింది నర్సు.

“అక్కరలేదు. నేనే వెళ్ళి మాట్లాడతాను ఎటువైపు వెళ్ళాలి?”

“హాలు గుమ్మండగ్గరున్న కాలింగ్ బెత్ నొక్కండి. డాక్టరమ్మగారే పస్తారు.” అనిచెప్పి వార్డువైపు వెళ్ళింది నర్సు.

కాలింగ్ బెత్ నొక్కిన రెండునిముమాల తర్వాత తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. ఎదురుగా నిల్చునిఉన్న డాక్టరుగారి అనుమతి తీసుకోకు మనే చదువుగా లోపలకు వెళ్ళి నాఫాలో కూర్చున్నాడు రాజేష్.

ఊహించలి ఆ సంఘటనకు అవాక్కయివట్టుగా,
గుమ్మం దగ్గరే నిలుచింది డాక్టరు.

“బాగున్నావా లలితా?”

“నాపేరు లలిత కాదు. విజయ. మీరు నన్నుచూసి
పొరబడి ఉంటారు.” తడబాటుగా అంది డాక్టరు.

లలితా! పేరు మార్పుకోగలవుగానీ, నీ చూపుతున్న
మార్పుకోలేవుగా! ఎనిమిది సంవత్సరాలే కాదు ఎనభయ్యి
సంవత్సరాలు గడిచిగా, నా లలితను నేను గుర్తుపట్టగలను.
నా కళ్ళలోకి చూశి, నేను లలితనుకాదు అని చెప్పి.”
డాక్టరు కళ్ళలోకి నూటిగా చూస్తూ అన్నాడు రాజేష్.

అతని కళ్ళలోకి చూసిన డాక్టరు, ఆ కళ్ళు తనవై పే
నూటిగా చూస్తుండటంతో, ఆ చూపుల్ని ఎదుర్కొనే
ధైర్యం లేనట్టుగా తల వంచుకుంది.

“సమాధానం చెప్పవేం లలితా! నువ్వు లలితవు
కాదని చెప్పి.”

అతని వ్రళ్ళకు సమాధానంగా, డాక్టరు కళ్ళు
నీళ్ళతో నిండిపోయాయి.

“లలితా! మీ వారు కనిపించరే?”

“మీవారు ఎవరు?” ఆశ్చర్యంగా అడిగింది లలిత.

“అదే మీ శ్రీవారు.”

“నేను పెళ్ళి చేసుకోలేదు.”

“వాట్?”

“ఎందుకలా ఆశ్చర్యపోతున్నాడు? నిజమే నేనింకా పెళ్ళి చేసుకోలేదు.”

ఆ మాట, రాజేష్ గుండెల్లో వేయివీణలు మీటింది.
“ఎందుకని?”

“కారణం అంటూ ఏంలేదు.”

“పెళ్ళివయస్సు రాలేదా నీకు?”

“వయస్సు వచ్చినా, పెళ్ళి చేసుకోవాలని లేదు.”

“ఏం? నీకు వచ్చిన వాడింకా దొరకలేదా?”

రాజేష్ మాట శూలంలా గుచ్చుకుంది లలిత మనస్సును. అకిని ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పకుండా తల వంచుకుంది.

“లలితా! ఇప్పుడు, నేను నెలకు రెండువేలు సంపాదించుకుంటున్నాను. నేనూ, నా భార్య నా సంపాదనతో హాయిగా బ్రతుకుతున్నాం.”

“సంతోషం.” నిండుగా నవ్వుతూ అంది లలిత.

“పాణికేం భయం లేదు? దా?”

“ఏం భయంలేదు. మామూలు జ్వరమే. జ్వరతీవ్రతలో ఉండటం వలన పాణి నన్ను గుర్తువట్టలేదు.

“నీకింకా, పాణి గుర్తుందా?”

“ఏం? ఎందుకుండదు?”

“నీకు డబ్బున్న శ్రమశుష్కులు తప్ప, మామూలు సామాన్య మనుషులు గుర్తుకరసు కున్నాను?”

“పిల్లలెంతమంది?” చూట చూతస్తూ అడిగింది లలిత.

“ఇంకా మొదలవ్వలేదు.”

“లలితా! మీ అమ్మా, నాన్నగారు అందరూ బావున్నారా?”

“అందరూ బాగానే ఉన్నారు.”

“ఇక్కడ ప్రాక్టీసు పెట్టావేందుకు?”

“నా అనుకున్నవాళ్ళు అందరూ దూరంగా ఉండాలని.”

“ఎందుకలా అనుకున్నావు?”

“నా అనుకున్నవాళ్ళు అందరూ ఉన్నా, నా వాళ్ళు అనుకునే వాళ్ళు నాకెవరూ లేరు. అందుకే, అందరినీ వదిలి వంటిగా ఉంటున్నాను.”

“ప్రాక్టీసు బాగా పెరిగిందనుకుంటాను.”

“చూస్తూనే ఉన్నావుగా? ఊపిరి పీల్చుకోవటానికి కూడా టైముండదు పని చెయ్యటానికి ఇరవయ్యి నాలుగుగంటలు సరిపోతుంటేను.”

“సంపాదనంత ఉంటుంది నెలకు?”

“నేను సంపాదనకోసం ప్రాక్టీసు పెట్టలేదు. డాక్టర్లు ఆయాను కాబట్టి. ప్రాక్టీసు పెట్టాను. ఈ పనితప్ప వేరే పని చాత కాదుగా?”

“నువ్వు, మీ నాన్నగారు డబ్బుమనుషులు. మీరు డబ్బుకిచ్చి విలువ మనుషుకివ్వరు. నీ సంగతి తెలిసిగా

నేనలా నమ్ముతాను. నిమూట, నీ ఆధాయం నెలకు నాలుగు వేలుంటుందా?”

“మూడు వేలలో వుంటుంది ”

“ఈ సంపాదనంతా ఎవరికోసం? లలిత కళ్ళలోకి ఏనో వెతుకు తున్నట్టుగా మాస్తూ అడిగాడు రాజేష్. లలిత కళ్ళు మరోసారి నీళ్ళతో నింపాయి.

“లలితా! అక్కడ నీకున్న ఆస్తి, ఇప్పుడు నువ్వు సంపాదిస్తున్న డబ్బు నీకు మనశ్చాంతిని ఇస్తున్నాయా?”

“రాజేష్..” అంది లలిత. ఆ పైన ఇంకే మాట్లాడ లేక పోయింది.

“కన్నీళ్లు పెడుతున్నావు ఎందుకు లలితా? ఇప్పుడు నీకేం తక్కువయింది? లక్షల ఆస్తి ఉంది. తిర, ట్రావికి ఇంపాలా కారు ఉంది. ఉండటానికి రెండంతుల మేషం. ఊపిరి వీల్చుకోవటానికి కూడా టూలు ములేనంతగా ప్రాక్టీసు పెరిగింది. సమాజంలో అంతస్తు, హోదా అన్నీ ఉన్నాయి, నిన్ను చూసి ఆడవాళ్లు అనూయవడే స్థితిలో ఉన్నావు ఇంకా ఎందుకు కన్నీళ్లు పెడుతావు?”

“నేను వద్దనుకునే వన్నీ, నాకు వుష్కలంగా ఉన్నాయి?”

“వద్దనుకోవటం ఏమిటి? నువ్వు కోడలు కేది ఇవేగా?”

రాజేష్ అంత నూటిగా అడగుతుంటే, సమాధానం చెప్పటం కష్టం అవుతుంది లలితకు.

“వాణికి మొలకుల వస్తుండేమో. వంటగా ఉంది భయపడుతుంది. నేను వెళుతున్నా మళ్ళీ కలుస్తాను.” అంటూ బయటకు వచ్చి వాణి ఉన్న గదివైపు వెళ్ళాడు రాజేష్. అతను వెళ్ళిన వెంటనే చూస్తూ అలాగే నిలబడిపోయింది లలిత.

10

నాలుగు తోజులకు, వాణికి జ్వరం పూర్తిగా తగ్గి పోయింది. ఈ నాలుగుతోజుల నుంచి, అఫీసులో వని ఎక్కువగా ఉండటం వలన, తోజు ఉదయం ఒక గంట వాణి దగ్గరుండి అఫీసుకు వెళ్ళి మళ్ళీ సాయంత్రం అయిదు గంటలకు వాణి దగ్గరకు వచ్చేవాడు. వగలంతా, వాణికి తోడుగా కమల ఉండేది.

కమల వాళ్ళింట్లోనే, రాజేష్ వాళ్ళు అద్దెకుంటున్నది. కమలా, వాణి, ఒకే వయస్సు వాళ్ళు కావటం వలన, నెలరోజులలోనే ఇద్దరూ మంచి స్నేహితులయ్యారు.

సాయంత్రం రాజేష్ హాస్పటల్ కు వచ్చినప్పుడు, లలితను కలుసుకుని మాట్లాడాలని ఉన్నా రాత్రి వదిగంటల వరకూ, పేషంట్లను చూస్తూ తీరిక లేకుండా ఉంటుంది. అలిత. అందువలన అలితను కలుసుకుని మాట్లాడటానికి ఏలా చిక్క లేదు. రాజేష్ కు.

ఆ సాయంత్రం రాజేష్, హాస్పటల్ కు వెళ్ళినప్పుడు
“జ్వరం తగ్గిపోయింది. ఇంటికీ వెళ్ళొచ్చు అని చెప్పింది
లలిత.” అ, చెప్పింది వాణి.

“నాణీ! లలిత బిల్లు ఇచ్చిందా?”

“ఇవ్వలేదు. నేను, స్టాప్ పెయిమెంట్ బిల్లు సంగతి అడిగితే
మన దగ్గర బిల్లు తీసుకోవద్దని చెప్పిందిట లలిత. నేను డబ్బు
ఇవ్వ బోయినా, పెర్సన్ తీసుకోలేదు. ఏమండీ! నా తోబాటు
చదువుకున్నా, నా స్నేహితురాలు డాక్టరు చదివి, మంచి
డాక్టరుగా పేరు తెచ్చుకోవటం నాకు చాలా సంతోషంగా
ఉంది. లలిత డాక్టరయినా, దాని మనస్సర్వం ఏమీ మార
లేదు. అంతకు ముందు నాతో కలిసి చదివినప్పుడు నాతో
ఎంత స్నేహంగా ఉండేదో, ఇప్పుడూ అలాగే ఉంది.
దానిలో మార్పు లేదు. ఈ నాలుగు రోజులనుంచి కమల
తీసుకువచ్చిన భోజనం కూడా. నన్ను తీసనివ్వకుండా వాళ్ళిం
ట్లోనే భోంచెయ్యమని బలవంతం చేస్తే లలిత ఇ.ట్లోనే
భోంచేశాను. మీ రస్సలు లలితకు కనిపించనే లేండటం.
చాలా బాధపడింది. మీ ఉద్యోగం సంగతి, మన వివరాలు
అన్నీ నేనే లలితకు చెప్పాను. ఒక్కసారన్నా మీరు లలితకు
కన్పించకూడదూ?”

తనూ, లలితా మాట్లాడుకున్న విషయం లలిత
వాణికి చెప్పకండా ఎందుకు దానిందో అర్థంకాలేదు రాజే
ష్ కు. తనకూడా లలితను కలుసుకున్నట్టగా చెప్పకండా

“నువ్వు చూస్తూనే ఉన్నావుగా నా కెక్కడ తీరుతుంది? నిన్నటి వరకూ మన లలితే, ఈ డాక్టరన్న విషయం నాకు తెలియదు.”

“ఈ రోజున్నా, లలితను కలుసుకుని మాట్లాడండి అది చాలా బాధ పడుతుంది. ఈ నాలుగురోజులు నన్ను కంటికి రెప్పలా చూసుకుంది. నేను ఇంటికి వెళ్ళిపోతున్నానని దానికి దిగులుగా ఉండటం దాన్ని చూస్తే నాకూ బాధని పించింది. ఇంకా వెళ్ళి చేసుకోలేదు. ఇంట్లో వంట మనిషి, వనిమనిషి దానికి తోడుగా ఉంటున్నారు వెళ్ళేందుకు చేసుకోలేదు అని అడిగితే, వెళ్ళికి ఎంత తొందరే వచ్చింది? అని సర్వి ఉరుకుంది అబ్బ వగలూ, రాత్రి దానిక తిరికే లేకుండా పోయింది మనిషి మరీ యంత్రంలా తయారయ్యింది.”

“అవిడకు డబ్బు పిచ్చి ఎక్కువ” అక్కసుగా అన్నాడు రాజేష్.

“నంపాదించటమే లక్ష్యంగా పెట్టుకుంటే, కొంతకాలానికి మనిషి తనకు తెలియకుండానే, డబ్బు నంపాదించే యంత్రంగా మారి పోతాడు మనిషికి నంపాదన ఎక్కువయిన కొద్దీ. సుఖాలు తగ్గిపోతాయి. దాని వయస్సు బాళ్ళంతా పెళ్ళిచేసుకు, ధర్తా పిల్లలతో హాయిగాఉన్నారు”

“ఇది వెళ్ళి చేసుకోలేదు. వగలూ, రాత్రి తీరిక లేకుండా ఈ నంపాదన దేసికో నా కర్ధం కావటం లేదు,

దాన్ని చూస్తే నాకు జాలి అ, పిస్తుండిండి. లలితను మనింటికి రమ్మని బలవంతం పెట్టినా, నువ్వు కోలుకున్న తర్వాత తప్పకుండా ఇస్తాను నీకంటే ఆత్మీయులు నా కెవరున్నాడు? అంది?”

“పెళ్లైదుకు చేసుకోలేడంట?”

“అమాటే, నేనెన్నిసార్లు అడిగినా నవ్వి పూడకుంది. గానీ, సమాధానం చెప్పలేడ. మీరు కనుపించలేదని దానికి బాధగా ఉంది. కనపించి మీరుకూడా దాన్ని మనింటికి రమ్మని చెప్పండి.”

“నువ్వు చెప్పావుగా! ఇంకా నేనెంగుకగాని ఇంటి కేళదాం, నువ్వు స్కూటరు వెనక కూర్చుంటావా? రిక్షా పిలవనా?”

“రిక్షా ఎందుకు? క్యారేజి. ప్లాస్క్ అన్నీ కమల ఇండాకే తీసుకు వెళ్ళింది. నేను మీ వెనుక స్కూటరు మీద కూర్చుంటాను.”

“ఇంకా ఆలస్యం ఎందుకు? అయితే బయలుదేరు?”

“చదేసుటండి? లలితకు చెప్పకండానే వెళ్ళి పోదామా?”

“చెప్పావుగా! ఇంకా ఎన్ని సార్లు చెప్తావు? నీకు కాస్త ఓపిక వచ్చింతర్వాత, ఒకరోజు మీ లలిత దగ్గకు తీరగా వచ్చి నీ ఇష్టమొచ్చినంతసేపు మాట్లాడు కందువు

గాని, నా కవతల చాలా ఎనుంది. త్వరగా జయలు దేరు." అంటూనే, స్కూటరు స్టార్ట్ చేశాడు రాజేష్, అయిష్టంగానీ అతని వెనుక కూర్చుండి వాణి.

11

ఆ రోజు ఆదివారం. సాయంత్రం పూట హాన్సటల్ లో వని ఎక్కువగా ఉండడు. తలస్నానం చేసి, తెల్లని ఇస్త్రిచ్చీ కట్టుకుని, పేవకు చూస్తూ బాల్కనీలో కూర్చుండి లలిత,

ఆదివారం కావటంపలన, రాజేష్ కు కూడా అభీను లేదు. స్కూటరుమీద, విజయా నర్సింగ్ హోముకు వచ్చాడు. స్కూటరు శబ్దానికి, పిట్టగోడ దగ్గరకు వచ్చింది లలిత.

బాల్కనీలో ఉన్న లలితను చూసి, చనువుగా స్కూటరు వరండా ముందు ఆపి, లలిత దగ్గరకు వచ్చాడు రాజేష్.

"కూర్చోండి". తన ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీని రాజేష్ వైపు జతవుతూ అంది లలిత.

లలితకెదురుగా కూర్చున్నాడు రాజేష్,

"లలిత! నీన్న టయములే, బిల్లు ఇవ్వకుండా వెళ్ళాను."

"ఇవ్వుడు బిల్లు ఇవ్వటానికి వచ్చారా?" రాని నవ్వు నవ్వుతూ అంది లలిత.

“అవును.”

“నాకక్కరలేదు.”

“నా భార్యకు ట్రీట్ మెంట్ ఇప్పించుకోలేని స్థితిలో లేను నేను. ఒకరి దయాదాక్షిణ్యాలు నాకక్కరలేదు. బిల్లు ఎంతో చెప్పు.” ఎంత సామ్యంగా అనాలనుకున్నా, రాజేష్ గొంతులో కఠినత్వం చోటుచేయకుంది.

“ఎంతిస్తారు?”

ఎంతివ్వమంటావు?”

“నేకు ఇవ్వమన్నంత ఇస్తారా?”

ఆ మాటకు నమాధానం చెప్పకుండా, జేబులోనుంచి ఆయిదుశందల రూపాయల నోట్లు తీసి లలిత ముందున్న టేపాయ్ మీద పెట్టాడు రాజేష్.

“చూడండి! వాణి మీకు భార్య మాత్రమే కాదు. నాకు స్నేహితురాలు కూడా. ఆ విషయం మీకూ తెల్సు. మీ భార్యగా వాణికి ట్రీట్ మెంట్ ఇవ్వలేదు. ఎనిమిది సంవత్సరాల తర్వాత కలుసుకున్న నా స్నేహితురాలికి దాక్షిణ్యంగా నేను ట్రీట్ మెంట్ ఇచ్చాను. ఈ డబ్బు తీసి జేబులో పెట్టుకోండి,” ఆ డబ్బుతీసి, బలవంతంగా రాజేష్ చేతిలో పెట్టింది లలిత.

లలిత కళ్ళలో సున్ను తిరుగుతున్న కన్నీటిని చూసి, ఇంకేం ఆ లేక డబ్బు జేబులో పెట్టుకున్నాడు రాజేష్.

పేపరు చూస్తూ కూర్చోండి. రెండు నిమిషాలలో వస్తాను.” అంటూ, లలిత లోవలకు వెళ్ళి ఒక ప్లేటు నిండా సున్నండలు, జంత్రికలు పెట్టుకుని తీసుకొచ్చి, టీసాయ్మిద పెట్టి టీసాయ్ రాజేష్ నుందుకు జరిపించి.

“ఈ రెండూ మీకీష్టమయినవే. త్వరగా తినండి నేనీ లోగా టీ తెస్తాను.” అంటూ మళ్ళీ లోవలకు వెళ్ళింది. అయిదు నిమిషాల తర్వాత. పొగలు కిక్కుతున్న టీ రెండు కప్పులలో తీసుకుని వచ్చింది లలిత.

“అదేమిటి? టిఫిన్ తినకుండా అలా కూర్చున్నారే? టీ చల్లారిపోతుంది. త్వరగా తినండి.”

“ఇప్పుడే తినలేను. టీ ఇవ్వు చాలు.”

“కొద్దిగా తినండి.”

“వాణి, ఇంతకుముందే బలవంతంగా నాచేత రెండు ప్లేట్ల పకోడీలు తినపించింది. పొట్టలో కాళీ లేదు.” అంటూ లలితచేతిలోని టీ కప్పు అందుకున్నాడు రాజేష్.

పనిమనిషి వచ్చి కాళీ కప్పులు లోవలకు తీసుకు వెళ్ళింది.

“లలితా! నిన్ను వాణి రమ్మన్నది.”

వాణి రమ్మనమన్నది గానీ, మీరు మాత్రం రమ్మనరు. అవునా?”

“అవును.” కటువుగా అన్నాడు రాజేష్.

“మీరింత కటువుగా మాట్లాడలేరని నాకింతవరకూ తెలియను.”

“వరిస్థితులే మనిషిలో మార్పును తెస్తాయి. నేనొచ్చిన పని అయిపోయిందిగా ఇక వెళతాను.” అంటూ లేవబోయాడు రాజేష్.

“అప్పుడే వెళ్ళిపోతారా? మీరు వచ్చింది బిల్లు ఇవ్వటానికేగానీ, నన్ను చూడటానికి కాదా?” మనస్సులో ఆరు కోబోయిన మాటల్ని పైకే అనేసింది లలిత.

“నిన్ను చూడటానికి ఏ అనుబంధంకో రాగలను నువ్వు నాకేం అవుతావు?”

“నేవెవరికీ ఏమీ కాను. ఆ విషయం ఎప్పటికప్పుడు నేను మర్చిపోతుంటాను, సారీ.” కన్నీటితో అంది లలిత.

“ఒకనాడు నిన్ను నా ప్రాణంకంటే ఎక్కువగా ప్రేమించాను. నువ్వే నా స్వస్థం అనుకున్నాను. కానీ, నువ్వేం చేశావు నా గుండెలో ఆరని గాయం చేసి, నా జీవితాన్ని సరకం చేశావు. ప్రేమ పేరుతో నన్ను విచ్చివాడిని చేసి, నానుండి తప్పుకుని నా ఖర్మానికి నన్ను వదిలేశావు.” కోవంగా అన్నాడు రాజేష్.

ఉబికి పుస్తాన్న కన్నీటిని ఆవుకోలేక పెద్దగా ఏడ్చింది లలిత.

లలితను ఆ స్థితిలో చూడగానే, రాజేష్ మునుపే బాధతో విల, విలలాడిపోయింది. లలితను గుండెలకు హత్తు

కుని, లలిత కన్నీటిని తుడవాలనీ, నీకు నేనన్నాను బాధ వడకు అని లలితతో చెప్పాలనీ ఏమేమో అనుకున్నాడు కానీ, అనుకున్న వాటిలో ఏమీ చేయలేకపోయాడు. చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

“లలితా! నిన్ను ఒకారే అధికారం కూడా నాకు లేదు. నా మాటలు నీ మనస్సుకు బాధగలిగిస్తే నన్ను క్షమించు.”

“నా జీవితాన్ని వంచుకోమని, నిన్ను ప్రేమగా ఆహ్వానించిన రోజున నిన్ను అనవ్యంతుకున్నావు. ఈనాడు నిన్ను అలా ఆహ్వానిస్తే అధికారం నాకు లేదు. నాతో వంచుకోవాల ఉన్నా ఈనాడు నీ జీవితాన్ని నాతో వంచుకోవాలి విధిలేదు చాలా విచిత్రంగా ఉంటాయి. ఒక అమ్మాయిని ఒక బాబాయిని, విడదీయలేనటువంటి ప్రేమ బంధంతో కలుపుతాడు ఆ భగవంతుడు. తాను కలిపిన ఆ జంట చిలుకా గోరువంకల్లా నవ్వుతూ హాయిగా ఉంటే, చూడలేనట్టుగా పళ్ళు జీవితంతంతా నవ్వుతూనే ఉంటే తనను కూడా మరచిపోతారేమో అన్న భయంతో ఆ జంటను వేడచేస్తాడు. పల్కిద్దరి మధ్యా ఒకరినొకరు దాటలేని అగాధాన్ని ఏర్పరుస్తాడు. మనిషికి అర్థంగాని వాటిని విధి వీల ఖర్మ అని నరిపెట్టుకుంటాడు. ఇప్పుడు చూడు. నువ్వు ఏడుస్తుంటే, నీకు గుండెలకు హత్తుకుని నీ కన్నీటిని తుడవాలని ఉన్నా, ఆ పని చేయలేని అన్యాయ స్థితిలో ఉన్నాను.” వేదనిగా అన్నాడు రాజేష్.

అస్సహాయ స్థితిలో ఉన్నాను అనుకుంటూ దూరంగా ఉండకపోతే, తను అనుకున్న ఎని చెయ్యకూడదూ? అభ్యంతరం చెప్పేవాళ్ళు ఎవరున్నాడు? మనస్సులో అనుకుంది లలిత.

“లలితా! నాకొక అనుమానం. నువ్వు నన్ను ఎందుకు కాదన్నావు? ఎనిమిది సంవత్సరాలనుంచి నన్నితో అనుమానం కేధిస్తుంది. నేను పేదవాడినని తెలిసే నన్ను మొదటి నుంచీ ప్రేమించావు. అలాటి నువ్వు నన్ను కాదన్నది నేను పేదవాడినని మాత్రం కాదు. అందుకు ఏదో బలమయిన కారణం ఉండీతీరాలి. లలితా! ఎనిమిది సంవత్సరాలనుంచి మనశ్శాంతి లేకుండా బాధపడుతున్నాను. నిజం చెప్పు. నన్నెందుకు కాదన్నావు? మీ నాన్నగారు బెదిరించారా? మీ పెద్దవాళ్ళ బెదిరింపులకు భయపడి నన్ను గాదన్నావా? లేక నీకు నువ్వే ఆలోచించుకుని పేదవాడిని చేసుకుని సుఖశాంతినేమో అన్న భయంతో కాదన్నావా? ప్లీజ్. ఇప్పటికయినా నిజం చెప్పు. నిజం నాకు తెలియకపోతే, జీవితాంతం నాకు మనశ్శాంతి ఉండదు.” వ్రాదేయపూర్వకంగా ఉన్నాడు రాజేష్.

“ఆ విషయం గురించి నన్ను అడగొద్దు నేనేం చెప్పలేను.” ఏమన్నూ అంది లలిత.

“నువ్వు చెప్పితిరాలి.”

“చెప్పలేను. ఏదే, ఏదే చెప్పమని నన్ను బలవంతం చేయొద్దు. ఆ గతాన్ని నాకు గుర్తు చేయొద్దు” పిచ్చిదానిలా ఏమన్నూ అంది లలిత.

“నువ్వు కారణం చెప్పకపోతే, నాకు మనశ్శాంతి ఉండదు.”

“కొన్ని నిజాలు, తెలుసుకోకుండా ఉండటమే మంచిది.”

“అ నిజం ఎంత చేదుగాంటి దయనా ఫరవాలేదు. లలిత ! నేను మనశ్శాంతిగా బ్రతుకటం కీకీష్టంతేకపోతే చెప్పటం మానేయి. నేను ప్రశాంతంగా ఉండాలని నువ్వు కోరుకుంటున్నావు.”

“అడదీ ఒక్కసారే, ఒక్కరికే మనసిస్తుంది. బలమయిన కారణం లేకుండా ఏ అడదీ తను ప్రేమించిన మగవాడిని దూరం వెనుకొడు. ఇంతకంటే ఏం చెప్పలేను.”

“లలిత ! ఆ బలమయిన కారణం ఏమిటో నాకు చెప్పు జరగవలసిన పన్ని జరిగిపోయితేర్వారిత ఇప్పుడు చెప్పటానికేం చెప్పు.”

“వంటే మీరు భరించలేరు. చెప్పమని నన్ను బలవంతం చెయ్యద్దు.” ఏడుస్తూ అంది లలిత.

“ఇప్పుడు ఏ విషయానికీ నా మనస్సు చలించదు. ఏనాడు నువ్వు దూరం కయ్యావో, అలాగే నా మనస్సు మొద్దుబారిపోయింది. న్నంతనకూ, కోరికకూ అతీతమైనది నా మనస్సు దెప్పు.”

గతాన్ని గురించి, రాజేష్ కు చెప్పకుండా ఉండాలని లలిత ఎంత ప్రయత్నించినా, రాజేష్ చెప్పమని మొండికెట్టకట్టక తో చెప్పక తప్పి దిశదు లలితకు.

“రాజేష్. నువ్వు ఆ రోజు హైదరాబాదు వెళ్లావు. నువ్వు పెళ్ళిన రెండో రోజు, మా బావ ఊరునుంచి వచ్చాడు. ఆ రాత్రి మానాన్నగారు నన్ను తనగదిలో పిలిచి “లలితా! రాజేష్ మన అంతస్తుకు తగినవాడు కాదు. నువ్వు ఆతన్ని పెళ్ళి చేసుకుంటే నలుగురిలో నా పదువేం కావాలి! నేనెలా తతెత్తుకు తిరగాలి? నామూట విసిమ్మా. ఆ దరిద్రపు వెధవను మరిచిపో, నీబావ గిరి ఆతనికంటే అందంగా ఉంటాడు. డాక్టరుగా పని చేస్తున్నాడు. అన్ని విషయాలలో రాజేష్ కంటే పై అంతస్తులో ఉన్నవాడు. గిరికీ, నీకూ రక్తసంబంధం ఉంది. లలితా నువ్వు గిరిని పెళ్ళి చేసుకుంటే మా రెండు కుటుంబాల మధ్యనున్న అపోహలు తొలిగిపోతాయి. అని ఎన్నోవిధాలా నాకు నచ్చచెప్పాలని ప్రయత్నించారు. నేను వినలేదు. అనునయంగా చెప్పారు. నేను వినలేదు. బెదిరించారు. నేను భయపడలేదు. నేను పెళ్ళింటూ చేసుకుంటే రాజేష్ నే చేసుకుంటాను. తేవబోతే ఇలాగే ఉండిపోతాను. అని ఖచ్చితంగా చెప్పాను.”

“తర్వాత మళ్ళీ మా నాన్నగారు నాముందు పెళ్ళి విషయం ఎత్తలేదు. నేను నిశ్చలం నిముషం లెక్కపెట్టకుంటూ ఎడరుచూస్తున్నాను. నువ్వు పెళ్ళి రెండువారాల గడిచినా ఇంకా రాలేదు.”

“నిన్ను గురించే. ఆలోచించుకుంటూ బాల్కనీలో కూర్చున్నాను. టయము రాత్రి పది గంటలు దాటింది

మా బావ. నా దగ్గరకు వచ్చి కూర్చున్నాడు. ఆ టయములో ఎందుకొచ్చాడా ఆ అనుమానంగా ఉన్నా, ఆ మాట అడగ లేకపోయాను, ఏవో కబుర్లు చెబుతూ కూర్చున్నాడు. గంటయితే నా ముందునుంచి కదలలేదు. నాకే విసుగనిపించి, నాకు నిద్రవస్తుంది బావా. నేను వెళుతున్నాను అని చెప్పి నా గదిలోకి వచ్చాను. నా వెనుకే వచ్చిన బావ, నేనూ హించిన విధంగా నా గది లోవలికి వచ్చి, తలుపులు గడి వేసాడు.”

“రాజేష్. ఆ తర్వాత జరిగింది నీ కెలా చెప్పాలో నా కర్ధం కావటం లేదు. మా బావ నా చేయి వట్టుకున్నాడు

“బావా! ఏమిటిది? ముందు నా చెయ్యి వకులు.”

“లిలితా! ఇంకో వారం రోజుల్లో మనిద్దరికీ పెళ్ళి జరగబోతుంది. నా చెయ్యి వట్టుకుని నడవబోయే, నీ చేతిని అందుకోవటంలో తప్పలేదు”

“నీకూ, నాకూ పెళ్ళి జరగ బోతుందని ఎవడు చెప్పాడు? అది ఈ జన్మలో జరగదు.”

“నువ్వు చాలా అమాయకురాలివి లలితా! మ ద్దరి పెళ్ళికి శుభలేఖలు కూడా ప్రింట్ అయ్యాయి. నీన్ను పెళ్ళి చేసుకోవటానికి, ఎన్నో జన్మలు ఎత్తవక్కరలేదు వారంరోజులు చాలు.”

“నా కిష్టం లేకుండా, నా పెళ్ళి ఎలా జరుగుతుందో, నేనూ చూస్తాను.”

“నువ్వెంత అరిచినా, ఈ పెళ్ళి ఆగదు.”

“బావా! నువ్వు చదువూ, సంస్కారం ఉన్నవాడివి ఇలాంటి నీచమయిన పని చెయ్యటానికి సిగ్గులేదూ తిరస్కరించే ఆకదాన్ని, బలవంతం చెయ్యటా మగతనంకాదు.”

“నువ్వు నా క్కాబోయే భార్యవు. ఇంనులో సిగ్గు పడాల్సిన పనేం లేదు,” బలవంతంగా, లలితను గుండెలకు అదుముకుంటూ అన్నాడు గిరి.

“డాడీ! డాడీ!” పెద్దగా అరిచింది లలిత.

“నువ్వెంత అరిచి, గీ పెట్టిగా ఇక్కడకు ఎవరు రావ నేను నీ దగ్గరకు రావటం, మీ నాన్నగారు చూస్తూనే ఉన్నారు. నిన్ను దారిలోకి తేలాలంటే ఇతరంటే మార్గం లేదు. లలితా! ఇంత అంబాల రాశిని, ఎవడో అనామకుడు న్వంతం చేసుకోబోతుంటే, చూస్తూ వూరుకునేంటంత అనమ ద్దడిని కాదు. నేను కూటికి గతి లేని ఆ రాజేష్ గాడిలో ఏం చూసి ప్రేమించావు నువ్వు? వాడి కోసం మామయ్యనే ఎరు రిస్తావా? ఇంతకాలం మామయ్య కూడబెట్టిన లక్షల అస్థిని, ఆవురూపంగా పెంచుకున్న నిన్ను. జక పనికి మాలిన పెధవ పొందబోతుంటే, చేతులు ముడుచుకుని కూర్చునే చవటకు కాదు నేను.” లలిత ముఖాన్ని బలవంతంగా తనివైపుకు తిప్పుకుంటూ అన్నాడు గిరి.

“బావా! నీకూ, నాన్నగారికీ కావలసింది ఈ ఆస్తి బయటివాళ్ళకు చెందకూడదు. అంతేగా? నాన్నగారి ఆస్తిలో

ఒక్క నయ్యపైసా కూడా కాకక్కరలేదు. మొత్తం నువ్వే తీసుకో స్టీజ్ నన్నొదులు. ఊరికి మయిర ఆనందం కోసం, నా నూరేళ్ళ జీవితాన్ని కాశించి చెయ్యొద్దు. ఇప్పుంటే ఆడ దాన్ని చేసుకుని నువ్వుమాత్రం ఏం సుఖపడతావు! బావా! నా మనస్సుకు ఏ నాడో రాజేష్ అప్పించాను. ఈ ఎంగిలి ఇస్తరిలో బోంబెయ్యాలని ఆశపడకు ఈ అస్థిలంతా నువ్వే తీసుకో, నీకునచ్చిన అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకో. నన్నొదులు బావా!”

“లలితా! నువ్వు వెరుగులాడకొద్దీ! నాలో కోరిక అధికమవుకుంది. అనవసరంగా ఎందుకు శ్రమ పడతావు? హాయిగా నాతో అనందాన్ని పంచుకో నీ ఆస్తి నాకెందుకు? నీన్ను నా దానిగా, చేసుకుంటే, నీకోపాతే నీ అస్తి కూడా నా స్వంతం అవుతుంది. గొడవ చెయ్యకు నిన్ను రక్షించటానికి మీరాన్నగారు గాన ఆయన కంఠా తెల్పు. ఇయన అంగీకారం లేకుండా, నేనింత చొరవ తీసుకోగలగా? హాయిగా పంచుకోనాల్సిన మొదటి అనుభుతిని, అనవసరంగా అరిచి చూగామావేసి, ఆ అనుభుతిలోని తియ్యదానాన్ని పోగొట్టకు.” బలవంకింగా లలితను ఆక్రమించుకుంటూ అన్నాడు గిరి.

ఏరో అనబోయిన లలిత నోటిని, తన నోటితో మూసాడు. లలిత వెరుగులాడుతున్న కొద్దీ, అరిగిపోని కాంక్ష మరింత అధికమవుతోంది గిరి వశులం ముందు లలిత నిన్న

హాయి రాల్చింది. మగవాని అశూకా రానికి, ఆడదాని అన్న హాయత లొంగిపోయింది.

ఆడదాని జీవితంలో, ఏది పోగొట్టుకుంటే తిరిగి పొంద లేదో, దాన్ని పోగొట్టుతుంది లలిత. జరిగిన సంఘటనతో మతిలేనిదానిలా, కొయ్యబారిపోయింది. లలిత ఆ పాక్ నుంచి తేరుకునేలోగానే తెల్లవారిపోయింది.

ఉదయం వదిగంటలయినా, లలిత మేడదిగి రాకపోవటంతో, ఆదుర్దాగా లలిత గదిలోకి వచ్చిన రాజకేఖరంగారు చిరిగిపోయిన జాకెట్టుతో, శవరిన నుదిటి కుంకుమతో రాత్రి జరిగిన సంఘటనకు ప్రతిరూపంగా, పిచ్చిదానిలా కూర్చున్న కూతుర్ని చూసి, దోషిలా తలనంచుకున్నారు.

“నాన్నగారూ! కూతురు కోసం కూతురి నుఖంకోసం ఎన్నో కష్టాలను అనుభవించిన తండ్రులను చూసాను. కూతురిపిల్చి చేయటానికి డబ్బులేక, అందుకోసం దొంగతనం చేసి జైలు పాలయిన తండ్రుల కథలు చదివాను. కానీ నీలాంటి తండ్రిని చూడటం ఇదే మొదటిసారి.”

“అస్థి అంతస్తుల కోసం, కన్నకూతురి జీవితాన్ని నరకం చేసిన కన్నతండ్రిని నువ్వు అస్థి, మీమేసల్లుడికి చెందాలనుకుంటే, మీకుగా మీరే ఇస్తే అతనికి సరిపోయేదిగా, అందుకు నాశీలం మంటగలవటానికి తండ్రి నశాకరించటం, ఎక్కడయినా ఉందా? నేను రాజేష్ కు మనసిచ్చాకని నీకు తెల్సు, నన్ను అతన్నుంచి దూరం

చేయటా కి, నాశవితాన్నీ నాశనం చేసిన కసాయిత్రివి నువ్వు.” కోవంతో పెద్దగా అరిచింది లలిత.

కూతురు అన్నదంతా నిజమే కావబంతో నోద మడపలేకపోయారు రాజశేఖరగారు కూతురు కళ్ళలోకి చూసో ధైర్యం లేక, మడిదిగి వెళ్ళారు.

12

“రాజేష్ అవిధంగా, నేను శీలాన్ని కోల్పోయాను. నాకు తెలియ కుండానే, నా పెళ్ళికి ముహూర్తం పెట్టించి పెళ్ళి పనులు చేయిస్తున్నాడు. శీలాన్ని పోగొట్టుకున్న నేను, నీ దరికి రాలేను. మనసిచ్చిన నిన్ను మరిచిపోయి, నా బ్రతుకును జండలపాలు చేసిన ఆ దుర్మార్గుడిని పెళ్ళి చేసుకోలేను. అందుకే నువ్వు హైదరాబాదు నుంచి రాకముందే, నా ముఖం నీకు చూపించకుండా, ఈ లోకం నుంచి వెళ్ళిపోదా మనుకున్నాను.”

“స్టీవింగ్ టాబ్లెట్స్ వేసుకున్నాను. మృత్యువు కూడా, నన్ను అనహ్యించుకుంది. గానీ అక్కన చేర్చుకో లేదు. మా బావ డాక్టరు కాబట్టి, అతనే ట్రిట్ మెంట్ ఇవ్వటం వలన, ఈ విషయం బయట వాళ్ళకు తెలియలేదు. ఆకారణంగా పెళ్ళి తప్పిపోయింది. తర్వాత నువ్వు వచ్చావు జరిగిన విషయం నీకు తెలిస్తే, నీగుండె ఆగిపోతుంది. లేదా,

ప్రతీకారం నీ మనస్సులో తలెత్తుతుంది. మగవాడు ఏదయినా సహించగలడు గానీ, తను ప్రేమించిన అడదాని చెయ్యకూడా మరో మగవాడు తాళటం సహించలేడు. జరిగింది సీతో చెప్పి, నీ మనస్సులో ప్రతీకార జ్వాల కిరిగించి, నీ జీవితాన్ని నశనం చెయ్యటం ఇష్టం లేక, ఆరోజు ఆలా మాట్లాడాను. నేను. నన్ను అలా అసహ్యించుకుంటే గాని, నువ్వు నాకు దూరంగా వెళ్ళలేవు. దూరంగా వెళితేగానీ నన్ను మరిచిపోయి, పరోక్షమూయిని వెళ్ళి చేసుకోలేవు. రాజేష్. చెడిపోయింది నా శరీరమే కానీ, నా మనసు కాదు. నా మనస్సు నీకే అంకితం. మనస్సు చెడిపోనంతవరకూ, శరీరం చెడినా, నా దృష్టిలో చెడిపోతే లెక్క. ఇప్పుడు చెప్పి ప్రేమను గురించి చాలా గొప్పగా మాట్లాడవు. నీ ప్రేమ గొప్పతో, నా ప్రేమ గొప్పదో నువ్వే అలోచించు.”

“అడది ఒక్కసారే, ఒక్కరికే మనస్సు అర్పిస్తుంది. మగవాని మనస్సు చుంచలం. పి పరిస్థితులలో నూ మగవా..లా జీవితంలో అడది రాజీ చెడిపోవేదు. ఒక ఆలయంలో, ఒకే దేవుణ్ణి ప్రతిష్ఠించేస్తారు. అయి శిథిలమయినా, ఆదు లోని దేవుడు రూపం అలాగే వుంటుంది. ఆలయం శిథిలమయిందని, ఆ దేవుడు రూపాన్ని తొలగించి, పరోక్షాన్ని రూపాన్ని ఆ ఆలయంలో ప్రతిష్ఠించేయరు. నన్ను మనసారా ప్రేమించాను కాబట్టే, నీకర్పించిన మనస్సులో పోతో మగవాడికి చోటవ్వలేక పోయాను. చుపోతే నన్ను చూసే

ఆనాశం ఉండదని, బ్రతికుంటే జీవితంలో ఏదో ఒకరోజు నిన్ను చూడచ్చు. అన్న ఆశతో బ్రతికాను. బ్రతుకుతున్నాను. మా నాన్నగారు నాకు చేసిన అన్యాయానికి ఆయన ముఖం చూడటానికి అసహ్యమనిపించి చదువు వంకతో అయిదు సంవత్సరాలు ఆయనకు దూరంగా ఉన్నాను. డాక్టర్ని, ఆయి ఇక్కడ ప్రాక్టీసు పెట్టుకుని, మన స్కూల్లో నీ రూపాన్నే నిలుపుకుని. నీ భార్యగా బ్రతుకుతున్నాను. నా జీవితం నాశనం చేసిన ఆ దుర్మార్గుడు మా బావ గిరి యాక్సిడెంటులో పోయాడు. అమ్మా, నాన్నా చేసిన పాపానికి కుమిలిపోతూ బ్రతుకుతున్నారు.”

“రాజేష్. ఇదీ నాకథ. ఇప్పుడు చెప్పు. నేను, నిన్ను మోసం చేసానా? నీ ప్రేమ అంత పవిత్రమయినది అయితే, నువ్వు నన్ను మరిచిపోయి వాణిని పెళ్ళి చేసుకునేవాడినే కాదు. నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుని, వాణితో కాపురం చేస్తూ హాయిగా ఉన్నావు. నేను చావలేక జీవశ్చవంలా నీకోసం బ్రతుకుతూ నీదానిగానే మిగిలిఉన్నాను. పోయేవరకూ నీదానిగానే ఉంటాను.”

లలిత చెప్పినమాటలు వినిగానే ఎవరో కత్తితో తన గుండెను రెండుగా చీలుస్తున్నట్టుగా బాధతో విల విలలాడి పోయింది రాజేష్ మనస్సు. అతనికళ్ళు పర్చిస్తున్నాయి. ఇద్దరూ, ఒకరినీ ఒకరు ఓకాచుకునే స్థితిలో లేరు.

కన్నీటితో మనస్సుల బరువులు దించుకున్నారు.

“లలితా! నీ మనస్సును అర్థం చేసుకోలేకపోయాను. నన్ను తుమించమని అడిగే అర్హత కూడా నాకులేదు. నువ్వు చెప్పింది సజమే. నీ ప్రేమనుండు నేను ఓకిపోయాను. ప్రేమనుగురించి మాట్లాడే యోగ్యత కూడా నాకులేదు. నన్ను తుమించు.” అన్నాడు రాజేష్ కన్నీటితో.

ఆ మాట అడగవలసింది నేను. రాజేష్ ఎటువంటి మౌనంకూడా, శీలాన్ని పొగొట్టుకున్నానో అర్థం చేసుకోగలిగిపోయాను. నన్ను తుమించు.”

“ఆ విషయాన్ని గురించి వదే వదే గుర్తుచెయ్యకు లలితా! నా కాళ్ళవలసింది నీ మనస్సు. నువ్వు నా దానివి ఆ భావనే, నాకు కొండంత బలాన్నిస్తుంది.”

“నన్ను అర్థం చేసుకుని తుమిం దిగలిగావు. నాకంతే చాలు. ఇన్నిరోజులనుంచీ, ఈ విషయం నీకెలా చెప్పాలా అని సతమతమయిపోయాను. ఈ జీవితంలో నా మీద నువ్వు ఏర్పరుచుకున్న ఆపోహను తొలగించుకోలేనేమో అని భయపడ్డాను. భగవంతుడు దయామయుడు. ఇన్నిరోజుల కయినా, నీనుండు సజాన్ని చెప్పగల అవకాశాన్ని నా కిచ్చాడు.”

“లలితా! ఇక వెళ్ళనా?”

లలిత ఆ ప్రశ్నకు ఏం సమాధానం చెప్పలేదు.

“నేనొచ్చి చాలా సేపయింది లలితా. ఇక వెళ్ళమంటావా?”

“వెళ్ళమని చెప్పలేను. అలాఅని ఉండమని చెప్పగలిగే అర్హత నాకులేదు.” ఆ మాట అంటున్నప్పుడు లలిత కళ్ళలో నీళ్ళు నిలిచాయి.

కొందరు శాస్త్రజ్ఞులు ఉంటారు లలితా. వాళ్ళు ఏ తప్పు చెయ్యకపోయినా, జీవితం అంతా బాధల్ని భరించటానికే బ్రతుకుతారు. మరిద్దరం అటువంటి వాళ్ళకోవలొక చెందుతాము. ఇంకోగంటనవున్నా వెళ్ళక తప్పకగా? వెళతాను?” అంటూనే లేచాడు రాజేష్.

మేడలిగి, రాజేష్ తోబాటు గుమ్మం వరకూ వచ్చింది లలిత.

“వెళతాను లలితా” మరోసారి చెప్పాడు రాజేష్.

“మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తారు?” అప్రయత్నంగా అడిగింది లలిత.

“ఎప్పుడు రమ్మంటావు?”

“నేను ఎప్పుడు రమ్మంటే, అప్పుడు వస్తారా?”

“నువ్వుండమంటే, ఈ రాత్రి అంతా ఇక్కడే ఉంటాను.”

“అనూట అనగలిగే అర్హత నాకు లేదు.”

“అలాఅని ఎందుకనుకోవాలి?”

“ఉన్ననిజం అదే?”

“లలితా! నేను నీవాడిని. పెళ్ళి అయినంత మాత్రాన నీకు వరాయివాడి నయిపోయానా?”

“వద్దేనా, ఒకరికి స్వంతమయిన వస్తువు మరొకరికి వరాయిదేగా?”

“నువ్వు నన్ను వరాయిగా చూడటం నేను సహించ లేను లలితా.” వేదనగా అన్నాడు రాజేష్.

“మిమ్మల్ని ఏ అనుబంధంతో, నావారు అనుకో గలను? పూచిన అన్ని పూలూ పూజకు వాటిరావు. భగ వంతుని పాదాలను, చేరే అదృష్టం ఏ కోద్దిపూలకో ఉంటుంది.”

“లలితా! ప్రతిసారీ, ఎందుకు నిన్ను నువ్వు అలా కించపరుచుకుంటావు?”

“అంతకంటే, చెయ్యగలిగిందే లేక.”

“ప్రతిక్షణం, గతాన్ని మరిచిపోతూ, భవిష్యత్తు మీద అశలు పెంచుకుంటూ బ్రతకటానికి, అలవాటు పడాలి. అనుక్షణ గతాన్ని తలుచుకుంటూ బాధపడి మాత్రం ప్రయోజనం ఏముంది?”

“భవిష్యత్తు లేని నేను, భవిష్యత్తును గురించి ఏం ఆలోచించగలను? శూన్యంగా కనుపిస్తున్న జీవి కాన్ని గురించి ఆలోచింపటానికి కూడా భయంగా ఉంది నాకు

నీకు తెలియదు రాజేష్ వంటరితనం, మసపికి పెద్దకావం. ఆ బాధ ఎటువంటిదో అనుభవం మీదగాని అర్థం కాదు. వగలంతా, వేషాబ్జుతో ఎలాగో గడిచి పోతుంది. చీకటి వకుతుందంటే భయం వంటరిగా కూర్చుంటే, ఆలోచనలు చుట్టుముడకాయి నేనందుకు బ్రతకాలి? ఎవరికోసం బ్రతకాలి? నా వాళ్ళు నాకు దూరమయి. వరాయివాళ్ళ స్వంతం అయిం తర్వాత ఏ ఆశతో బ్రతకాలి? అన్న ప్రశ్న నన్ను వేధిస్తుంది. ఒక్కసారి ఆత్మశాత్రు చేసుకోవాలన్నంత ఆవేశం వస్తుంది.” ఉబికి వస్తున్న కన్నీటిని ఆపుకోలేక ఏడుస్తూ అంది లలిత.

“లలితా! బాధవడకు.” ఎక్కో చెప్పాలని ఉన్నా అంతకు మించి ఏం చెప్పలేకపోయాడు రాజేష్.

రాజేష్ వెళ్ళిపోయిం తర్వాత, తన గదిలోకి వెళ్ళి ఏడుస్తూ వసుకుంది లలిత.

13

రాజేష్ ఇంటికి వెళ్ళే సరికి, రాజేష్ స్నానం ఎదురు చూస్తున్నట్టుగా, వరండాలోనే కూర్చునుంది వాణి.

“ఏమండీ? ఇప్పుడు టయమొకటి?” అడిగింది వాణి కోవంగా.

“ఎనిమిది.” ముక్తనరిగా ఆయాడు రాజేష్ వికల మయిన మనస్సుతో ఇంటికి వచ్చిన రాజేష్ వాణి ప్రవర్తన మరింత విసుగును కలిగించింది.

“ఇప్పటి వరకూ ఎక్కడకు వెళ్ళారు?”

“ఆలస్యం ఆయినందుకు కూడా నీకు నంజాయిషీ చెప్పాలా? మగవాడు బయటికి వెళితే ఎన్నో పనులుంటాయి. ఇంటి కొస్తుంటే, దారిలో మా ఫ్రెండ్ కనిపించాడు. అతనితో మాట్లాడుతుంటే ఆలస్యం ఆయింది” వినుగ్గా అంటూ అక్కడున్న సోఫాలో కూర్చున్నాడు రాజేష్.

“మీరు ఇంట్లో నుంచి బయట వెళితే చాలు మళ్ళీ ఇంటికి ఎప్పటికీ చేరుకుంటారో తెలియదు. ఒకరోజు ఆఫీసులో ఆలస్యం అవుతుంది. ఇంకోరోజు దారిలో ఫ్రెండ్ కనిపిస్తే ఆలస్యం అవుతుంది. ఆలస్యం చెయ్యకుండా ఒక్కరోజు అయినా ఇంటికి వచ్చారా?”

“వాణీ! నాకు వినుగ్గా ఉంది. గొడవచెయ్యకు.”

“ఉంటుందండీ. నేను మాట్లాడితేనే మీకు వినుగ్గా ఉంటుంది. బయట స్నేహితులతో గంటల తరబడి మాట్లాడతారు. ఇంటికొచ్చిం తర్వాత, పెళ్ళాంతో పదినిముషాలు మాట్లాడాలంటే మీకు వినుగ్గానే ఉంటుంది. తోజూ, స్నేహితులతో తిరిగి తిరిగి అర్ధరాత్రి దాటింతర్వాతనేగా, మీరు ఇంటికి చేరుకునేది. ఈ రోజు ఆదివారంకదా ఈరోజు అయినా ఇంటివట్టున ఉంటారేమో మీతో కల్పి నరవాగా సినిమాకు వెళదాం అనుకున్నాను. నా ముఖానికి అంత అదృష్టం కూడానా?”

“చిన్న విషయానికీ, ఎందుకలా సుప్రభాతం చదువు తావు? సినిమాకు వెళ్ళాలనుకుంటే పక్కవాటా వాళ్ళతోనో పనిమిషిని తీసుకునో పెళ్ళక పోయావా? నిన్ను వద్దన్నది ఎవరు? దానికీ కూడా ఇంత రద్దాతం చెయ్యాలా?”

“ఎందుకెళ్ళాలి? ఏ ఆడది అయినా భర్తతో కలిసి సినిమాలకూ, షిక్కార్లకూ వెళ్ళాలనుకుంటుంది గానీ, పక్కవాటా వాళ్ళతోనూ, పనిమనుష్యులతోనూ వెళ్ళాలనుకోదు. ఇలాంటి సున్నితమయిన విషయాలు మీ కర్ధమయితే నేనింత బాధపడల్సిన అవసరం ఏముంది?”

“నిన్ను సినిమాకు రేపు తీసుకు పెళకాను. ఇప్పటికీ నోరు మూసుకో.”

“నోరు మూసుకోక చెయ్యగలిగింది ఏముంది? పెళ్ళి అయిందగ్గర్నూంచి, నోరు మూసుకునే ఉంటున్నాను.”

“ఛి. రాను, రాను మరి చిన్నపిల్లలా తయారవు తున్నావు. పక్కవాళ్ళు వింటారేమో అన్న ఆలోచనకూడా లేదు నీక.”

“భోజనం అయినా చేస్తారా? లేదా?”

“ఆకలిగా లేదు. నావ్వు బోంబెయ్యి.”

“భోజనం కూడా ఫ్రెండ్స్ కలిసి, హోటల్లో చేశారా?”

“నీ యింట్లో ప్రశ్నలతో, నాకు మనశ్చాంతి లేకుండా చేస్తున్నావు. నేనెక్కడా బోంబెయ్యలేద. నాకు ఆకలిగా లేదు.”

“ఉడయంకూడా సరిగా, భోంబెయ్యలేదు. ఆకలి ఎందుకు కాదు రండి వడ్డిస్తాను ”

“ఆకలిగా లేదు. నా కక్కడలేదు అని చెప్పావా? నన్ను విసిగించకుండా ఇక్కడ నుంచి వెళ్ళు.”

అన్నాడు రాజేష్ కటువుగా.

ఆ మాటతో, ఇంకేం ఆసలేక లోపలికి వెళ్ళిపోయింది వాణి.” హామ్యయ్య వాని కురిసి వెలిసికట్టగా ఉండి అనుకున్నాడు మనస్సులో రాజేష్.

సాయంత్రం ఆరుగంటలు దాటింది. హాస్పటల్ పని పూర్తిచేసి ఆరుబయట పూలమొక్కల షధ్య కుర్చీ కనుకుని కూర్చుంది లలిత.

రాజేష్ వచ్చి లలిత కెదురుగా కూర్చుంటూ “బిజిగా ఉంటావేమో అనుకుంటూ వెచ్చాను. అర్బుష్టం కోడ్స్ తీరికగా కూర్చున్నావు.” అన్నాడు.

“హాస్పటల్ పని పూర్తిఅయింది. ఆఫీసునుంచి వస్తున్నారా? ఇంటిదగ్గరనుంచి వస్తున్నారా?”

“ఇంటికెళ్ళిం తర్వాత, మళ్ళీ బయటకు రావాలంటే వాణివేసే యక్షప్రశ్నలకు నమాధానం చెప్పలేను. ఎక్కడకు వెళుతున్నావు? ఎందుకెళుతున్నావు అంటూ ఒకటే గొడవ.”

“టీ క గురావా?

“నేను అభీనునుంచి నీ న్నూ హోబల్లో తాగొచ్చాను. నేసిక్కడకు వచ్చేది నీ అతిథి మర్యాదలకు కాదు.”

“మరెందుకో?”

“నిన్ను చూడటానికి.”

“నిజంగానా?”

“నీతో నేనెప్పుడయినా అబద్ధం చెప్పానా?”

“నాలుగురోజుల నుంచి, మీరు కనుపించకపోతే నన్ను మరిచిపోయారేమో అనుకున్నాను.”

“నిన్ను మరిచిపోవటమా? అది ఈ జన్మకు సాధ్యం కాదు.”

“లలితా! నిన్ను మరిచిపోగలిగితే. నేనే మనశ్శాంతిగా ఉండగలిగే వాడిని.”

“నా జ్ఞాపకాలు మీ మనస్సులో ఇంకా నిలిచి ఉన్నాయా?”

“మరిచిపోలేని నీ జ్ఞాపకాలను నేమరు వేసుకుంటూనే, జీవితాన్ని గడుపుతున్నాను. ఆ తీరుని జ్ఞాపకాలే లేకపోతే, ఎప్పుడో ఆత్మహత్య చేసుకునే వాడిని.”

“ఇన్ని సంవత్సరాలు గడిచిపోయినా, మీ మనస్సులో నా స్థానంలో అలాగే వుంది. నేను అదృష్టవంతురాలినండీ. ప్రేమ, ప్రేమను కోరుకుంటుంది. ప్రేమ శారీరక

కోరికలకు అతీతమయినది. నేను, మీ నుంచి కోరుకునేది కూడా, అటువంటి ప్రేమేనంది.”

“లలితా! నేను నిన్ను మరిచిపోగలనని ఎలా అనుకున్నావు?”

“మీరు వాణిని పెళ్ళి చేసుకున్నారని తెలిసింతర్వాత నా మీద అనభ్యంతో నన్ను మరిచి పోయారనుకున్నాను. నేను కోరుకున్నదీ అదే అయినా మీకు పెళ్ళి అయ్యేదన్న సజాన్ని భరించలేకపోయాను. పిచ్చిదానిలా అయిపోయాను. ఆ సమయంలో, నా క్లాస్ మేట్ రాధ నన్ను ఓదార్చి, నా మనస్సును చదువుమీద లగ్నం అయ్యేలా చేసింది. నిన్ను మరిచిపోవాలని ఎగలూ, రాత్రీ చదువుతూ అయిదు సంవత్సరాలు.

సినిమాలూ, షికార్లు అన్నీ మరిచిపోయి వుస్తూకాలే ప్రపంచంగా గడిపాను. అయిదు సంవత్సరాలు కాలగర్భంలో గడిచిపోయాయి. గిరి చనిపోయి తర్వాత అమ్మా, నాన్నను పెళ్ళిని గురించి నన్ను వత్తిడి కయ్యలేదు. ఈ సమయంలో మాకు దూరంగా పెళ్ళిపొవద్దమ్మా. మన ఊళ్లోనే ప్రాక్టీసు పెట్టు అని నాన్నగారు బ్రతిమాలారు. అమ్మా నాన్నగార్ల ముఖంలోకి చూడగానే, వాళ్ళు నాకు చేసిన అన్యాయం మనస్సులో మదిలేది. దాంతో వాళ్ళు లగర్బ శతృవుల్లా క, పించేవారు. వాళ్ళను ఆ భావంతో చూస్తూ, వాళ్ళ ఎదురుగా ఉండలేకపోయాను. ఇప్పుడు, నేను ప్రాక్టీసు

పెట్టిన ఈ బిల్లింగ్స్ నా ఫ్రెండ్ రాధ నాన్నగారు, రాధ ప్రాక్టీసు పెట్టటానికి కట్టించారు. తర్వాత రాధ పెళ్ళి అయింది. రాధ భర్త కూడా డాక్టర్ వాళ్ళిద్దరికీ ఆమెకా వెళ్ళే అవకాశం రావటంతో, ఇక్కడ ప్రాక్టీసు పెట్టే ఉద్దేశ్యం మానుకున్నారు. రాధ నాన్నగారు రాధ ఒక్కతే కూతురు కావటం వలన, కూతుర్ని ఎదిరి ఉండలేక ఆయన కూడా కూతురితో బాటు ఆమెకా వెళ్ళుతూ ఈ బిల్లింగ్స్ అమ్ముతుంటే, రాధ నన్ను ఈ బిల్లింగ్స్ తీసుకుని ఇక్కడ ప్రాక్టీసు పెట్టమని చెప్పింది. దాని సలహాతోనే, ఈ బిల్లింగ్స్ కొని ఇక్కడ ప్రాక్టీసు పెట్టాను.”

“లలితా! నీ జీవితం, ఇలా మెరుల కాపటానికి కారణం నేను. ఇన్ని సంవత్సరాల నుంచీ, నువ్వెంత చిత్రహం నను అనుభవించావో, ఊహించటానికి కూడా భయంగా ఉంది నాకు. ఆరోజు ఆవేశంలా, నన్ను మోసం చేసావని నిన్ను ద్వేషించానే కానీ ఎందుకలా ప్రవర్తించావా అని అలోచించలేకపోయాను. అలా అలోచించగలిగి ఉంటే, నిజం నాకు తెలిసేది. నువ్వు నన్ను పెళ్ళి చేసుకోవటానికి ఒప్పుకో పోయినా, బలవంతంగా అయినా నిన్ను నాతో తీసుకెళ్ళే వాడిని. నీ జీవితం ఇలా అయ్యేది కాదు.” సుభు తిరుగు తున్న కన్నీటితో, వేదనగా అన్నాడు రాజేష్.

“పెళ్ళిళ్ళు స్వర్గంలోనే జరుగుతాయటాడ. బహుశా అది నిజమేనా. మనిద్దరం పెళ్ళి చేసుకునే అదృష్టం మనకు లేదు. అందుకే మనదారులు ఇలా వేరయ్యాయి.”

కాదు. నా ఆవేశమే, మనల్ని వేరు చేసింది.”

“అలా ఎందుకనేకోవాలి? ఎలా జరగాలనుంటే అలా జరుగుతుంది. విధివ్రాత కాకపోతే, నా జీవితంలో ఔరగపోలేని ముద్రను వేసి, యాకృతాంతులో చనిపోయాను గిరి. ఆ చచ్చేదేదో, రెండు నెలలు ముందుగా చచ్చే నరిపోయేసి. నా జీవితాన్ని నాశనంచేసి మరీ చచ్చాడు.” అంది లలిత కన్నీటితో.

“జరిగిపోయినదాన్ని గురించి ఆలోచించుకుంటూ, కూర్చుంటే ప్రయోజనం ఏముంది? జరగబోయేదాన్ని గురించి ఆలోచించుకోవా? గాని లలితా! ఎంతకాలమిలా ఒంటరిగా ఉంటావు?”

“జీవితం అంతా.”

“జీవితం అంతా నువ్వీలాగే ఉండగలవని నాకు తెల్సు. కానీ, నిన్ను ఇలా చూస్తూ నేనెలా ఉండగలను?”

“అంతకన్నా చెయ్యగలిగింది మాత్రం ఏముంది?”

“ఎందుకు లలితా! అంత నిరాశను పెంచుకుంటావు?”

“ఆశలేని, నిరాశనే తోడుగా మిగుల్చుకున్నాను.”

“నేనొక మాట చెబుతాను వింటావా?”

“వింటావా అని ప్రాధేయపూర్వకంగా అడగటం ఎందుకు? నన్ను ఏ విషయంలో నయినా శాసించే అధికారం మీకున్నప్పుడు.”

“మనిద్దరం రిజిష్టరు మ్యారేజి చేసుకుందాం.”

“అది అంత సులభం అనుకున్నారా!”

“మనం ఆలోచించే విధానాన్ని బట్టి వుంటుంది ఏదైనా.”

“వాణినేం చేస్తారు?”

“వాణికూడా ఉంటుంది.”

“నేను?”

“నువ్వు ఉంటావు. వాణి నాకు భార్యగా, నా ఇంట్లో ఉంటుంది. నేను నీకు భర్తగా నీ ఇంట్లో ఉంటాను.”

“ఇద్దరు భార్యలతో కాపురం చేస్తారా?” రాని నవ్వు నవ్వుతూ అంది లలిత.

“లలితా! నిన్ను మరిచిపోయి, నేను వాణిని పెళ్ళి చేసుకుని హాయిగా ఉన్నానని నువ్వనుకుంటున్నావు. కానీ, నన్ను మరిచిపోలేక నువ్వేం బాధపడుతున్నావో, నిన్ను మరిచిపోలేక నేనుకూడా అంతే బాధపడుతున్నాను. నువ్వు ఆడదానివి కాబట్టి కన్నీటితో అయినా నీ ముసుగు తేలిక పడుచుకోగలుగుతున్నావు నువ్వు నేను మగవాడిని కాబట్టి ఆపని కూడా బెయ్యలేక నాలో నేను కుమిలిపోతున్నాను. అంతగా నన్ను ప్రేమించే వాడివి, వాణిని ఎలా పెళ్ళి చేసు కున్నావు? అని నువ్వనుకోవచ్చు. బాంధవ్య బంధాన్ని తెంచుకోలేకపోయాను. చిన్నతనం నుంచీ, మామయ్య నన్ను పెంచి ఇంతవాడిని చేశాడు. ఆ కృతజ్ఞతతో, నువ్వు దూరం అయ్యావు. ఏలాగూ నిన్ను భార్యగా పొందలేను. నన్ను

ప్రేమించే వాళ్ళకు కూడా దూరం కావటం ఎందుకన్న బాధతో వాణిని పెళ్ళి చేసుకున్నాను. ఆడది మాత్రమే కాదు. లలితా మగవాడు కూడా ఒక్కసారే ఒక్కరికే మనసివ్వగలడు. మనసిచ్చిన నిన్ను మరిచిపోలేక, వాణితో కాపురం చెయ్యలేక, నేనెటువంటి బాధను అనుభవిస్తున్నానో నీకు తెలియదు.”

“పెళ్ళి అయింతర్వాత, మానసికంగా నేను సంతోషించిన తోజంటూ లేదు లలితా! నా మాట విను మనిద్దరం రిజిష్టరు మ్యారేజి చేసుకుందాం.”

“ఏమండీ! తీసుకోవటంలో కంటే, ఇవ్వటంలోనే తృప్తి. ఆ సందం ఉంటుంది. వాణి చిన్నతనం నుంచి మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తుందని నాకు తెలుసు. మిమ్మల్నే ప్రేమించి, పెళ్ళి చేసుకోగలిగిన అదృష్టవంతురాలు. సాటి ఆడదానిగా, ఆమె చిన్ననాటి స్నేహితురాలిగా, ఆమె అదృష్టాన్ని నేను గోచుకోలేను. బ్రతికుండగానే వాణిని సజీవసమాధిని చేసి ఆమె సమాధిపై నాకొత్త జీవితానికి పురాదులు నిర్మించుకోలేను. నేను డాక్టర్ని. ఈ వృత్తిలో అన్ని కోరికలకూ అతీతంగా ఉండటం అలవాటు చేసుకున్నాను. అలాగే ఉండిపోతాను. వాణి, మీతో కాపురం చేస్తూ, మీ ప్రేమను పొందుతుంది. మీరు దూరం అయితే, వాణి బ్రకేకలేదు. ఏ ఆడది అయినా తను ప్రేమించే మగవాని మనస్సులో మరో ఆడదానికి చోటుండటం సహించలేదు. మీరు తనకు దూరం ఆయ్యారన్న సిజం వాణికి తెలిస్తే, ఆమె గుండె బ్రద్దలయిపోతుంది. ఆమె బాధ

వడితే, ఏ లో కాలలో ఉన్నా మీ మామయ్య ఆత్మకు శాంతి ఉండదు. ఇటువంటి ఆలోచనలు మీ మనస్సులోకి రానీయకండి.”

“ఇటువంటి సెంటిమెంట్స్ నీ జీవితాన్ని ఇలా చేసాయి. ఇంకా ఇలాంటి వనికీమాలిన సెంటిమెంట్స్ తోనే, ముందు జీవితాన్ని గురించి నువ్వు ఆలోచించుకోకు. ఒకరి విషయం నీకెందుకు? ఇటువంటి త్యాగాలు సినిమాలలో చూడటానికి అందంగా కనుపిస్తాయి. జీవితంలో ఎంత కష్టమో నీకూ తెల్సు. కరుగుతున్న శారుచీటిలో, కాకే నీ కన్నీటిని తుడిచి నిన్ను ఓదార్చేదెవరు?”

“అలా ఆలోచించటం ఎందుకు? నా కన్నీరు, తుడిచి నన్ను ఓదార్చేదెవరు? అని ఆలోచించే కంటే నేనెవరి కన్నీరు తుడిచి, ఎవరినీ ఓదార్చుతున్నాను అని ప్రశ్నించు కుంటే?”

“నీకెలా నచ్చజెప్పాలో, నాకర్థం కావటంలేదు. లలితా.” అన్నాడు రాజేష్ వేదనగా.

“ఇక ఆ విషయాన్ని వదిలేయండి. ఇంకేమయినా చెప్పండి.”

“ఏం చెప్పమంటావు?”

“అది కూడా నేనే చెప్పాలా?” అంది లలిత నవ్వుతూ లలిత నవ్వుతుంటే, రాజేష్ కు మనస్సులో మల్లెపూల వర్షం కురిసినట్లుంది. లలిత నవ్వుతుంటే బుగ్గమీద అందంగా సొట్టలు పడతాయి. చెవులకున్న జుర్రాలు తనూషాగా కదు

లతాయి. అలాంటప్పుడు లలిత ముఖం చూడాలంటే చాలా ఇష్టం రాజేష్ కు.

“ఏమిటలా చూస్తున్నాడు?” రాజేష్ కళ్ళలో కళ్ళు పెట్టి చూస్తున్నట్టుగా చూస్తూ అడిగింది లలిత.

“నువ్వు నవ్వుతుంటే, మల్లెలు వర్షం కురుస్తున్నట్టు ముత్యాలు జాలువారుతున్నట్టు ఉంటుంది, ఈ నీలం రంగు జీరీ చీరలో, నువ్వెంత అందంగా ఉన్నావో తెలుసా?”

“ఎంత అందంగా ఉన్నా ఎవడూ చూసి ఆనందించటానికి?” విరక్తిగా అంది లలిత.

ఆమాట శూలంలా గుచ్చుకుంది, రాజేష్ మనస్సుకు.

“కోరికలకు అతీతమయినది, నీ ప్రేమ అని నువ్వే చెప్పావు. నిన్ను చూసి ఆనందించడానికి నేను లేనా?” లలిత కళ్ళలోకి ఏదో వెడకుతున్నట్టునాచూస్తూ అన్నాడు రాజేష్.

అతనికి సమాధానంగా అతనివైపు చూసింది లలిత. ఆ చూపుల్లోని భావాన్ని అర్థంచేసుకున్న రాజేష్ తలవంచు కున్నాడు.

“మీరున్నారన్న భావనే నన్ను బ్రతికిస్తుందని మీకు తెల్సు.”

“కందుకే చెబుతున్నాను. నా కోసం అయినా, నువ్వు ఆనందంగా ఉండాలి. నిన్ను చూసుకునే నేను తృప్తిగా బ్రతకాలి.” ఆరాధనగా లలితవైపు చూస్తూ అన్నాడు రాజేష్.

“ఏమండీ! ఈ రాత్రికి ఇక్కడ భోంచేస్తారా?”

“వద్దు లలితా! ఇంటికి వెళతాను.”

“ఏం ఇక్కడ భోంచెయ్యకూడదా?”

“ఇంటిదగ్గర వాణి నాకోసం భోంచెయ్యకుండా ఎదురు చూస్తుంటుంది.”

ఆ మాటకు లలిత గుండెను కత్తితో రెండుగా చీలు న్నట్లుగా బాధతో విలవిలలాడిపోయింది. లలిత ముఖంలో ప్రతిఫలిస్తున్న వేదనను చూసిం తర్వాత అర్థమయింది రాజేష్ కు, తనంత పాఠపాటుగా మాట్లాడింది.

“అవును. వాణి మీ భార్య, మీకోసం ఎదురు చూస్తుంటుంది.” అంది లలిత వేదనగా.

ఒకరికొకరు మాట్లాడుకోవటానికి, మాటలే దొరక నట్లుగా, బయటెక్కిన హృదయాలతో మృదునంగా కూర్చు న్నారు.

“వెళుతున్నాను.” అంటూ లేచాడు రాజేష్ చూస్తూ కూర్చుంది లలిత.

I4

“రాజేష్ ఇంటికి వచ్చేసరికి టయము రాత్రి ఎని మీది గంటలయింది. వాణి బయట కనుపించలేదు. ఆలక పాన్సు ఎక్కింది కాబోలు అనుకుంటూ బట్టలు మార్చుకోవ

టానికీ బెడ్ రూమ్ కి వచ్చి లైట్ వేసాడు. ట్యూబ్ లైటు కాంతి, గది అంతా తెల్లగా పరుచుకుంది. రాజేష్ ఊహించి నట్టుగానే, వాణి మంచం మీద పడుకుని ఉంది.

బట్టలు మార్చుకుని, వాణి మంచం దగ్గరకు వచ్చి వాణి ముఖాన్ని తీసేపుడు తిప్పుకుంటూ “వాణీ! ఏమిటి అప్పుడే పడుకున్నావు? ఎట్లా బాగలేదా?”

“బాగానే వుంది.”

“మరెందుకలా ఉన్నావు?”

“ఎలా ఉన్నాను?”

“కవారి అద్దంలో నీ ముఖం చూసుకో. ఎలా ఉన్నావో నీకే అర్థమవుతుంది.”

“నా ముఖం ఎలా ఉంటే, మీకెందుకు గాని, భోం శబ్దం గాని రండి.” మంచం మీద నుంచి లేస్తూ అంది వాణి.

“నువ్వంత కోవంగా మాట్లాడుతుంటే, నాకు భోంచె య్యాలనిపించదు.”

“పాపం నేనంటే ఎంత ప్రేమ.”

“నువ్వంటే, ప్రేమలేక ఎవరంటే ఉంటుంది?”

“ఎఃమిది సంవత్సరాల నుంచీ, మీరు చెబుతున్న అబద్ధాలన్నీ నీజమే! నమ్ముతూనే ఉన్నాను. మీ స్నేహితులమీద చూపించే ప్రేమలో పరోపకారం అయినా నామీద చూపిస్తున్నారా?”

“అలా అని మర్యాదకు బుగ్గారు. ప్రేమ అనేది మన స్వలో ఉండాలిగా, వదిలార్లు కోరికో చేసితేనే ప్రేమ న్నట్లు కాదు.”

“మీరు మాటలతో మోనం చేస్తారు.” కోవగా అంటూ వంటగదివై పు కెళ్ళింది వాణి.

రాజేష్ వచ్చి డైనింగ్ టేబులు ముందు కూర్చున్నాడు. వాణి రాజేష్ కు మాత్రమే వడ్డించింది. తోడలా తను కూడా వడ్డించుకోలేదు.

అదేమిటి? నువ్వు వడ్డించుకోలేదే?”

“అకలిగా లేదు.”

“ఎందుకుండదు? నువ్వు భోంచెయ్యకపోతే నేను కూడా భోంచెయ్యను.”

భర్త ఎక్కడ భోంచెయ్యుకో అన్న భయంతో తను కూడా వడ్డించుకుని అన్నం కెలుకుకూ కూర్చుని, రాజేష్ భోంచెయ్యగానే కంచంలో, చేయి కడుక్కుని లేచింది. వాణి వంటగది నర్తుకుని బెడ్ రూములో కొచ్చేనరికి, సిగరెట్ కాలుస్తూ కిటికీకి దగ్గరగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు రాజేష్.

వాణి మృదువంగా తన మంచంమీద పడుకుంది. భర్త తనదగ్గరకు వచ్చి, ఆలస్యం అయినందుకు కారణం చెప్పి తనను అనునయిస్తాడని ఆనుకుంది. వాణి ఆశ, నిరాశే

అయింది. సిగరెట్ మీద, సిగరెట్ కాలుస్తూ కుర్చీలో
అలాగే కూర్చున్నాడు రాజేష్.

ఆ రోజు భర్త ఎందుకలా ఉన్నాడో అర్థంగాక, చింత
నిప్పల్లా మెతుక్తున్న అతని కళ్ళను చూసి కారణం అడిగే
ధైర్యం లేక, కన్నీటితో దిండును తడుపుతూ వదుకుంది
వాణి.

15

త్రిరోజు ఆదివారం. సాయంత్రం నాలుగు గంటలు
కావస్తుంది. క్రిష్టాబ్యారేజి చాటి కొండపక్కగా ఉన్న
ఇసుక తిన్న మీద లలిత కోనం ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నాడు
రాజేష్. ఆదివారం సాయంత్రం నాలుగు గంటలకు అక్కడకు
రమ్మని చెప్పింది లలిత రాజేష్ కో.

అర్ధగంట తర్వాత వచ్చింది లలిత అక్కడకు “సారీ.
ఆలస్యం అయింది” రాజేష్ కు దగ్గరగా కూర్చుంటూ అంది
లలిత.

‘ఇక్కడకు రమ్మన్నావెందుకు లలితా! ముయిగా
బాల్కనీలో కూర్చుని మాట్లాడుకునే వాళ్ళంగా. “మనస్సు
బాగలేనప్పుడల్లా, నేనిక్కడకు వచ్చి కూర్చుంటాను. ఈ పరి
సరాలు అంటే నాకు చాలా యిష్టం.” దూరంగా కనుపిస్తున్న
కొండలలేవు చూస్తూ అంది లలిత.

ఒకవైపు, గల...ల పాడుతూ ముందుకు సాగిపోతున్న కృష్ణవేణి, మరోవైపు కనుపిస్తున్న విజయవాడ వట్టణం ఇంకొక వైపు వచ్చుని పైరచేలు...దీ తరంగాలమీద నుంచి తేలి వస్తున్న చల్లని గాలి మనస్సులను అప్లవదనస్తూ సిటీలోని జాడలుడికి, కాస్త దూరంగా ఉన్న ఆ ప్రాంతం ప్రశాంతంగా ఉంది. "ఏమిటి! మిమ్మల్ని ఒక వరం కోరాలనుకుంటున్నాను. ఇస్తాడు కదూ?"

ACCNO. 1344

"అంత బేలగా మాట్లాడకు లలితా! నేను భరించలేను. నీ కోసం నా ప్రాణాలయినా ఇస్తాను. ఏ చెయ్యమంటావో చెప్పు!" 894 - 10 = 00

"ఈ నెలరోజులనుంచీ, నాలుగురోజుల కొకసారి అయినా మిమ్మల్ని చూస్తున్నాను. ఆ తృప్తిచాలటంలేదు. నాకు, రోజుకు ఒక్కసారి అయినా ఒక్క ఆయిదునిముషాలు నాక్కనిపించి వెళ్ళండి. అంతకు మించి మిమ్మల్ని ఎప్పుడూ ఏదీ కోరను." 894. 8133

"లలితా!"

BHA

"ఈ ఒక్క కోరిక తీర్చలేరా?"

"రోజూ కనుపించి, గతాన్ని గుర్తుచేసి నిన్ను బాధ పెట్టడం ఎందుకని. నీ దగ్గరకు రావట్లం లేదు. నువ్వొప్పు క్కంటే చాలుగాని, వలూ, రాత్రి నీ ఎదురుగానే ఉంటాను అంతకు మించిన ఆదృష్టం నా కింకే, ఉంటుంది.? చెప్పు"

“ఉదయం నిద్రలేచిన దగ్గర్నుంచి, మిమ్మల్ని చూడాలని నా మనస్సు తపించి పోతుంది. సాయంత్రం అయ్యే సరికి, మీ మూటకు శబ్దం వినిపిస్తుండేమో అని ఎదురు చూడటం ఆలవాటయింది. మీరు కనుపించనిరోజు, ఏదో వెలితిగానూ దిగులుగానూ ఉంటుంది. అందుకే, ఏదో ఒక టయములో వచ్చి కనుపించి వెళ్ళండి.”

“ఇదేనా, నువ్వు కోరాలనుకున్న కోరిక?”

“అవును.”

“ఆఫీసు ఆయిపోయింది తర్వాత, నరానరి ఇక్కడకే వస్తాను. నువ్వు హాస్పటల్ లో పనిచేసే వేళలు మాన్పు. అయిదున్నరకు హాస్పటల్ పని పూర్తి అయ్యేలా చూడు. నేనొచ్చి ఒక గంట కూర్చుని వెళతాను. నేనొచ్చేటయారికి, నువ్వు పేషంట్సుతో కూర్చుంటే, నేనిక్కడ ఒంటరిగా కూర్చోవాలి.”

“అలాగే చేస్తాను డాక్టరు చదివాను కాబట్టి కాలక్షేపం కోసం ప్రాక్టీసు పెట్టాను. డబ్బుకోసం కాదు. అయిదున్నరకు హాస్పటల్ పని పూర్తిచేసుకుని మీకోసం ఎదురు చూస్తుంటాను.”

“అలాగే.”

“నన్ను అర్థం చేసుకుని, నా కోరిక మన్నిస్తారో లేదో అని భయపడ్డాను.”

“పిచ్చి లలితా! ఇన్ని రోజులయినా, నన్ను అర్థం చేసుకోలేక పోయావు. నువ్వు నా మనస్సును అర్థం చేసుకోలేదు కాబట్టే ఇన్ని అనర్థాలు జరిగిపోయాయి.”

“నా జీవితం ఎలా మారినా, మీరయినా నుఖంగా ఉన్నారే. నా కంటే చాలు.”

“నేను నుఖంగా ఉన్నానని, నువ్వనకుంటున్నావు. కానీ, మానసికంగా నేను ఎంతటి వేదనను అనుభవిస్తున్నానో, మాటలతో చెప్పినా నీకు అర్థంకాదు.” అన్నాడు రాజేష్ వేదనగా.

“ఏమండీ! వాణి మిమ్మల్ని ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకుంది. ఆమె ప్రేమలాహిరిలో తేలి పోతున్న మీరు ఎందుకంత బాధ పడుతున్నారో నా కర్ధం కావటం లేదు. గతాన్ని మీ మనసులో ఒకమూల దాచుకుని భవిష్యత్తులో నుఖపడటం నేర్చుకోండి.”

“ఎదుట పెళ్ళకు నీతులు చెప్పటం చాలా తేలిక లిలితా! ఆ నీతుల్ని ఎవరికీ వారు ఆచరణలో పెట్టటమే కష్టం. వాణి కూడా నన్ను ప్రేమించే పెళ్ళి చేసుకుంది. వాణి ప్రేమలో స్వార్ధం ఉండి. నీ ప్రేమలో త్యాగం ఉంది. పెన్నెలలోని చల్లదనం, మనసుకు ఒదార్పు నీ ప్రేమలో నేను పొందుతాను,”

“వాణి అమాయకురాలు. మీరు ఆమెను సరగా అర్థం చేసుకోలేదు.”

“అమాయకురాలు కాదు లిలితా! అనూయపరురాలు.”

“ప్రేమ పెన్నె చోటనే, అనూయకూడా ఉంటుంది.

ప్రేమ లేకపోతే, అనూయకు తానే లేదుగా!”

“ఏ వెవునుంచి చూసినా, నంతోషమే లేదునాకు.”

“నంతోషం అనేది, ఎక్కడనుంచో రాదు. బాధల్లో నంతోషాన్ని వెతుక్కోవాలి.” ఓవార్పుగా ఆంది లలిత.

“వెళ్ళనా? వాణి ఎదురు చూస్తుంటుంది.”

“మీరు వాణికి భయపడతారనుకుంటాను. ఇక్కడకు వచ్చింతర్వాత, ఇప్పటికీ వాణి ఎదురు చూస్తుంటుంది. వెళ తాను అని మూడుసార్లు చెప్పారు.”

“వాణికి ఎలా ఆర్థం చేసుకోవాలో నాకర్థంకావటం లేదు లలితా. తల్లీ, తండ్రిని పోగొట్టుకుని, ఆనాధసయిన నన్ను ఆదరించి మామయ్య నన్నీస్థితికి తెచ్చాడన్న కృతజ్ఞతతో వాణిని పెళ్ళి చేసుకున్నాను. వాణిని నాకంటిపాపలా చూసుకుంటున్నాను. అయినా వాణి నన్ను ఆర్థం చేసుకోకుండా మాట్లాడుతుంది. నేనేదో, తనకులగ్యాయం చేస్తున్నట్టూ, వాళ్ళనాన్నగారి మీడింగ్ కృతజ్ఞతతో, ఇష్టం లేకపోయినా తనను పెళ్ళి చేసుకున్నానని బాధపడుతుంది. తనను నేను, ప్రేమగా చూడటం లేదట. ఎప్పుడూ నన్ను ఆనుమానిస్తు శూలాల్లాంటి మాటలతో బాధపెడుతుంది. తనకోసం నేనెంత త్యాగం చేస్తున్నానో తనకు తెలియదు.”

“వాణికి తెలియక పోయినా, మీరు వాణికి నచ్చ జెప్పి మీకనుకూలంగా మార్పుకోవచ్చుగా?”

“తనకు తెలియకు. నేను చెప్పినా అర్థం చేసుకోదు.”

“మీరు దిన్న విషయాన్ని, పెద్దగా ఉపాంచుకుని బాధపడుతున్నారనుకుంటాను.”

“ఈ విషయాలన్నీ చెప్పి నీ మనస్సు బాధపెట్టాను.”

“ఇన్ని రోజులనుంచీ మీకు వాణిని పెళ్ళి చేసుకుని హాయిగా కాపురం చేసుకుంటున్నాననుకున్నాను. గానీ, మనస్సులో ఇన్ని అగ్నిగొళాలు దాచుకుని, మీలో మీరు కుషలిపోతున్నారనుకోలేదు. నేను మీ పాలిట శాపాన్ని అయ్యాను.”

“అంతమాటనకు లలితా! ప్రేమించే వాళ్ళకంటే, ప్రేమించబడే వాళ్ళు ఎంతో అదృష్టవంతులు. నన్ను ప్రేమించి, నా కోసం నీ నూరేళ్ళ జీవితాన్ని నా కంకితం చేసిన ప్రేమామూర్తివి నాకు. నీ ప్రేమ నాది. ఆ జలంతో, జీవితంలో ఎన్ని కష్టాలయినా సంతోషంగా ఎదుర్కోగలను.” నిండుగా లలితను చూస్తూ అన్నాడు రాజేష్.

“ఎమండీ! మనం మాటల్లో వడి. చీకటి వడిందన్న విషయం కూడా గమనించలేదు. వెళదాం లేవండి.” లేస్తూ అంది లలిత.

“నువ్వు కాదులో వెళ్లు. నేను నా స్కూటరుమీద వెళతాను.”

“అలాగే.” అంటూ కాదులో కూర్చుని స్టార్ చీసింది. లిథ. లిథ కాదు కనుపించినంత సేపు చూసి, తన స్కూటరు స్టార్ చేసాడు రాజేష్.

16

“ప్రివారం కూడా, ఇటివట్టున ఉండకుండా ఎక్కడకు వెళ్ళారండీ?” హాలులోనుంచి ఎన్నూ అప్పుడే బయటనుంచి, హాలులోకి రాబోతున్న భర్తను చూసి కోవంగా అడిగింది వాణి.

వాణి ప్రశ్నకేం సమాధానం చెప్పకుండా బట్టలు మార్చుకుని వచ్చి వరాండాలో కూర్చున్నాడు రాజేష్. భర్త మవునం, వాణిలోని కోపాన్ని మరింత అధికం చేసింది.

“మాట్లాడరే? ఎక్కడకు వెళ్ళారు?”

“నీకు చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు.”

“మీకు చెప్పాల్సిన అవసరం లేకపోయినా భార్యగా మమ్మల్ని అడిగే అధికారం నాకుంది.”

“నీకుంటే అధికారమేగానీ, అనురాగం కాదు.”
కోవంగా అన్నాడు రాజేష్.

“నేను మాట్లాడితేనే ఎందుకలా కోవంగా కనురుకుంటారు? బయట పాళ్ళందరితో, గంటల తరబడి వచ్చుతూనే

మాట్లాడతారుగా? నా ముఖం చూస్తేనే మీకు ఎక్కడలేని కోపం వుట్టుకొస్తుంది."

"మళ్ళీ మొదలుబెట్టావా నుఫరాతం? ఇంటికి రావాలంటే భయంగా ఉంటుంది."

"మీరు ఎప్పుడూ ఇంటికి వచ్చేది అర్ధరాత్రి దాటిం తర్వాతనేగా? అప్పుడు మాత్రం రావటం ఎందుకు? ఏ స్నేహితుడి యాముషానో వడుకుంటే నరిపోతుంది."

"నువ్వు నోయ మూసుకుంటావా? నన్ను బయటకు వెళ్ళమంటావా?"

"తిరిగి, తిరిగి ఇప్పుడేగా బయటనుంచి వచ్చారు పాపా. మళ్ళీ ఎందుకులాడి వెళ్ళటం? ఏమిటి! నాకు తెలియక అడుగుతాను. ఇష్టంలేకుండా నన్ను పెళ్ళి చేసుకుని, నా మెడలో ఈ ఉర్రేతాడు ఎందుకు తగిలించాను? ఇష్టంలేకపోతే నన్ను పెళ్ళి చేసుకోవటం మానేయవచ్చుగా నన్ను పెళ్ళి చేసుకోమని, నేనేం మిమ్మర్ని ప్రాధేయపడలేదే?" అంది వాణి ఉక్రోశంగా.

"నేను చేసిన మొదటితప్పు, నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవటమే."

"మీ తప్పుకాదు నా ఖర్మ"

"నీ ఉన్నా, ఏదో తక్కువయినట్టు ఎప్పుడూ వీడ్కోటం నీకలవాలనిపిస్తోంది. అది నీ ఖర్మ. అందుకు నేనేం చెయ్యగలను?"

“కావలసింది ఒకటితప్ప, అవసరం లేనివి అన్నీ ఉన్నాయి.”

చుట్టువక్కల వాళ్ళు వింటారేమో అన్న స్వగూడా లేదు నీకు. గొంతు చించుకుని అరవటా తప్ప, ఎప్పుడూ భర్తకు ఏ కావాలో కూడా తెలియదు నీకు. నీకంటే వశువునయం. ఒక దెబ్బతో నయనా చెప్పిన విషయాన్ని అర్థం చేసుకుంటుంది. నువ్వు అంతకంటే కూడా హీనం” అరిచాడు కోవంగా రాజేష్.

“ఇష్టం లేకుండా నాలాటి పశువుతో కాపురం చెయ్యటం ఎందుక? నా దానిన నేను వెళతాను. మీకీష్టమయిన అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకుని హాయిగా ఉండండి. మీమ్మల్ని కట్టకుని, నేను మాత్రం నుఖం అనుభవిస్తున్నాను! ఎప్పుడూ చీదరింపులూ, విడిలింపులూ తప్ప. ఏ వల్లెటూరి వాడిని చేసుకున్న హాయిగా ఉండేవాన్ని. మీరు చదువుకున్న మూర్ఖులు.” అంది వాణి కోవంగా. అమాటతో రాజేష్ కు కోవం హద్దులు డాటిపోయింది. “ఏమన్నావు? నేను చదువుకున్న మూర్ఖుణ్ణా? వల్లెటూరి వాడిని చేసుకున్న నుఖపడేవానివా? అంటూ వాణి చెంప పెట్టుకుమనిపించాడు. రాజేష్. ఊహించని ఆ సంఘటనకు అవాక్కుపోయింది. వాణి చెంపకు చేయి అన్నకుని బొమ్మలా అలాగే నిలబడిపోయింది. ఆవేశం తగ్గిపోయింతర్వాత రాజేష్ చాలా బాధపడ్డాడు. ఎప్పుడూ లేనిది వాణిమీద ఆ రోజు చెయ్యి చేసు

కున్నానే, వశువులా ప్రవర్తించానే అనుకుంటూ వాణిముఖం లోకి చూడలేక, బెడ్ రూములో కెళ్ళి పడుకున్నాడు.

అలాగే ఏడుస్తూ కూర్చుంది వాణి, హాలులోని గడి యారం పదిగంటల కొట్టింది అప్పుడు గుర్తుకు వచ్చింది వాణికి భర్త భోంచెయ్యలేదన్న విషయం.

లేచి బెడ్ రూములోకి వచ్చింది గోడవైపుకు తిరిగివసు కుని ఉన్నాడు రాజేష్. భర్త మంచం మీద కూర్చుంది వాణి.

“ఏమండీ! ఉదయం ఎప్పుడో భోంచేసారు. ఎంత ఆక లితో ఉన్నారో రండి. భోంచేద్దురుగాని.” అనునయంగా భర్తల నిమిరుతూ అంది వాణి. రాజేష్ ఏం మాట్లాడ లేదు.

“మాట్లాడలేమండీ. ఇంకా నా మీద కోపం తగ లేదా? మీ కోపం తగ్గకపోతే నన్ను తిట్టండి, కొట్టండి. అంతేగాని ఇలా మృదువంగా ఉండకండి. మీరు మాట్లాడక పోతే నేను భరించలేను.”

“వాణీ! నన్ను విసిగించకు.” అన్నాడు రాజేష్ కటు వుగా.

“మీ!ప్రమని వప్పుచారు రొయ్యల వేపుడు చేసాను.

చల్లారిపోతున్నాయి లేవండి.”

“కాకలిగా లేదు. నన్ను విసిగించకుండా వెళ్ళు.”

“మీకోపం తగ్గేవరకూ, ఇంకా నాలుగుదెబ్బలు కొట్టండి. అంతేగాని భోజనం మాత్రం మానేయకండి.”

నేను భోజనం మానేస్తే నీకంత బాధగా ఉంటుందా?”
రాజేష్ మాటల్లో వ్యగ్యం చోటు చేసుకుంది.

“ఉండరా?”

“నన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నందుకు ఇప్పుడు బాధ పడుతున్నావా?”

“అలా అని నేను అన్నానా?”

“వల్లెటూరి వాడికి చేసుకున్నా నుభవడేనాన్ని అని ఇంతకు ముందేగా అన్నావు!”

“ఏ చెయ్యమి చెప్పండి! మీరు చెబుతూ, సంస్కారం ఉండీ కూడా నన్ను ఆర్థం చేసుకోలేక పోతున్నారన్న బాధతో అలా మాట్లాడాను. క్షమించండి. నేను మిస్మర్సి ఎంతగా ప్రేమిస్తున్నానో, మీరు తెలియదండి. మీ ప్రేమ నా కెక్కడ దూరం అవుతుందో అన్న భయంతో, మీరు బయటనుంచి ఆలస్యంగా ఇంటికి వస్తే అనుమానిస్తాను. మీరు ఆఫీసుకు వెళ్ళిన దగ్గర్నుంచి, మీ కొనం ఎదురు చూస్తూ వరండాలోనే కూర్చుంటాను. గేటు వైపే చూస్తుంటాను. మీరు ఇంటికి రావటం ఒక్క గంట ఆలస్యం అయితే చాలు నా మనస్సులో ఎన్ని అనుమానాలు రేగుతాయో మీరు తెలియదండి ఆ బాధతోనే, మీ ఇంటికి రాగానే కోపంగా మాట్లాడతాను. నా బాధను మీరు ఆర్థం

చేసుకోకుండా మీరు మాట్లాడతారు. ఉదయం నుంచి ఈయన కోసం ఇంత ఆత్మతగా ఎదురు చూసానే, ఎంత కటువుగా మాట్లాడుతున్నారో అని మనస్సులో బాధ పడతాను. ఇంకెప్పుడూ కలా మాట్లాడను. నన్ను క్షమించండి.” భర్త సాదాలమీద పాలిపోతూ అంది పాణి ఎడస్తూ

“ఇద్దరికీ భోజనం వడ్డించు. ఇద.” మంచమీదనుంచి కేస్తూ అన్నాడు రాజేష్. పాణి భోజనం వడ్డించటానికి డైనింగ్ టేబులు దగ్గరకు వెళ్ళింది.

తన కిష్టమయిన పప్పుచాదు, రొయ్యలవేపుడుతో పాణి కొనరి, కొనరి నడిస్తూంటే తృప్తిగా భోంచేసాడు రాజేష్.

“ఏమండీ! నామీద కోపం తగ్గిపోయింది కదూ?” భర్త గుండెల్లో వదిగి పోతూ అంది పాణి.

“తగ్గిపోయింది.” పాణిని మరింతగా హత్తుకుంటూ అన్నాడు రాజేష్.

“అవీను బయిపోగానే, ఇంటికి వస్తాను కదూ?”

“వీలయినంతవరకూ, ఇంటికి త్వరగా రావాలనే ప్రయత్నిస్తాను. మగాడు అన్నాక బయట ఎన్నో పనులుంటాయి. అది అర్థం చేసుకోవాల్సిగానీ, ఇంటికి రాగానే, ఎక్కడకు వెళ్ళాడు? ఎందుకీంత ఆలస్యం అయింది అంటూ కేధించటం మొదలు పెడితే, పగలంతా పనులతో లలిసిపోయి ఉండటం వలన ఆ సాధింపు కోపాన్ని, కనుగనూరి లిగిస్తుంది

పిక్కర్ని ఒకరు భార్యా భర్తలు అర్ధం చేసుకోగలిగితే. అన్నలు ఇలాంటి నవసృతే తలెత్తవు” అన్నాడు రాజేష్ వాణి తలని నిమిరుతూ.

“మీరు బయట ఎన్నో వ్యాపకాలుంటాయి. ఆ వ్యాపకాలలో మీరు నన్ను మరిచిపోతారు. మిమ్మల్ని గురించి ఆలోచిస్తూ కూర్చోవటం తప్ప నాకు మరో వ్యాపకం ఉండదు. ప్రతిక్షణం మిమ్మల్ని గురించే ఆలోచిస్తూ కూర్చోవటం పలన, మీరు పిక్క గంట అలస్యంగా ఇంటికి వచ్చినా, నాకు ఎన్నో యుగాలు అయినట్లుగా ఉంటుంది.”

“వాణి! చాలారాత్రి గడిచిపోయింది. నిద్రపో.” అన్నాడు రాజేష్. అతను వాణితో మాట్లాడుతున్నా అతని మనస్సు లలితను గురించే ఆలోచిస్తుంది. నన్ను గురించి ఆలోచించుకుంటూ, పంటిగా కద్రవట్టక ఏడుస్తూంటుంది కాబోలు. నా కోసం లలిత నాదానిగానే మిగిలిఉంది. నేను వాణి కౌగిలిలో ఉన్నాను. లలితకు ఎంత అన్యాయం చేస్తున్నాను. నన్నీ స్థితిలో లలిత చూస్తే లలిత గుండె బ్రద్ద అయి పోతుంది. లలిత న కోసం అంతగా తపించి పోతుంటే, నేను వాణితో శారీరక సుఖాలు అనుభవించటం న్యాయమేనా? అలా అని శారీరకంగా వాణికి దూరంగా ఉంటే, వాణి ఎలా ఆపార్థం చేసుకుంటుందో అన్నలే అనుమానపు మసిపి. నేనెవరితోనో శారీరక అవసరాలు తీర్చుకుంటున్నాను అనుకుంటుంది. భగవంతుడా! కళ్ళు మూసినా, కళ్ళు తెరచినా లలిత యావమే కనపిస్తుంటే. వాణితో

ఎలా కాపురం చెయ్యను వాణి గు. డెలికు శాత్తుకున్నా
నా మనస్సులో లలిత దూవమే కదలాడు తుంటే, లలితకు
ఎలా అన్యాయం చెయ్యగలను? వాణికి దూరంగా ఉంటే,
వాణికి మాత్రం అన్యాయం చేసినట్టుకాదా? ఇలాంటి ఆంతూ
దరిలేని ఆలోచనలు రాజేష్ మనస్సును కందిరిగల్గా చుట్టు
ముట్టాయి.

వాణి నిద్రపోయిం తర్వాత, వాణికి మెలకువ
తాకుండా మంచం మీదనుంచి లేచి, తలుపులు దగ్గరగా
తాగి, వరండాలో కొచ్చి అక్కడున్న సోఫాలో పడు
కున్నాడు రాజేష్.

17

ప్రేమండి! సాయంత్రం ఆఫీసు నుంచి వస్తూ లలిత
దగ్గరకు వెళ్ళి, లలితను మనింటికి తీసుకురండి." అంది వాణి
ఆఫీసుకు వెళ్ళ బోతున్న భర్తతో.

"ఎవ్వడూ పేషంట్సుతో బిజిగా ఉంటుంది. వస్తుందో
రాదో?"

"మీరు లలిత దగ్గరకు వెళ్ళి నేను రమ్మన్నానని
చెప్పండి. తప్పని సరిగా వస్తుంది.

“నువ్వే వెళ్ళి చెప్పు. నాకు తీరిదు ” మనస్సులో లలిత వట్ల దాచుకున్న ప్రేమను, బయటకు కన్పించ నీయ కుండా, లలిత దగ్గరకు వెళ్ళటం తనకీష్టం లేనట్టుగా అన్నాడు రాజేష్.

“మీకు తెలియకుండానే, ఇప్పటికీ నాలుగు సార్లు వెళ్ళాను లలిత దగ్గరకు. వెళ్ళిన ప్రతిసారి ఏదో ఒక కారణం చెబుతూ మనీటికి రాకుండానే తప్పించుకుంటుంది. నా మాట వింటుంటే దశగా, మిమ్మల్ని వెళ్ళమంటున్నాను. మీ మాట లెయినా, కాదనలేక మనీటికి వస్తుంటే మో అని నా ఆశ. చిన్నప్పుడు దానితో ఎంత నేనుగా ఉండేవాళ్ళు ఇప్పుడు దాని దగ్గరకు వెళ్ళటానికే తీరదంటున్నారు!”

“చిన్నప్పుడు అంటే, చిన్నతనం కాబట్టి కుల్చి అడుగునే వాళ్ళం. ఆనయన్ను లలాంటిది. అప్పుడేదో చను వగా ఉండే శృంగార, ఇప్పుడు కూడా ఉంటామా?”

“మీ మగవాళ్ళంతా అంతే. ఏదాటిస తర్వాత తెప్ప తగలేస్తారు. వారం రోజులు కన్ను కంటికి తెప్పలా కాపాడి నన్ను ప్రకటించేది. తన ఫీజే కాకుండా, వాడిన మందులకు కూడా మనదగ్గర డబ్బు తీసుకోలేదు. మీకు ఆ కృతజ్ఞత కూడా లేదు. దానికీ మనమీదన్న అభిమానంలో, మనకు ఏదో పంతం కూడా లేదు.” కోపంగా అంది వాణి.

“నీ ఉపన్యాసం ఆవు నేను వెళ్ళి, నీ స్నేహితురాలిని బ్రతిమాలి నీ దగ్గరకు తీసుకు రావాలి. అంతేగా?”

“మిక్కుల్నీం బ్రతిమాలమనటం లేదు. వెళ్ళి తీసుకు రమ్మంటున్నాను. ఆంలే.”

“ఏమూటన్నా అర్థం ఒకటేకీ. ఇక, నీ ఉపన్యాసం అయిపోయిందిగా? నన్ను వెళ్ళ మంటావా?” స్కూటరు ప్లాట్ల చేస్తూ అన్నాడు రాజేష్.

“జెప్పటం మరిచిపోయాను. వచ్చేటప్పుడు, వళ్ళు పూయి తీసుకురండి. విరజాజాలంటే, లలితకు ప్రాణం. విరజాజాలు ఎక్కువ తీసుకురండి. స్వీట్స్ వీ నేనే ఇంట్లో తయారు చేస్తాను.” వాణి చెబుతుండగానే, స్కూటరు ప్లాట్ల చేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు రాజేష్.

18

“వాణినిన్ను తీసుకురమ్మంది.” ఎలాంటి ఉపోత్సాహం లేకుండా, లలిత దగ్గరకు వచ్చి చెప్పాడు రాజేష్.

“ఎందుకు?” నవ్వుతూ అడిగింది లలిత.

“వాణీకి, నీ మీద అభిమానం పెరిగినట్టుంది. నవ్వుతనకు ట్రిట్ మెంట్ ఇచ్చి వీజు తీసుకోలేదుగా?” హాస్యంగా నవ్వుతూ అన్నాడు రాజేష్.

“మీరు మరీ వేళాళోళంగా మాట్లాడతారు. మే
మిద్దరం చిన్ననాటి న్నీన తులం కదా? ఒకరిమీద ఒకరికి
అభిమానం లేకుండా ఎలా ఉంటుంది?” రాని నవ్వు
నవ్వుతూ అంది లలిత.

నూజ్గా లలిత కళ్ళలోకి చూస్తూ “లలితా! ఈ
మాట నీ మనస్సులోంచే వచ్చిందా?” అన్నాడు రాజేష్
వట్టు బడిన దొంగలా తలవంచుకుంది లలిత.

“నీ మనస్సు నాకు తెల్సు. నవ్వు మా యింటికి
ఎందరు రాలేక పోతున్నావో కూడా తెల్సు. అందుకే,
నేనగా నిన్ను మా యింటికి రమ్మనలేదు. ఈరోజు
అయినా వాణి బలవంతం మూలంగా నిన్ను మా ఇంటికి
రమ్మంటున్నాను ”

“ఏం? నేను మీ యింటికి రావటం, మీ కిష్టంలేనా?”

“ఇవ్వమో, కాదో నీ మనస్సునడుగు. నమాధానం
చెబుతుంది.”

“నూటల్లో మిమ్మల్ని గెలవటం చాలా కష్టం.”
అంది లలిత నవ్వుతూ.

“లలితా! నిన్ను మా యింటికి పిలిచి, నీ మనస్సు
లోని బాధను మరింత అధికం చెయ్యటం కంటే, నిన్ను మా
ఇంటికి ఆహ్వానించకుండా ఉండటమే మంచిది.”

“అలా ఎందుకనుకోవాల్సి?”

“నీ మనస్సు నాకు తెల్సు కాబట్టి.”

“మీరుగా, మీ ఇంటికి రమ్మని అహ్లాదించిన రోజునే వస్తాను.” లలిత అంది నవ్వుతూ.

“నీ రోనం స్వీట్సు తయారు చేస్తుంది వాణి. ఇప్పుడు నువ్వు రాకపోతే, నేనిక్కడకు రాలేదని గొడవ చేస్తుంది. ఆ గొడవ భరించటం కష్టం. త్వరగా తయారవు వెళదాం,”

రాజేష్ కళ్ళలోకి చూచిన లలిత. ఇంకేం అనలేక పోయింది. “అయిదు ముసాలలో తయారయి వస్తాను. కూర్చోండి,” అంటూ లేసి లోపలకు వెళ్ళింది.

“వెళదామా?” అంటూ బయటకు వచ్చిన లలితను చూసి కనురెప్ప వేయటం మర్చిపోయాడు రాజేష్. ఎరువు రంగు బెనారస్ పట్టుచీర, అజే కలర్ జాకెట్ వేసుకుని, జాట్లంతా పైకి దున్ని ముడి చుట్టుకుని, ఒక వక్కగా ఎర్ర గులాబీ పూవు తురుముకుంది. సుదురు దిద్దుకున్న సింధూరం చీర రంగుతో పోటీ పడతూది. పొరపాలున దివినుండి భునికి దిగివచ్చిన దేవళాంతలా లలిత కనుపిస్తుంటే లలితమీద నుండి చూపులు మరల్చుకోవటం కష్టం అవుతుంది రాజేష్ కు.

“ఇలా నన్ను చూస్తూనే కూర్చుండారా? బయలు దేరుతారా? లలిత అంది నవ్వుతూ.

“కాదురా వస్తావా?” అతిప్రయత్నం మీద లలిత మీదనుంచి చూపులు మరల్చుకుంటూ అన్నాడు రాజేష్.

“లేకపోతే, మీ స్కూటరుమీద కూర్చోమంటారా?” లలిత నవ్వుతూ అంది.

“నాకేం అభ్యంతరం లేదు.”

“ఉండదు. ఎందుకంటే మీరు మగవారు కదా?”

“నీ మాటలు శూలాల్లా గుచ్చుకుంటున్నాయి.” నవ్వుతూ అంటూ తన స్కూటరు స్టార్టు చేశాడు రాజేష్. అతని స్కూటరు వెనకే తనకారును పోనిచ్చింది. లలిత. వీళ్ళనోనం ఎదురు చూస్తూ పరండాలోనే ఉండి వాణి.

“రా. లలితా!” ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించింది వాణి. ముగ్గురూ ఆరుబయట కుర్చీలలో కూర్చున్నారు,

“లలితా! నేను ఎన్నిసార్లు రమ్మని బ్రతిమాలినా మా యింటికి రాలేదు. ఆయన మాట కాదనలేక ఈ రోజు వచ్చావు. నాకు తెల్సు, నువ్వు ఆయనమాట కాదనలేవని, అందుకే, ఆయన్ని వంపించాను.” వాణి నవ్వుతూ అంది.

“నేను మీ ఇంటికి రాకపోతే, నిన్ను నా దగ్గరకు రానివ్వనని బెదిరించాడు. మీవాడు. ఏం చేస్తావు? నీనోన, తప్పని సరి అయింది.”

“ఇవ్వాడే వస్తాను.” అంటూ, లలిత పిలుస్తున్నా విని పించుకోకుండా, లోపలకు వెళ్ళి ప్లేట్లు సిండుగా కోవా బిళ్ళలు, జలేబీలు పెట్టుకుని తీసుకొచ్చి వాళ్ళ ముందున్న టేసాయ్ మీద పెట్టింది. వాణి.

“ఇప్పుడు నేనేం తినలేను. టీ మాత్రం ఇవ్వు చాలు.”

“నీకోసం ప్రత్యేకంగా తయారు చేశాను. నువ్వు తినాలి. “అంటూ భర్త వెళ్ళి తిరిగి మీరు కూడా తినుకొండి.” అంది వాణి.

“తినుకొండి లలితగారు లేకపోతే వాణి బాధపడుతుంది,” హాస్యంగా నవ్వుతూ అన్నాడు రాజేష్.

“చిన్నప్పటినుంచీ కల్సి, మెల్సి పెరిగాం. లలితా లలితా, అంటూ ఎప్పుడూ దానివెంట పడి తిరిగేవాళ్ళు. అలాంటిది దాన్ని గారు, అంటూ దాని పేరుకు ఒక తగిలించాకామిటి? లలితా అని పిలవండి” ప్రేమగా మందలిస్తూ అంది వాణి.

“అవును. మీరేంటి నన్ను గారు, గారు అంటూ పిలుస్తున్నారు. అలా మన్నించి పిలవటంలో గౌరవం ఉంటుందిగానీ, అభిమానంవుండదు. మన చిన్ననాటి స్నేహం అభిమానం మీకింకా గుర్తుంటే, నన్ను లలితా అని పిలవండి చాలు.”

“ఎలా పిలవగలను? మీరు డాక్టరు వృత్తిని బట్టి అయినా అలా గౌరవిస్తారా?”

“కూతురు డాక్టరయినంతమాత్రాన, తల్లి కూతుర్ని కూడా డాక్టరుగారు అని పిలుస్తుందా?”

“ఆ అనుబంధం వేరు.”

“ఇది స్నేహబంధం. మీరు లలితగారు అని పిలుస్తుంటే, వలకటానికి నాకే సిగ్గుగా ఉంది. నన్ను లలితా అని పిలవండి చాలు.”

“అలాగే.” అన్నాడు రాజేష్ నవ్వుతూ.

అంతలో పనిమనిషి వచ్చి ముగ్గురికీ టీ కప్పులు అందించి వెళ్ళింది.

“ఏమండీ! మిమ్మల్ని జాజుపూలు తెమ్మని చెప్పాను తెచ్చారా?”

“మర్చిపోయాను.”

“చూడు లలితా! ఈయనెప్పుడూ ఇంతే. జీతం తెచ్చినా ముఖాన పారేయటం తప్ప, ఇంటి విషయాలే వట్టించుకోరు. నీకిష్టంకదా అని అఫీసునుంచి వస్తూ జాజుపూలు తెమ్మని తినుకురా లేదు.”

“అఫీసువసుల్లో, నువ్వు చెప్పిన విషయం మర్చిపోయింటారు.” అంది లలిత నవ్వుతూ.

“ఎప్పుడూ ఇంతే మర్చిపోవటం కాదు. నిర్లక్ష్యం.”

“ఇంటిముందు ఇన్నిరకాల పూలున్నాయి కదా కోసుకుని పెట్టుకోరాదూ? లేని పూలకోసం గొడవ చెయ్యక పోతే.”

“చూడు లలితా! ఆయన ధోరణి. చెప్పినపని చెయ్యక పోగా ఎలా కనుక్కుంటాలో. ఒక్కమాట రెండుసార్లు అడిగితే చాలు, ఎంతకోపమో ఈయనకు. మాట్లాడలంటేనే ఈయనతో భయం అవుతుంది ఈమధ్య.”

“ఉడయం నుంచి, ఇప్పటివరకూ పేషెంట్సుతోనే సరిపోయింది. లలితకు. ఏ గొడవతో విసిగించకు న్నోపాతు రాలు కనుపించగానే నన్ను గురించి వీకరవు పెడుతున్నావు.”

“ఇంకా లం మనస్సులో బాధను చెప్పకోవటానికి కూడా ఎవరూలేక నాలో నేనే బాధపడ్డాను. మనస్సు విప్పి చెప్పకోవటానికి ఇప్పుడొకటి ర్యాత నేపాతురాలు కలిసిండన్న సంతోషంతో నా గొడవ చెప్పకుటూ నన్ను విసిరించాను లలితా.”

“ఈయన మాటల్ని పట్టించుకోకు వాణి.”

“అయినే నా గొడవను పట్టించుకోవటం మానేసారు. మా గొడవలు ఎప్పుడూ ఉన్నవే గానీ లలితా! ఈ పూట మా ఇ-ట్లో భోంకెయ్యాలి నువ్వు.”

“మరోసారి తప్పకండా భోంచేస్తాను.”

“ఏం? ఇప్పుడు భోంకెయ్యకూడదా! లలితా నీకోసం నీకిష్టమయిన వంటకాలన్నీ చేస్తాను.”

“వంటమామ్మగారు నాకోసం భోంకెయ్యకండా ఎదురు చూస్తుంటుంది.”

“లలితా! మీ వంటమామ్మగారి కిచ్చిన విలువ కూడా నేపాతురాలిగా నాకివ్వలేకపోయావు. నువ్వెళ్ళకపోతే, అవిడ బాధపడుతుంది. నువ్వు భోంకెయ్యకండా వెళితే నేను బాధపడనా?” నిష్ఠూరంగా అంది వాణి.

“సారీ. నువ్వీలా అర్థం చేసుకుంటానుకోలేను. నరే. భోంచేసే వెళతాను.”

“మీ రిద్దరూ మాట్లాడుతుండండి. నేను బయటకు వెళ్ళి వదిలి నిమిషాలలో వస్తాను.”

“ఎక్కడకు వెళుతున్నారు?”

“ఆ ప్రశ్న నన్ను అడగొద్దని ఇప్పటికీ నీకు వంద సార్లు చెప్పాను.” అంటూ లేచిపోయాడు రాజేష్,

వాణిముఖం చిన్నబోయింది. అది గమనించిన లలిత “మీ పరిస్థితి నీకు తెల్పు కదా? తెలిసే ఆయన్ని ఆ ప్రశ్న అడగటం ఎందుకు? ఆయనే అన్నారనీ బాధపడటం ఎందుకు? అనునయ్యేగా అంది లలిత. ఆ అనునయానికి కరిగి పోయిన వాణి కళ్ళవెంట నీళ్ళు తిరిగాయి.

“నేను మాట్లాడితే చాలు ఆయన ఎంత కటువుగా మాట్లాడతానో నీకు తెలియదు లలితా. పెళ్ళికాకముందే నయం. ఎంతో ప్రేమగా మాట్లాడేవారు. పెళ్ళి అయిన దగ్గర్నుంచి ఇంతే ఇంట్లో ఉన్నంతసేపూ, ఎంతో అవసరం అయితే కప్ప మాట్లాడరు. ఒక మద్దూ, ముచ్చటా ఏమీ ఉండదు. మల్లెపూలు తీసుకురండి అని ఎంతగానో చెబుతాను! ఎంత చెప్పినా అంతే, చెప్పినందుకు ఆయనా ఒక్క రోజుకూడా తీసుకురారు. పగలంతా ఆయన కోసం ఎదురు చూస్తూ కూర్చుంటానా? అఫీసు ఆవ్వగానే ఇంటికి రారు. తిరిగి, తిరిగి ఏ అర్ధరాత్రికో ఇంటికి చేరుకుంటారు. ఎందుకాలస్యం అయిందని అడిగితే కసుకు కుంటారు.”

“పెళ్ళి అయిందగ్గర్నుంచి ఇంతే. ఆయన ప్రేమగా మాట్లాడతానెమో అని ఎంతో ఆశగా ఎదురు చూస్తాను

తోజూ. ఏరోజుకారోజు ఇంతే. న్నహితురాలిగా, నీకు చెప్ప
గూడ విషయాలు కూడా చెబుతున్నాను. బెడ్ రూములో
కూడా అంతే ఆయనగా నా మంచం దగ్గరకు ఎప్పుడూ
రారు. ఆయనకు దూరంగా నాకు నిద్రపట్టదు. నేనే వెళ
తాను. అప్పుడు మాత్రం కాస్త ప్రేమగా మాట్లాడతారు.
ఆవనరం తీరింతర్వాత మళ్ళీ మామూలే.”

“భర్తల్ని అనురాగంతో దగ్గర చేర్చుకోవాలిగానీ
అహంకారంతో దూరం చేసుకోకూడదు.”

“ఆయనకు ఎంతో అనుకూలంగా ఉంటాను. ఆయన
మాటకు ఎదురుకూడా చెప్పను.”

“మరెందుకలా ఉంటారు?”

“అదే నాకూ తెలియను లలితా. పోనీ, ఆయన మన
స్సులో ఇంకెవరయినా ఉన్నారా అనుకుంటే అదీలేదు.
నన్నుతప్ప మతో ఆడదానివైపు కన్నెత్తికూడా చూడరు.”

“అంత నమ్మకం ఉందా మీవారి మీద! అడిగి-ది
లలిత నవ్వుతూ.

“ఈ విషయంలో మాత్రం ఆయనమీద నాకు
పూర్తి నమ్మకం. మేము హైదరాబాదులో ఉండేటప్పుడు,
మా ఇల్లుగల పాశ్చిమ్యాయి ఆయన్ని ఎంత ఆభిమానిం
చేదే.”

“ఆ అమ్మాయి నాకంటే వెయ్యిరెట్లు అందంగా ఉం
టుంది. ఒకరోజు, నేను నేరాలయానికి వెళితే ఈయన దగ్గ

రకు వచ్చి నా డగ్గర లక్షయాపాయల వినువజేసే సగలు
న్నాయి. అని తీసుకుని పారిపోదాం. అని అడిగితే, ఈయన
వప్పుకోలేదు. చివరకు వక్క సారి నన్ను మీ దానిగా చేసు
కోండి. అని ప్రాధేయపడినా వప్పుకోకుండా అది తప్ప అని
చెప్పి వంపించారు.”

“ఆయన మీద కేకంత వమ్మకం ఉంది కదా! మరెం
దుకలా విసిగిస్తావు? ఏదో పనుండి ఇంటికి రావటం ఆలశ్యం
కావచ్చు. అది నువ్వు అర్థం చేసుకుని, మౌనంగా ఉంటే
నరిపోతుంది కదా?”

“రోజూ ఆలశ్యంగానే వస్తాడు. ఎన్ని రోజులని నరి
పెట్టుకోను?”

“కొంతమంది మగవాళ్ళకు స్నేహితులతో గడవటం
నరదా. ఇంకొంతమంది మగవాళ్ళకు బజార్లమ్మట తిరటం
నరదా.”

వీళ్ళిద్దరూ మాట్లాడుకుంటూ ఉండగానే రాజేష్
వచ్చాడు.

“గంటనేవటి నుంచి ఇక్కడే కూర్చుని ఉన్నారా?”
అడిగాడు రాజేష్ నవ్వుతూ.

“మాట్లాడుకుంటూ కూర్చున్నాం.” అంది లలిత
నవ్వుతూ.

ఎనిమిదిగంటల వరకూ కబుర్లు చెప్పకుంటూ అక్కడే
కూర్చున్నారు ముగ్గురూ.

“లలితా! భోంచేద్దాం నా.” అంటూ లేచింది వాణి. ముగ్గురుమీ అన్ని జైనింగ్ చేయించి మీరే నర్తి పెట్టింది. ముగ్గురు భోజనాలకు కూర్చున్నారు. రాజేష్ కు ఆరుకున్నట్టుగా కూర్చున్న వాణి, చూడగానే, లలిత మనస్సులో అగ్నిజ్వాలలు రేగాయి. వాణి, రాజేష్ కు అంత దగ్గరగా కూర్చోవటం సహించలేకపోతుంది. తన మనస్సులో భావాలను ముఖంలో కన్పించనియరండా జాగ్రత్త వరుకూ కంచంలో అన్నాన్ని కేళికూ కూర్చుంది.

రాజేష్ లలితను గమనిస్తూనే ఉన్నాడు. వాణికి దూరంగా జరిగి కూర్చున్నాడు. లలిత బాధను గమనిస్తూ రాజేష్ నరిగా భోజనం చెయ్యలేక కంచంలో చెమ్మకడిగేసుకుని లేచాడు. ఎలాగో భోజనం అయిందనించి లలితకూడా లేచింది.

“ఇక వెళతా వాణి.”

“అప్పుడేనా? ఎవరింతిరయినా భోజనానికి వెళ్ళినా, దేవలయానికి వెళ్ళినా వెంటకే వెళ్ళిపోకూడదు. కొద్దిసేపు కూర్చుని వెళ్ళాలి.”

“నీక్కూడా ఇలాంటి సెంటిమెంట్స్ న్నాయా వాణి.”

“జనుకూనాలు, సెంటిమెంట్స్ ముందుపుట్టి ఆ తరువాత వుట్టింది వాణి.” హాస్యంగా నవ్వుతూ అన్నాడు రాజేష్.

“హాస్పటల్ లో వసుంది వాణి. వెళతాను.” అంటూ కారు దగ్గరకు వెళ్ళి డ్రైవ్ చేసుకుని వెళ్ళిపోయింది లలిత.

ప్రేమెంబును చూడటం పూర్తి అయింది. ఏదో
పుస్తకం చదువుతూ కూర్చుండి లలిత.

“డాక్టరుగారూ! మీకోసం లాయరు మాధవ రావుగా
రావచ్చారు. బయట ఉన్నారు. రమ్మంటారా?” అంటూ
వచ్చింది సర్సు.

“రమ్మను.” చదువుతున్న పుస్తకం మూసి టేబులు
మీద పెడుతూ అంది లలిత.

“రండి. కూర్చోండి. లాయరుగారికి, మాతో ఆ
సరం వచ్చిందేమిటి?” నవ్వుతూ అంటూ ఆహ్వానించింది
లలిత.

“ఏమమ్మా! లాయర్లు మనుష్యులు కాదా? వాళ్ళకు
తోగాలు రావా?” లలిత కనురుగా ఉన్న కుర్చీలో
కూర్చుంటూ అన్నారు మాధవరావుగారు.

“ఏమిటండీ! విశేషాలు? ఈ మధ్య ఏమిటా కనుపించటంలేదే?”

“మా లాయర్లకు విశేషాలేముంటాయమ్మా లలితా!
ఇప్పుడు నేను తలెత్తుకుని తిరగలేని పరిస్థితుల్లో ఉన్నాను.
నువ్వే జరదారి చూపించాల్సి.” లలిత చేతులు వట్టుకుని
ప్రధేయపడతూ అన్నారు మాధవరావుగారు.

మాధవరావుగారు సిటీలో వేరు మోసిన లాయరు. కొన్ని లక్షలు అర్జించాడు. రాజకీయాలలో కూడా ప్రవేశం ఉంది. లలిత నాన్నగార్కి, మాధవరావుగార్కి రాజకీయాల ద్వారానే పరిచయం అయింది.

లలిత విజయవాడలో ప్రాక్టీసు పెట్టిన దగ్గర్నుంచి లలితకు పెద్ద దిక్కుగా ఉంటున్నాయ మాధవరావుగారు. ఆయనకు వచ్చిన కష్టం ఏమిటో లలితకు ఎంత ఆశోచించినా అర్థం కాలేదు.

“అమ్మా! లలిత. నాకు ఒక్కతే కూతురు. స్వప్న నీకు తెలుసా? నా అగు లక్షల రూపాయల కట్నంతో, స్వప్నకు జమీందారీ సంబంధాన్ని మాట్లాడాను. అబ్బాయి ఇంజనీరుగా పని చేస్తున్నాడు. స్వప్నకు ఈడా, జోడాగా ఉంటాడు. ఒక్కగా నొక్క కూతురని దానిమీద ఎన్నో టీకలు పెంచుకున్నాను. అదే త పని చేసిందో చూడమ్మా.”

“ఏం చేసిందండీ?”

“తన క్లాస్ మేట్ ను ప్రేమించిందంట. అతనిది మన కులం కాదు. మన మతం కాదు. క్రిష్టియన్ వేరు జాన్. అతన్ని తప్ప నేనెవరినీ పెళ్ళి చేసుకోను. అని మొండికేసి పొచ్చుంది, నా నోటితో చెప్పలేనమ్మా. పెళ్ళి కాకుండానే ల్లి కాబోతుంది. ఈ విషయం తెలిసిన దగ్గర్నుంచీ, వాళ్ళమ్మ దిగులతో మంచం ఎక్కింది. ఎల్లానుకూ సప్పకోవటం లేదు. నువ్వెలా గయనా దానికి సచ్చజెప్పి,

ఆ పాపాన్ని కడిగేస్తావని నీ దగ్గరకు తీసుకువచ్చాను. ఎలా గయినా, దానికి సచ్చజెప్పి, నా పరువు ప్రతిష్ఠలను కాపాడమన్నాను. నువ్వు తప్ప, ఈ సమయంలో నన్ను ఆదికునే పళ్ళు ఎవరూ లేరు.” కన్నీటితో ప్రాధేయపూర్వకంగా ఆన్నారు మాధవరావుగారు.

లలిత డాక్టరయిం తర్వాత, ఇంత వరకూ ఒక్క ఎబ్బాక్షను కు దా కెయ్యలేదు. ఆలా కెయ్యటం లలితకిష్టం ఉండదు. కానీ తండ్రి లాంటి మాధవరావుగారు కన్నీటితో ప్రాధేయపడుతుంటే కాదనలేక పోయింది.

“స్వప్న ఎక్కడుంది?”

“కారుతో ఉంది. స్వప్న విషయం ముందుగా నీకు తెలుదామని వచ్చాను.”

“స్వప్నను నా దగ్గర వదిలేసి, మీరల్నిపొండి. నేను ఎలాగయినా స్వప్నకు సచ్చజెప్పి, ఎబ్బాక్షను చేస్తాను.”

“అలాగేనమ్మా. స్వప్నను పంపించి నేను వెళతాను.” అంటూ గదిలో నుంచి బయటకు వెళ్ళాడు మాధవరావు గారు.

ఆయన వెళ్ళిం తర్వాత, కారు ప్టార్టు అయిన శబ్దం విసిపించి ఆయన వెళ్ళిపోయాడు కాబోలు అనుకుంది లలిత.

“మే. ఐ. కమిన్. డాక్టర్.” అంది స్వప్న గుమ్మం దగ్గర నిలబడి.

“రా. స్వప్న. రా కూర్చో.”

“డాక్టర్. యా నాన్నగారు నా విషయం అంతా, మీకు చెప్పారనుకుంటాను.” అన్నది స్వప్న లలిత స్వప్న ముఖంలోకి చూసింది. పెళ్ళి కాకుండానే తల్లినవుతున్నా నన్న భయం స్వప్న ముఖంలో కన్పించలేదు. తల్లినవు తున్నానని గర్వపడు తున్నట్టుగా కనుపించింది స్వప్న.

“స్వప్న! అరిటాకు, మల్లు సామెత నీకు తెల్సా కదా? పెళ్ళి కాకుండానే ఇలాంటి పనులు చెయ్యటం తప్పుకదా?”

“నేనేం తప్పు చెయ్యలేదు డాక్టర్”

“పెళ్ళి కాకుండానే, తల్లిని కాబోవటం తప్పుకాదా? నిన్ను గురించి ఆలోచించటానికి, మీ అమ్మా నాన్నగారుం డగా, నీ కులంగాని, నీ మతంగాని మతో అబ్బాయిలో ప్రేమ పేరుతో కల్పి తిరగటం తప్పుకాదా? నిన్ను కలిపించి నీ మీదే ఆశలు పెంచుకుని బ్రతుకుతున్న నీ తల్లిడండ్రుల మాటను కాదని, వాళ్ళను బాధ పెట్టడం తప్పుకాదా?”

“నా దృష్టిలో, మీరు చెప్పేది ఏదీ తప్పుకాదు.”

“స్వప్న,”

“ఆశ్చర్య పోతున్నారా డాక్టర్? ప్రేమించటం తప్పు కాదు. ప్రేమించిన వాడిని పెళ్ళిచేసుకోవాలను కోవటం పాపం కాదు. ఇక పోతే, కులంగాని అబ్బాయిని ప్రేమించ టం తప్పు అని మీరనుకుంటున్నారు. ప్రేమకు, కులం,

మత అనే శేడాలుండవని, మీకు తెల్పు. ప్రేమించిన బాడితో, తిరగక బయట వాళ్ళతో ఎలా తిరగగలరు? నేను ప్రేమించిన బాన్తో కలిసి నేను తిరుగుతున్నాను, ఇద్దరికి మనస్సులు కలిసాయి. కాబట్టి, నిగ్రహాన్ని కోల్పోయిన మే మిద్దరం ఒకటయ్యాము. అందుకు ఫలితంగా నేను తల్లినయ్యాను. నేను బాన్ ను ప్రేమించానని అతన్ని తప్ప మరొక్కరికి భర్తగా ఉపేక్షించలేనని నేను ప్రేమించిన బాన్తో నా పెళ్ళి జరిపించమని, మా నాన్నగార్ని ఎంతో ప్రాదేయ పడ్డాను. అస్తి, అంతులేని బాన్ ను నేను పెళ్ళి చేసుకుంటే, ఆయన వరువు ప్రతిష్టలకు భంగం కలగుతుందని అయన విస్వసింపలేదు నా సుఖం కంటే వరువు ప్రతిష్టలే ముఖ్యం అని నాన్నగారు అనుకుంటున్నప్పుడు, ఆయన్ని గురించి నేనెందుకు ఆలోచించాలి మీరు చెప్పండి డాక్టర్. నేనేం విప్పు చేశాను?"

బెర బాటమ్ ఫ్యాంట్, షర్టుతో నిండుగా ధరివయ్యి నంవత్సరాల పాటు స్పృశించిన స్వప్న, జీవితాన్ని అంతలోతుగా ఆలోచించి మాట్లాడుతుంటే ఆశ్చర్య పోయింది లలిత.

ముఖంలో పసితనపు ఛాయలు పూర్తిగా తొలగిపోని స్వప్న ప్రేమను గురించి అంత గర్వంగా చెబుతుంటే, స్వప్నకు ఎబ్బార్డును చేయించుకోమని ఎలా నచ్చజెప్పాలో అర్థంకాలేదు. లలితకు.

“ఏమిటి డాక్టర్ ఆలోచిస్తున్నారు? నా ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పండి?”

“ఏమని చెప్పాలో నాకర్థం కావటంలేదు న్వన్న.”

మీరు చెప్పలేదు డాక్టర్. నాకు తెల్సు. ఎందుకో చెప్పనా? మీకు ప్రేమంటే తెలియదు.”

ఆ మాట ముల్లులా గుచ్చుకుంది లలిత మనస్సుకు. ఆ బాధ కేసేమో అన్నట్టుగా లలిత కళ్ళు నీళ్ళతో తలచాయి.

“డాక్టర్, నన్ను ఏబార్నకు పప్పించమని మా నాన్నగారు మీ దగ్గర ప్రార్థించిపడ్డారు కదూ?”

“న్వన్నా! ఈ పరిస్థితులలో అంతకంటే మార్గం లేదమ్మా. మీ నాన్నగారు పరువు ప్రతిష్టలకు గురించి ఆలోచించకపోయినా, నిన్ను గురించి మర్రి అలోచించుగా. పెళ్ళికాకుండానే తల్లివి అయితే, నలుగురూ ఏమనుకుంటారు? ఇరువ ముక్కు కాకుల్లా శూరాలంటి మాటలతో పొడిచి, పొడచి చంపుతారు. నువ్వేదో చేయరాని తప్పు చేసి నట్టుగా నలుగురూ నిన్ను వేలెత్తి చూపుతారు. నా మాట విని, ముందు ఏబార్నకు చేయించుకోమ్మా. ఆ తర్వాత మీ నాన్నగార్ని పప్పించి, నువ్వు ప్రేమించిన జాన్ ప్రతిపేళ్ళి చేసుకుందువుగాని.” నచ్చజేలుతున్న ధొరణిలో అంది లలిత.

“డాక్టర్. నలుగురిని గురించి ఆలోచించాల్సిన అవకాశం నాకు లేదు. నేను మనసారా ప్రేమించిన జాన్ ప్రతిపేళ్ళి, నాలో రూపాలు దిద్దుకుంటుంది. అటువంటి మాటలు ఫలాన్ని, ఎవరో ఏదో అనుకుంటారని చంపుకునేట్లు

తటి స్నార్దవరురాలిని కాదు నేను. తల్లిని కాబోతున్నానని గర్వపడుతున్నానుగానీ, నలుగురూ ఏమనుకుంటారో అని నేను భయపడటం లేదు. డాక్టర్ పిరికివాళ్ళు ప్రేమకు అర్హులు కాదు. ఇలాంటి విషయాలు ఆలోచించాల్సింది ప్రేమకు ముందు తల్లిని కాబోతున్న ఈ సమయంలో కాదు.”

“నువ్వు ఎబార్డును చేయించుకోను అంటావు అంతేనా?”

“మీరంటే నాకు చాలా గౌరవం ఉంది మీ మాటను కాదంటున్నందుకు నన్ను తడిపించండి. ఇప్పుడు నేను ఎబార్డును చేయించుకుంటే, నేను ప్రేమించిన జాన్‌ను పెళ్ళి చేసుకునే అవకాశాన్ని కోల్పోతాను. మా పెళ్ళికి మా నాన్నగార్ని వప్పించటానికి నాకున్న ఆయుధం ఇదొక్కటే. ఎబార్డును జరిగితే, మా నాన్నగారు నా కాళ్ళు చేతులు కట్టేసినా, ఆయన అంతస్తుకు తగిన వ్యక్తితో నా పెళ్ళి జరిపిస్తారు. ఎబార్డును చేయించుకోకుండా ఉంటే, ఇంకో రెండు నెలలు పోయింతర్వాతయినా గత్యంతరంలేక మా పెళ్ళికి వచ్చుకుంటారు. మీరయినా నా బాధను అర్థం చేసుకోండి డాక్టర్. ఈ ఆస్తి అంతస్తులు, వరువు ప్రతిష్టలూ నాకేవీ అక్కరలేదు. వీటికోసం నేను జాన్‌ను వదులుకోలేను. జాన్ కోసం వీటన్నిటితో బాటు, అమ్మా నాన్నగార్ని కూడా వదులుకోగలను. మీరయినా, మా నాన్నగార్ని నచ్చజేప్పండి డాక్టర్. ఆయన్నెలాగయినా మా పెళ్ళికి వప్పించండి. మీ మేలు ఈ జన్మలో మరిచి

పోలేను. ఆయన మా పెళ్ళికి అంగీకరించినా, అంగీకరించక పోయినా మేమిద్దరం పెళ్ళి చేసుకుంటాం.” మొండిగా అంది స్వప్న.

తనకంటే చిన్నదయినా స్వప్న వ్యక్తత్వానికి ఆమె మనోధైర్యానికి, స్వప్నకు అభినందించకుండా ఉండలేక పోయింది.

“స్వప్న! నువ్వన్నది నిజమేనమ్మా. నాకు ప్రేమంటే ఏమిటో తెలియదు. పిరికివాళ్ళు ప్రేమించటానికి అర్హులు కాదు. నువ్వు చెయ్యమన్నా నీకు నేను ఎలాగైనా చెయ్యను. మీరిద్దరికీ పెళ్ళి జరిపించమని మీ నాన్నగార్ని నచ్చబులానా. ఆయన అంగీకరించకపోతే, మీ ఇద్దరికీ నేను దగ్గరుండి పెళ్ళి జరిపిస్తాను.”

“నిజంగానా డాక్టర్?” నమ్మలేనట్టుగా అడిగింది స్వప్న.

“నిజమమ్మా. సాయంత్రం జాన్ గార్ని ఒకసారి నా దగ్గరకు తీసుకురా.”

“అలాగే డాక్టర్. మీకెలా కృతజ్ఞులు చెప్పకొనాలో కూడా నాకర్థం కావటంలేదు.” పట్టలేనంతో మంతో స్వప్న కుర్చీలోంచి లేచి లలిత చేతులు వట్టుకుంటూ అంది.

“ఇక నువ్వు ప్రశాంతంగా ఉండు.” అంది లలిత నవ్వుతూ.

“ఇక వెళతాను డాక్టర్. ఈ సంతోషవార్త జానకు చెప్పింది.”

“మంచిదమ్మా.” నిండుమనస్సుతో అంది లలిత. స్వప్న పెళ్ళిపోయినా, అమె మాటలే లలిత మనస్సులో మారుమోగుతున్నాయి.” మీకు ప్రేమంటే తెలియదు. పిరికివాళ్ళు ప్రేమకు అర్హులు రాదు.” అ రెంగా మాటలూ, లలిత మనస్సులోని గతాన్ని కెలుకుతూ గాయాన్ని చేస్తున్నాయి.

భరించలేని ఆవేదనతో కుర్చీలో వెనక్కు వాలి కళ్ళు మూసుకుంది. రాజేష్ వచ్చి తన కెదురుగా కూర్చున్న విషయం కూడా లలిత గమనించలేదు.

“లలితా!” అన్న రాజేష్ పింపుడు ఉలికిపాటుగా కళ్ళు తెరిచింది లలిత.

“ఎంతసేపైంది మీరొచ్చి?”

“నేనొచ్చిన విషయం కూడా గమనించనంతటి పరధ్యానంగా ఉన్నావేమిటి? ఎంట్లో బాగలేదా?”

“ఎంట్లో బాగానే ఉంది.”

“మరెందుకలా ఉన్నావు? కళ్ళు అంత ఎర్రగా ఉన్నాయేమిటి?”

“ఏంలేదు.”

“కారణం లేకుండా ఎందుకలా ఉంటావు?”

“స్వప్న అని మా నాన్నగారి స్నేహితునికూతురు ఆ అమ్మాయి, ఒక కిస్టియన్ అత్త ప్రేమించింది. పెళ్ళి

కాకుండానే ప్రగ్నే తో వాళ్ళ నాన్నగారు ఎబార్తను చేయించటానికి నా దగ్గరకు తీసుకువచ్చారు. కానీ, ఆ ఆమ్నాయి ప్రేమను గురించి చెప్పినమాటలు వింటుంటే, నేనె త ఆమ్నాయ గా ప్రవర్తించానా అనిపించింది. అన్నీ పదులుకు, తను ప్రేమించిన జాన్ ను చేతులోవటానికి సిద్ధంగా ఉండి న్వన్న. ఎబార్త నకు కూడా అంగీకరించలేదు. ఆ ఆమ్నాయి ధైర్యం, ప్రేమించిన తనతోనం ఆ ఆమ్నాయి య్యబోతున్న త్యాగం నా మనస్సుకు కదిలించాయి."

"జరిగిందాన్ని గురించి ఆలోచించకు, భవిష్యత్తును గురించి ఆలోచించు. ముందు జీవితంలోనయినా సుఖపడ రావు,"

"ఏమండీ! మీ బాధ, మిమ్మల్ని నమ్ముకున్న వాళ్ళ పాలిట శాపం కాకూడదు. మిమ్మల్ని గురించి మీరే ఆలోచించుకుంటున్నారు గానీ, వాణిని గురించి, మీతోనం మీతోనం ఆమె పడుతున్న బాధను గురించి ఒక్కసారయినా ఆలోచించారా?"

"నీకూడా చెప్పిందా?"

"వాణి చెప్పిన దాంట్లో నాకేం తప్పు కనుపించలేదు"

"వాణి నంగతి నీకు తెలియదు. లలితా! నన్ను తన ప్రాణంకంటే ఎక్కువగా ప్రేమిస్తుందన్న విషయం నాకు తెల్సు. వాణి ప్రేమలో స్వార్థం ఎక్కువ. నేను నవ్వికా, నంతోషించికా, ఏం చేసినా తనతోనే పంచుకోవాలనుకుం

టుంది. తన పిచ్చి ప్రేమతో, నాకు మనశ్శాంతి లేకుండా చేస్తుంది. లలితా! నన్ను మాత్రం ఏం చెయ్యమంటావు చెప్ప! మనస్సులో నీ రూపమే మెదులుతుంటే, వాణిని ఎలా నుఖపెట్టగలను? వాణిని దగ్గరకు తీసుకోవాలనుకుంటేనే నీకు అన్యాయం చేస్తున్నట్టుగా అనిపిస్తుంది. మనస్సులో నీన్ను నిలుపుకుని, శరీరాన్ని వాణితో పంచుకోవాలంటే, మనస్సు ఎంత చిత్రహించకు లోను అవుతుందో మాటలతో చెప్పలేను.”

“గతాన్ని మరిచిపోమ్మని నాకు చెబుతారుగా? మీ గెందుకు మరిచిపోలేక పోతున్నారు,?”

“ఇప్పటి కయినా నామాట విను లలితా! మనకు ముందు జీవితం చాలాఉంది. ఒకరికి ఒకరం ఇలా దూరంగా ఉంటూ, ఎంతకాల నిలా బాధ పడదాం? నువ్వెందు కింత మొండిగా మారావు? త్యాగం పేరుతో నువ్వు నాకు దూరంగా ఉండగలిగినా నీకు దూరంగా ఉండటం నాకు సాధ్యం కావటం లేదు.”

“రుచి తెలియక పోవటమే మంచిది. ఒక్కసారి రుచి తెలిస్తే, మనస్సు పడే పడే ఆ రుచిని కోరుతుంది. అందుకే మీకు దూరంగా ఉంటున్నాను.”

“నీ ఆలోచనలు, నీ జీవితాన్ని నాశనం చెయ్యటానికి తప్పితే, ఇంకెందుకూ పనికి రావు.”

“ఇప్పుడు నాకేం తక్కువయిందండీ? కోరిక, జీవితం కోరిక భాగం మాత్రమే, మీరు కనుపిస్తేనే చాలు. నా

మనస్సు మయారంలా నాట్యం చేస్తుంది. జీవితంలో మళ్ళీ మిమ్మల్ని చూడలేనమో అని భయపడ్డాను. రోజూ, మిమ్మల్ని చూసుకో గలిగే అదృష్టానికాదు భగవంతుడు. ఈ జీవితానికి ఈ అదృష్టం చాలు.”

“నీ నగతి తెలిసి, నీకు సచ్చజెప్పాలని ప్రయత్నం చేతం నా మూర్ఖత్వం.” అన్నాడు రాజేష్ విసుగ్గా.

“అబ్బ. ముఖం అలా పెట్టకండి. చూడలేక పోతున్నాను. ముఖంలో కాస్త చీరుసవ్వు కనిపించనీయండి. హాస్యంగా సవ్వుతూ అంది లలిత.

“మాటలతో కోపాన్ని పోగడతావు. అదే నీలోని గొప్పతనం.”

ఇంతలో కాన్పు కేసు రావటంతో, తిప్పని స్మరే లలిత పేషంటును చూడటానికి వెళ్ళింది రాజేష్ ఇంటికి వెళ్ళాడు.

20

రాత్రి ఎనిమిది గంటలయింది. స్వప్న, వాళ్ళ నాన్నగార్ని తీసుకుని లలిత దగ్గరకు వచ్చింది.

“పిచ్చికుడిరింది తోకలి తలకు చుట్టమన్నట్టుగా ఉంది స్వప్న వ్యవహారం. నన్ను తీసుకు రమ్మన్నావంట. ఎందు

కమ్మాలలికా?" లలిత దగ్గరకు వస్తూనే విసుగ్గా అన్నాడ మాధవరావుగారు.

లలిత స్వప్న వైపు చూసింది. నాన్నగార్ని మీ దగ్గరకు నేనే తీసుకు వచ్చాను. అన్నట్టగా, స్వప్న చేసిన సైగను అర్థం చేసుకుని. "అవునండీ" అంది లలిత.

"చెప్పమ్మా! ఎందుకు రమ్మన్నది?" కుర్చీలో కూర్చుంటూ అడిగారు మాధవరావుగారు. స్వప్న పిట్టగోడ దగ్గరకు వెళ్ళి బయటకు చూస్తూ నిల్చింది.

"బాబాయిగారూ! నేను మీకు చెప్పడగిన దాన్ని కాదు, మీ ప్రాకీనంత లేకు నా వయస్సు."

"ఈ ఉపోత్పాతం అంతా ఎందుకమ్మా? అన్నలు విషయం చెప్పి. స్వప్న నీ మాట కూడా వినలేదు. ఎబ్బార్తుకు బస్సులోలేదు. అంతేగా?" కోపాన్ని తగ్గించు కుంటూ, సాధ్యమయినంత సామ్యంగా అడిగారు మాధవ రావుగారు.

ఎడటిమనిషి మనస్సును చదివినట్టగా, ఆయన మాట్లాడుతుంటే ఆయనకు ఎలా వచ్చజెప్పాలా అని ఆలోచిస్తూ మవునంగా కూర్చుంది లలిత.

"నాకు తెలుసమ్మా. అది శాకు కూతురయినా నాకు శతృవులా ప్రవర్తిస్తుందమ్మా. అది నా గుండె మీద కుంపటిలా కియారయ్యింది. నేను తీసుకున్న ఏ కేసులోనూ. క్రిందకి పడితూ క్రిందమిని పొండలేదు. నా కూతురు ముందే,

నేను వాదించలేక పోతున్నాను.” అన్నాడు మాధవరావు గారు ఎంతో వేదనగా.

“బాబాయిగారూ ఆవేశాన్ని తగ్గించుకుని, మీరే ప్రశాంతంగా ఆలోచించండి. స్వప్న, జాన్ ఇద్దరూ మన సాగా ప్రేమకుంటున్నారు. ఒకరికి దూరంగా ఒకరు బ్రతకలేరు. ఆస్తి అంతస్తులను, వరువు ప్రతిష్ఠలనూ డబ్బుతో కొనుక్కోవచ్చు. వాటికోసం స్వప్న జీవితాన్ని నాశనం చెయ్యగండి. ఏ ఆస్తి అంతస్తుల కోసం, స్వప్నను జాన్ నుంచి దూరం చెయ్యాలనుకుంటున్నాతో, ఆ ఆస్తి అంతస్తులు జాన్ నుంచి స్వప్నకు ఎటువంటి సుఖాన్నీ ఇవ్వలేరు. ప్రేమించిన జాన్ ను మరిచిపోలేకా, ప్రేమించలేని భర్తతో కాపురం చెయ్యలేకా, జీవితం అంతా స్వప్న ఎంతవరకం అనుభవించాలో మీరే ఆలోచించండి. మీకున్నది స్వప్న ఒక్కగా నొక్క కూతురు.”

“ఆమె బాధపడుతుంటే మీరు చూడగలరా? జాన్ తో తన పెళ్ళి జరిపించకపోతే, స్వప్న ఆత్మహత్య చేసుకుంటానంటుంది. మీ కూతురే, మీకు దూరం అయితే వాత ఈ ఆస్తి అంతస్తులను ఏంచేసుకుంటారు?” ఆఖరి అస్త్రంగా అంది లలిత.

ఆ మాటకు ఉలికిపడ్డారు. మాధవరావుగారు. లలిత మాటలు, ఆయనమీద పనిచేస్తున్నాయి.

“నాన్నగారూ! మీకు చివరిసారిగా చెబుతున్నాను. జాన్ తో నా పెళ్ళి జరిపించండి. మీరు వప్పుకోకుండా, వేరే

వ్యక్తితో నా పెళ్ళి జరిపించాలని ప్రయత్నిస్తే, నేను తప్పకుండా జాన్ తో మీకు దూరంగా పారిపోతాను. మీ కూతురు లేచిపోయిందని ఆప్పుడు మాత్రం నలుగురూ అనుకుంటుంటే, మీ పరువుకు భంగం కావా? నన్ను పారిపోమ్మంటారో, లేక మీరే నా పెళ్ళి జరిపిస్తారో మీరే ఆలోచించుకోండి.” వాళ్ళ నాన్నగారి దగ్గరకు వచ్చి అంది స్వప్న కోవంగా.

“నరేణమ్మా లలితా! అది కోరుకున్న వాడితో, దాని పెళ్ళి జరిపిస్తానని తప్పమ్మా.” అంటూ వాళ్ళకెదురుగా కూర్చోలేక, లేచి మేడదిగి వెళ్ళారు. ఆయన పెళ్ళిపోయినట్టుగా కారు ప్లాట్టు అయిన శబ్దం వినిపించింది.

“స్వప్నా! అనుకున్నది సాధించావు. కంగ్రామ్లేషన్సు” మనసారా నవ్వుతూ అంది లలిత.

“అంతా మీ చలువే డాక్టర్.”

“నాదేయిందమ్మా స్వప్నా! నీలాంటి తెగింపు ధైర్యం ఉన్నవాళ్ళే ప్రేమకు అర్హులు. పిరికివాళ్ళు ప్రేమకు అర్హులు కాదమ్మా.”

“ప్రేమించిన వాడు దూరం అయితర్వాత, ఈ ఆస్థి అంతస్తులు ఎందుకు డాక్టర్! నాకు ఇవేవీ ఇవ్వలేని ఆనందాన్ని తృప్తి పిసి జాన్ ఇవ్వగలడు. అతను ఎదురుగా ఉంటే చాలు. నాకీ ప్రపంచంలో ఇంకేం ఆకర్షణేమీ. జాన్ సమక్షంలో, నాకేం గుర్తు రాదు.”

“అదృష్టవంతు కాలివమ్మా”

“డాక్టర్ ఇక వెళతాను. నాన్నగార్కి నా మీద చాలా కోపంగా ఉంది. కోపంలో నా ఎవరు, మరిదిపోయి కారేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.”

“నా కారులో వెళ్ళమ్మా.”

“నరే డాక్టర్. నేనంటికెళ్ళి, మా డ్రైవరుతో మీ కారు పంపిస్తాను.”

“అలాగేనమ్మా.” అంది లలిత. స్వప్న లలిత కారు తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

21

క్రొత్త రోజుల్లో మరో ఆరు నెలలు గడిచిపోయాయి. వాణి ప్రవర్తనలో మార్పులేదు ప్రతిరోజూ ఏదో ఒక కారణంగా, రాజేష్ తో గొడవపడుతూనే ఉంటుంది వాణి. రోజూ రాజేష్ ఇంటికి ఆలస్యంగా రావటం, వాణి బాధపడటం జరుగుతూనే ఉంది.

రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ వాణి ప్రవర్తనతో విసిగి పోతున్నాడు రాజేష్. వాణిమీదుండే ప్రేమ అభిమానం క్రమంగా తగ్గిపోసాగాయి రాజేష్. మనస్సులో ఆ స్థానంలో వాణిపట్ల కోపం, విసుకూ అధి మువ్వసాగాయి.

లలితకు మాటిచ్చినట్టుగానే, రోజులో ఏదో ఒక ట్రయములో లలిత డగ్గరకు వస్తూనే ఉన్నాడు రాజేష్.

ఇప్పుడు వాణిని గురించి భయపడటం కూడా మానేశాడు. తనిష్టం వచ్చినప్పుడు ఆఫీసునుంచి ఇంటికి వెళ్తున్నాడు. తన కిష్టమయినంతనేపు బయటటిరిగి వస్తున్నాడు. వాణి కారణం అడిగినా చెప్పటం కూడా మానేసాడు.

భర్తలో వచ్చిన మార్పుకు తనలో తనే కుమిలిపోతుంది వాణి. ఇంటికి వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ కోవంతో చిబ్బ, పట లాడుతుంటే భర్తను మాట్లాడించటానికి భయపడుతుంది. రాజేష్ కూడా ఎంతో అసనరం అయితేనే తప్ప వాణిలో మాట్లాడటం లేదు.

ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు ఇంట్లోనుంచి బయటకు వెళితే, మళ్ళీ ఇంటికి తిరిగి రావటం రాజేష్ రాత్రి వదిలిన గంటలు దాటితర్వాతనే. అలా మార్పు లేకుండా జరిగిపోతున్నాయి తోజలు.

22

ప్రొజా లలిత వుట్టిన రోజు, ఆ ఉదయమే వాణి! ఫోన్ చేసి, ఈరోజు నా వుట్టినరోజు. సాయంత్రం పార్టీకి, మీరిద్దరూ తప్పని సాగా రమ్మని చెప్పింది లలిత.

ఆరోజు ఆదివారం కావటం పలన, రాజేష్ కూడా ఇంటిదగ్గరే ఉన్నాడు. సాయంత్రం నాలుగు గంటలకు వాణిని తీసుకుని, లలిత దగ్గరకు వచ్చాడు రాజేష్. అయిదు గంట

లక, ఆహ్వానితులంతా వచ్చారు. ఇరచు, మిరచు అందరూ జంటలగానే వచ్చారు. రక, రకాల ఖరీదయిన వట్టుచీరలు కట్టుకున్న వాళ్ళు తప్ప, సామాన్యులు ఎవరూ లేరు పార్టీకి వచ్చిన వాళ్ళలో.

అండరితో బాటు, రాజేష్ కూడా ఆహ్వానితుల కోసం ఏర్పాటు చేసిన కుర్చీలలో కూర్చున్నాడు వాణి లోపలకు వెళ్ళింది

నీలంబంగు ధర్మవరం వట్టుచీర కట్టుకుని, మేడదిగి వస్తున్న లలిత మీదనే నిలిచి యి ఒక్కనిముషం అందరి కళ్ళు. లలిత కళ్ళు రాజేష్ కోసం వెతికాయి.

అండరితో బాటుగా కూర్చున్న రాజేష్ కనిపించ గనే. లలిత మనస్సు తెలియని బాధకు గురిఅయ్యింది. తన భర్తగా, తన సంతోషంలో పాలు పంచుకోక ల్పిన రాజేష్. తనకు దూరంగా నలుగురిలో ఒకరిగా కన్పించే సరికి, లలిత సంతోషం ఆవిరిలా ఇంకి పోయింది.

మృతంగా తేబులు దగ్గరకు వచ్చి కేక కట్టచేసింది. పార్టీ మొదలయింది, సర్వార్స ఎవరికి కావలసిన వాటిని, వాళ్ళకు అందిస్తున్నారు.

పార్టీకి వచ్చిన వాళ్ళంతా తెచ్చిన ప్రజంటేషన్స్, తేబులమీద గుట్టగా పడుతున్నాయి. వాణి లలిత కోసం వట్టుచీర తీసుకొచ్చింది. నలుగురికోసం నవ్వుతూ, నలుగురి మధ్యా తిడుగుతున్న లలితమనస్సు మాత్రం రాజేష్ చుట్టూనే తిరుగుతుంది.

పార్టీ పూర్తి అయి, ఆహ్వానితులంతా వెళ్ళి పోయే సరికి, రాత్రి తొమ్మిది గంటలయింది. వాణి, రాజేష్ మాత్రం మిగిలాడు. రాజేష్ కూడా వెళతానని లేచాడు.

“మీరిద్దరూకూడా, అందరితో బాటు వెలిపోతారా? నాతోపాటు భోంచేసి వెళ్ళండి” అంది పాధేవుర్వకంగా లలిత.

“నీకు ఆఫీసులో వున్నది. నేను వెంటనే వెళ్ళాలి.” తొందర చేస్తూ అన్నాడు రాజేష్.

“ఈరోజు లలిత వుట్టినరోజు. ఈ రోజు దాని మనస్సు బాధ పెట్టకూడదండీ మీ ఆఫీసు వని రోజూ ఉండేదేగా? భోంచేసి వెళదామండీ.” వాణి అంది.

“బెప్పానా? నాకు ఆఫీసులో వున్నది. నేను వెంటనే వెళ్ళాలని. యిలుడేరు. న్యూటరుమీద నిన్ను ఇంటి దగ్గర దింపి, నేను ఆఫీసుకెళతాను.”

కోవగా ఉన్న భర్త ముఖం చూసి, ఇంకేం మాట్లాడలేక పోయింది వాణి.

“పోనీ, మీరు ఆఫీసుకెళ్ళండి. వాణి ఇక్కడంటుంది. మీకు ఆఫీసులో వని అయిపోయింతర్వాత్, ఇంటికెళ్ళేటప్పుడు, ఇక్కడకు వచ్చి వాణిని తీసుకెళ్ళండి.”

“మళ్ళీ, రాత్రవ్వుడు ఇంతదూరం రావటం ఎందుకు? ఒకేసారి వాణిని ఇంటిదగ్గరదింపి, నేను వెళతాను.” అంటూనే, లలితకు మాట్లాడేందుకు అవకాశం ఇవ్వకుండా, న్యూటరు స్టార్ చేశాడు రాజేష్.

“ఈయనెప్పుడూ ఇంతే లలితా! ఆయన ధోరణి ఆయనదే గాని, ఆయన ప్రవర్తనకు ఇతరులు ఎంత బాధ పడతారో అన్న విషయం ఆయన ఆలోచించరు.” కోపంగా అంది వాణి.

“నువ్వు డయ్యగలిగింది ఏమింది? వెళ్ళు.” ఉచిత వస్తున్న కన్నీటిని అతివ్రతుత్నం మీద ఆవుకుటూ అంది లలిత.

వాణి వెనకసీటుమీద కూర్చోగానే, స్కూటర్ను స్పీడుగా డ్రైవ్ చేస్తూ ఇంటివెళు వెళ్ళాడు రాజేష్.

రాజేష్ బుజాల చుట్టూ, చేతులువేసి రాజేష్ వీవుకు ఆనుకుని వాణి కూర్చోవటం ఇద్దరూ కంటా స్కూటరు మీద వెళ్ళటం. ఎంత మరిచిపోదామన్నా, ఆ దృశ్యాన్ని మరిచిపోతేక పోతుంది లలితమనస్సు. రాజేష్ వెళ్ళిపోగానే, అంతా శూన్యంగా కనుపించింది లలితకు.

చీరకూడా మార్చుకోకుండా, ఏకస్తూ అలాగే కూర్చుంది. ఆలోచించుకుంటూ, ఏకస్తూ కూర్చున్న లలిత, రాజేష్ స్కూటరు దిగి తన దగ్గరకు వచ్చింది కూడా చూడ లేదు.

ట్యూబ్ లైట్ కాలిలో, ముత్యాల్లా మిరుస్తున్న లలిత కన్నీటి చుక్కలు చూడగానే, రాజేష్ మనస్సు విడి నట్లయింది.

“లలితా!” పిలిచాడు రాజేష్ అనురాగం నిండిన గొంతుతో.

“అడేమిటి! ఆఫీసుకు వెళ్ళాలన్నాడుగా? ఇప్పుడేగా వెళ్లారు! అప్పుడే ఎలా వచ్చారు? ఆఫీసుకు వెళుతూ వచ్చారా?” ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది. లలిత.

లలిత ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పకుండా, లలిత దగ్గరగా కుర్చీలాక్కుని కూర్చున్నాడు రాజేష్,

“మాట్లాడరేమండి?”

“ఏం మాట్లాడ మంటావు?”

“ఆఫీసుకు వెళ్లారా?”

“ఈ జీవితంలో నువ్వు నన్ను అర్థం చేసుకోలేవు లలితా! ఈటయములో ఆఫీసుకు వెళతానా.”

“మరెందుకలా చెప్పారు? ఆఫీసు కళ్ళాల్సిన పనులేమో అనుకున్నాను,”

“అందుకేనా ఏడుస్తూ కూర్చున్నావు?”

“అంతకంటే ఏం చెయ్యను?”

“నీ తెలివి తేటలు అంత అమోఘంగా పని చేస్తున్నాయి.”

“ఏమిటండీ? మీరనేది? మీరు వెళ్ళిపోగానే, నాకెంత బాధపడిందో తెలుసా? వుట్టినతోజనాడయినా, నాతో

కల్పి భోంచేస్తారనుకున్నాను. ఎంత ప్రాధేయపడినా, వెళ్ళి పోయారు. కనీసం వాణివికూడా ఉంచలేదు.”

“లలితా! నేనెందుకంత తొందరగా వెళ్ళానో తెలుసా? నీ వుట్టినరోజు నాడయినా, నిన్ను సంతోషపెట్టాలన్నదే నా కోరిక. ఆ కోరికను తాణిముందు ఎలా చెప్పగలను? వాణిని భోజనానికి ఉండమని బలవంతంచేసావు. నేను వాణిని ఎండు కంత త్వరగా తీసుకెళ్ళానో నీకు తెలియదు. వాణి నీతో బాటుంటే, మనం ఎలా మాట్లాడుకోగలుగుతాం? అందుకే, వాణిని ఇంటికి వదిలించి నేను, నీ డగరకు వచ్చాను. లలితా! నేను ఆఫీసుకు వెళ్ళే వనిలేదు. నీకో కల్పి భోంచెయ్యాలనే వచ్చాను. ఎందుకలా వెళ్ళిపోయానా అని అర్థం చేసుకోకుండా ఏడుస్తూ కూర్చున్నావు. నీకు బాధపడటం తప్ప ఇంకేం తెలియదు” తెన్నపెట్టుకున్న కోపంతో అన్నాడు రాజేష్.

“నేనెప్పుడూ, మిమ్మల్ని అర్థంచేసుకోలేను.”

“భోంచేద్దామా?” మాట మాడస్తూ అన్నాడు రాజేష్.

“మీదే ఆలస్యం రండి.” అంటూ లేచింది లలిత.

రాజేష్ వక్కనే కూర్చుంది లలిత. ఆ రోజు రాజేష్ భోంచేస్తాడని, అన్నీ రాజేష్ కిష్టమయిన వంటకాలే చేయించింది. అతని కిష్టమని పులిహోరా తనే స్వయంగా చేసింది.

రాజేష్ వక్కనే కూర్చుని భోంచెయ్యటం ఎంతో తృప్తిని కలిగించింది లలితకు. ఆ సంతోషంలో, అంతకు

ముందు తను వడిన బాధంతా మరిచిపోయింది. ఆరోజు తన వుట్టినరోజుని, వనంతా పూర్తయిన తర్వాత, వంటమనిషిని సెకండ్ షోకు పంపించింది లలిత.

ఏవరూ లేకుండా తనూ, తన ప్రక్కన రాజేష్. ఈ అనుభూతి ఎంతో మధురంగా ఉంది! మళ్ళీ జీవితంలో నాకిలాంటి రోజు వస్తుందా? తనలో తను అనుకుంది లలిత.

“భొంచేయ్యకుండా ఆలోచిస్తున్నా వేమిటి? లలితా?”

“ఏమండీ! కలలాంటి ఈ రోజు కరిగిపోతే, మళ్ళీ ఇలాంటి రోజు రాడేమో అని భయంగా ఉంది.”

పిచ్చి లలితా! ఉన్న రోజును గురించి ఆలోచించటం మానిస్తావు. రాబోయే రోజును గురించి ఆలోచిస్తావు. నన్నటి రోజు తిరిగిరాదు. నేవన్న రోజు లేదు. ఉన్నది ఈరోజే. ఈ రోజును గురించి, ఆలోచించు అనుభవించు. అదీ జీవిత సూత్రం.”

“జీవితసూత్రాలను గురించి, భొంచేసిం తర్వాత తీరికగా చెబుదురుగాని. ముందు పడ్డించిన వాటిలో వేటిని మిగల్చుకుండా భొంచేయ్యండి.”

“అమ్మా. ఇన్ని రకాల వంటకాలా! నావల్ల కాదు. ఇవన్నీ తింటే, అరగక బాధపడాలి”

“అరగటానికి నేను మందిస్తాను. ఏమండీ! పులిహోరా మీకిష్టమని నేనే స్వయంగా చేసాను. అందుకయినా మీరు ప్లేట్ లోని పులిహోరా మొత్తం తినేయాలి.”

“నరే. ఇవన్నీ వదిలేసి, పులివోరా మొత్తం తినేస్తాను.” అన్నాడు రాజేష్ నవ్వుతూ.

ఇద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, నవ్వుకుంటూ భోజనాలు పూర్తి చేసేసరికి, టయము రాత్రి పడకొండు గంటలు అయింది.

ఇద్దరూ బాల్కనీలో కుర్చీలలో కూర్చున్నారు. వెన్నెల తన అందాలను నలుమూలలా వెదజల్లుతుంది పూల మీదనుంచి తేలివస్తున్న చల్లనిగాలి పూల పరిమళాన్ని అందించి వెళుతుంది.

“లలితా! నీ పుట్టినరోజు ప్రజంటేషన్, నేనివ్వలేదు కదూ?”

“మీ మనస్సు వాది. ఆ ప్రజంటేషను చాలు నాకు. వేరే ఇంకేం కావాలి?” అంది లలిత ఆ ధనగా

“నీకు ప్రత్యేకమయిన, ప్రజంటేషను ఇవ్వాలనుకున్నాను. దాన్ని నలుగురిలో ఇవ్వలేకపోయాను. అందుకే ఇప్పటివరకూ ఆగాను.”

“వదిలండి! అది!”

“చెప్పకో చూద్దాం.”

“చీర తెచ్చారేమో, అనుకోవటానికి మీ దగ్గర అటువంటి ప్యాకెట్టు కనిపించటం లేదు ఇంకేం తెచ్చుంటావా?”

“నువ్వే ఆలోచించు.”

"నాకేం అర్థం కావటం లేదు. ఏమండీ! నన్నెప్పుడు భరించలేకపోతున్నాను. పోటడియానని వచ్చుకుంటున్నాను. మీరే చెప్పండి" అంది లలిత గారాంగా.

"జెబుతాను." అంటూ, కుర్చీలో నుంచి లేచి, లలిత దగ్గరకు వచ్చి లలిత ఊరొంచని విధంగా లలిత నుమసి మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. లలిత స్వర్ణానుభూతి, తగలగానే ఎడారిలో మంచినీటి కోన, తపించిపోతున్న మనిషికి, తాగటానికి చల్లని నీరిస్తే ఎంత తృప్తిగా ఉంటుందో, అంతటి తృప్తిని కలిగించింది. రాజేష్ అణువు అణువుగా విశ్యత్ ప్రవహించినట్టనిపించింది. తనే, చేస్తున్నాడో తనకే తెలియని ఉన్నాడీలా లలితను, గుండెలకు అదుముకుని, ముఖాన్ని ముద్దులతో నింపాడు. రాజేష్ కెగిరిస్తూ, ఊపిరి ఆడక ఉక్కిరి బిక్కిరి అయింది లలిత.

"లలిత పెనుగులాడుతున్న కొద్దీ, రాజేష్ లోని ఆవేశం మరింత అధికమవుతుంది.

"ఏమండీ! స్టేజీ! నన్నొదలాడీ! నేను పూజకు వనికీ రాని పూవును. ఎగిరి ఆకును. నన్ను ముట్టుకోవద్దండీ పదలండీ." అతన్నుంచి తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నిస్తూ కన్నీటితో అంది లలిత.

"నాక్కావలసింది నీ మనస్సు. నీ శరీరం కాదు. నువ్వు నా దానివి కాదనకుండా నా కోరిక తీర్చు. మందు తున్న నా గుండెల అవేదన చల్లార్చు. నీ పడిలో తప్పనాకేం

కెక్కడా ప్రశాంతత లభించదు. ఇన్నిరోజులుగా, నీ పొందు కోసం తపించిపోతున్నాను. ఇక నీకు దూరంగా ఉండటం నాకు సాధ్యం కాదు. నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను. ఎవరు ఏమనుకున్నా నేను భయపడను.” అన్నాడు రాజేష్ ఉన్నాదిలా.

రాజేష్ శత్రులు లలితచుట్టూ, మరింతగా బిగుసుకుంటున్నాయి.

“వద్దు ఊణికమయిన సుఖంకోసం నా వనిత్రత చెడగొట్టొద్దు.”

“లలితా! నా మాటవిను. నన్ను సంతోషపెట్టి నువ్వు సంతోషపడు. అనవసరమయిన విషయాలను గురించి ఆలోచిస్తూ ఉన్న సంతోషాన్ని పాడుచేయకు.”

“నన్ను శవంగా చూడబనుకుంటే, మీ కోరిక తీర్చుకోండి.” అంది లలిత ఆఖరి అశ్రుంగా.

ఆ మాటతో రాజేష్ లోని ఆవేశం, పొంగుతున్న సాలమీద నీళ్ళు చిలకరించినట్టయింది. మత్తువదిలి పోయింది. ఆప్రయత్నకగ కౌగిలిలో ని లలితను వదిలేసాడు.

ఆ షాక్ నుంచి లేయకోవటానికి, రాజేష్ కు ఏదీనిము మాట వట్టింది.

“నా మీద కోపంవచ్చింది :దూ!” రాజేష్ కళ్ళలోకి భయంగా చూస్తూ అంది లలిత.

“నీ మీదకాదు. నా మీద నాకే కోపం.”

“అ త నిష్ఠూరంగా మాట్లాడకండి.”

“నవ్వు పెద్ద త్యాగమూర్తివి. ఆ బిరుదు తగిలించుకోవటానికీ, నువ్వెంత నిగ్రహంగానయినా ఉండకలవు. ఎంతసేపూ నీ ధోరణి నీదేగానీ నన్ను గురించి ఆలోచించవే?”

“గతాన్ని మీరు మరిచిపోయినా, నేను మరిచిపోలేనండీ. ఎంగిలింకులో మీరు భోంచెయ్యటం నేను నడించలేను.”

“లలితా!” పెద్దగా శరీరాదుల జేష్. అది అరపులాలేదు. సింహార్జునలా ఉంది.

“లలితా! గతాన్ని గుర్తుచెయ్యవద్దని, నీ కెన్నిసార్లు చెప్పాను. పదే, పదే ఆ విషయాన్ని గుర్తుచెస్తూనే నా గుండెను కత్తితో చీలుస్తున్నట్టుగా ఉంది. ఈ రోజు నీవుట్టిన రోజుకదా? సంవత్సరానికి ఒక్కసారి వచ్చే, ఈ రోజునాడయినా నిన్ను సంతోష పెడదామనుకున్నాను. అంతగానీ, కోరికతో దహించుకుపోవటంలేదు. కేవలం కోరిక తీర్చుకోవాలనుకుంటే అందుకు దారులు చాలా ఉన్నాయి. నీ పరికీతంతో నీ జీవితాన్ని పాడజేసుకోవటమే కాకుండా, నా జీవితాన్ని కూడా సరికం చేస్తున్నావు. నువ్వు నుఖపడ

లేవు. నన్ను నుఖపెట్టలేవు. ఈ జీవితాలు ఇంతే. కోపంగా అంటూ లలిత పిలుస్తున్నా వినిపించుకోకుండా వెళ్ళిపోయాను రాజేష్.

23

రాజేష్ శారీరకంగా లలితకు ఎంత దగ్గర కావాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడో, లలిత అంతదూరంగా ఉంటుంది వాణి భర్తకు దగ్గరవ్వాలని ప్రయత్నిస్తున్న కొద్దీ, రాజేష్ అంతదూరంగా ఉంటున్నాడు.

భర్త నిరాశ, అతని ప్రవర్తన వాణికి అర్థం కావటంలేదు. ఆ వినుగుతోనే, రోజూ భర్తను శోధించటం అలవాటయిపోయింది వాణికి.

వాణి వినుగూ, కోపం వాణిని భర్తను మరింత దూరం జేస్తున్నాయి.

ఆ రోజు ఆదివారం ప్రతిఆదివారం సాయంత్రం కనక దుర్గ కొండదగ్గర కలుసుకుంటారు. లలితా! రాజేష్ ఇద్దరూ కలిసి కొండమీద కూర్చోటమో, బ్రిడ్జి చివరవరకూ నడుచుకుంటూ వెళ్ళి అక్కడ కృష్ణాది వడ్డున కూర్చోవటమో చేస్తారు.

నాలుగుగంటల నుంచి, రాత్రి ఏడు గంటలవరకూ ఇద్దరూ అక్కడే గడుపుతారు.

ఆలవాటు ప్రకారం లలితను కలుసుకోవటానికి వెళ్ళటానికి కియూరియి పరండాలోకి వెళ్ళాడు రాజేష్. ఏదో పుస్తకం చెడువుతూ అక్కడే కూర్చుంది వాణి.

“ఎక్కకు బయలుదేరారు?”

“ఫ్రండ్ ను కలుసుకోవాలి.

“అంత అర్జంటా?”

“నా కోసం ఎదురుచూస్తూంటాడు ఫ్యాదీ.” ముక్త సరిగా అన్నాడు రాజేష్.

“ఏమండీ! శంకరాభరణం సీమా చూడాలని మూడు నెలలనుంచి అనుకుంటున్నాను. ఈ రోజు ఆదివారం కదా? మీరకుడా ఇంటికిగ్దరే ఉన్నారు ఇద్దరం కలిసి వెళదామండీ.”

“ఎలా? సీమా కెళ్లాలనకున్న దానివి ఉదయం చెప్పకూడదూ? నా కోసం మా ఫ్రండ్ ఎదురు చూస్తుంటాడు. వెళ్ళకబోతే బాధపడతాడు.”

‘సాయంత్రం వెళ్లాలనుకున్న సీమాకు ఉదయమే ఖూతో చెప్పాలి! అయినా నా కంటే మీకు మీ ఫ్రండ్ ఎక్కువా?’

“అతను ఎదురు చూస్తుంటాడు.”

“ఆ విషయం ఆలోచిస్తానుగానీ, మీరు వెళితే నేను బాధపడనా?”

“నీకల : టే గా?”

“మిమ్మల్ని పెళ్ళిచేసుకున్నప్పటి నుంచేగా?”

మాటకు మాట నమూనానం చెప్పటం ఆలవాట య్యింది నీకు.”

“నన్ను సినిమాకు తీసుకెళ్ళతారా? లేదా?”

“రేపు తీసుకెళ్ళతాను.”

“మీ సంగతి తెలిసి కూడా, మిమ్మల్ని అకగబు నాదే పొరపాటు. నాకంటే మన పనిమనిషి, నీతానయిన. పగలంతా భార్యా భర్తలిద్దరూ కష్టపడి పనిచేసుకున్నా, రాత్రి ఆయ్యేసరికి చిల్లా గోరింకల్లా నవ్వుతూ, తుళ్లుతూ గడుపుతారు. వారానికి రెండు గాల్లు భర్తకోరికల్ని పీరి మాకు వెళుతుంది. నా బ్రతుకు పనిమనిషి కంటే కూడా హీనంగా తయారయ్యింది ”

“ఎవరీ వాళ్ళతో, నీ జీవితాన్ని పోల్చుకుని ఏడవటం నీకు సరాదా.”

“మిమ్మల్ని కట్టుకున్న తర్వాత, నరదాలూ పికార్లు అన్ని మరిచిపోయాను. మీసంటి కన్నాయి మరి పీతో నేను కాపురం చెయ్యలేను.”

“అంత బలవంతంగా, ఇష్టం లేకుండా నాతో కాపురం చెయ్యాలి అవసరం లేదు.” అన్నాడు రాజేష్ కటువుగా.

“అంటే!”

“విడాకులిస్తాను. నీ ఇష్టమయిన వాడిని పెళ్ళి చేసుకో.”

“ఏమండీ! మీరుంది విడాకులు తీసుకోవటానికేనా? మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకున్నది! మీతో కలిసి ఏడడుగులు నడిచింది? నాకు, ఊహ తెలిసినప్పటినుంచి, మిమ్మల్ని నా ప్రాణం కంటే ఎక్కువగా ప్రేమిస్తున్నానా? మీరు ఆఫీసు నుంచి ఇంటికి రావటం ఒక్కగంట అలస్యం అయితేనే, నా మనస్సు విల, విలలాడిపోతుండే. అటువంటిది, నేను వేరే వాడిని పెళ్ళిచేసుకోవాలా? వదిలనవత్సరాలనుంచి నాతో కాపురం చేస్తున్న అంత మాట ఎలా అనగలిగారండీ!” అంది వాణి ఏడుస్తూ.

వాణి గొడవ తనకేం వట్టవట్టుగా, బయటకు వెళ్ళి పోయాడు రాజేష్.

తనతో, తను కుమిలిపోతూ అలాగే కూర్చుంది వాణి.

24

“మీకోసం గంటనేవటినుంచి ఎదురు చూస్తున్నాను. ఇంకాలనం చేశారే? ఏమిటలా ఉన్నారు?”

“నీ మూర్ఖత్వానికి ఫలితం నేననుభవిస్తున్నాను.”
లలితకు దగ్గరగా కూర్చుంటూ అన్నాడు రాజేష్.

“ఏం జరిగిందండీ!”

“కూత్తుగా ఏం జరిగలేదు. రోజూ జరిగే తంతే.”

“మరెందుకలా ఉన్నావు?”

“నేను వాణి! విడాకులివ్వాలనుకుంటున్నాను.”

మబ్బులేని పిడుగులా, విరిపిచింది ఆ మాట లలితకు,

“ఏమండీ.”

“అవును లలితా! ఆ అనుమానపు రాక్షసిలో, కాపురం చెయ్యలేను. ఇంటికి వెళ్లాలంటేనే, భయంగా ఉంటుంది. నేను ఇంటికి వెళ్ళేనరికి, యద్ధానికి సిద్ధమయిన దానిలా కూర్చుంటుంది. రోజు గొడవే రోజూ ఏడుపే. రాను రాను నాకు విసుగెత్తి పోతోంది. నువ్వు చూస్తే ఇలా. అవిడ చూస్తే అలా, మీ ఇద్దరి మధ్యా మనశ్శాంతి లేకుండా అడకతైరలా పోకచక్కలా సరిగి పోతున్నాను నేను. నువ్వొక త్యాగమీర్తివి అవిడొక స్వార్థపరురాలు. ఈ రంపపుకోతను భరించేకంటే, ఒక్కసారిగా ఆత్మహత్య చేసుకోవటం మంచిది.”

“అంత మాటనకండీ.”

“నువ్వేం భయపడనక్కరలేదు. నేనంత త్వరగా చావను. మీ ఇద్దరి మూలంగా, ఇంకెంత బాధ అనుభవించాలో నేను.” అన్నాడు వేదనగా రాజేష్.

“నేనొకసారి వాణితో మాట్లాడతాను,”

“ఏం మాట్లాడతావు?”

“మిమ్మల్నిలా బాధ పెట్టాడని, వాణికి నచ్చ
జెవుతాను.”

“అక్కరలేదు.”

“ఒకరిని ఒకరు అర్థం చేసుకోకూడ, ఎంత కాల
మీలా బాధ పడతారు.”

“నువ్వేదో సుఖపెతున్నట్టు.” అన్నాడు రాజేష్
కలుపుగా.

“ఆ అర్హత నాకులేదు.”

“నోర్మయి.”

ఎప్పుడూ కలుపుగా మాట్లాడని రాజేష్ అంత
కోపంగా కనురుకునే నరికి, లలిత కళ్ళవెంట నీళ్ళు తిరిగాయి.
ఇంటి దగ్గర వాణేదో, గొడవ చేసుకుంటుందని, ఆ కోపంలో
కనురుకున్నాడని పెరిపెట్టుకుంది.

“మనస్సు బాగలేదు. ఎప్పుడూ లేనిది నిన్ను కనుగు
తున్నాను. సారీ.”

“నామూలంగానే, మీకీ సమన్యలన్ని. ఏమండీ!
నేను మీ ఎదురుగా ఉన్నంతకాలం, మీకీ సమన్యలు
తప్పవు. ఇంకోవూరు ట్రాన్స్ఫర్ చేయించుకుని వెళ్ళిపోండి”
లలిత అంది ఉబికి వస్తున్న కన్నీటిని అతిప్రయత్నం మీద
ఆపుకుంటూ,

“నువ్వేదయినా చెయ్యగలవు. ఏ మాటయినా చెప్పగలవు, నువ్వు పెద్ద త్యాగ మూర్తివి కదా?” అన్నాడు రాజేష్ కోపంగా.

“నా కోసం మీరు వస్తుంటారు. పాణి గొడవ చేస్తుంటుంది. ఎంతకాలమిలా భరిస్తారు.?”

“జీవితం అంకా. చాలా?”

నిప్పులు కురుస్తున్నట్లున్న రాజేష్ కళ్ళను చూసి, ఇంకేం మాట్లాడటానికి, ధైర్యం చాలక తల వంచుకుని కూర్చుండి లలిత. తలకింద చేతులు పెట్టుకుని ఇసుకలో వడుకున్నాడు. రాజేష్.

అతని గుండెల్లో వడిగి పోయి, తన వేదసంతామరిచిపోవాలన్న కోరికను అతి ప్రయత్నంమీద ఆపుకుంది లలిత. నిమిషాలు గడిచిపోతున్నాయి.

సంధ్యా సమయం కావటం వలన, సీళ్ళలో చేవలను వరుకు తినటానికి వచ్చిన కొంగల జంటలు కడుపునిండా చేపల్ని వరుకు తిని, గూళ్ళకు చేరుకోవాలన్న ఆత్మతతో గుంపులు, గుంపుగా ఎగిరి పోతున్నాయి.

వెలుగుతున్న కొన్ని వేల ట్యూబ్ వెల్ల కాంతిలో విజయవాడ పట్టణం నక్షత్ర మండలంలా కనిపిస్తుంది. నది వడ్డున కూర్చుని చూస్తుంటే బ్యారేజి మీద వెలుగుతున్న వెల్ల కాంతిలో, నదిలోని కెరటాలు జంగాడు కెరటాల్లా మెరిచి పోతున్నాయి.

“వెళదామా?”

“నువ్వెళ్ళు. నేను తర్వాత వెళతాను.” లలిత వెళ్ళి తిరిగి చూడకుండానే అన్నాడు రాజేష్.

హాస్పటల్ లో పని ఉండటం వలన, తప్పనిసరై తేచింది లలిత.

లలిత పెళ్ళిపోయింతర్వాత, బరువెక్కిన మనస్సుతో అలాగే పడుకున్నాడు రాజేష్.

25

లలిత గేటు బయటే కారాపి లోవలకు వచ్చింది. కన్స్టబిల్ గారు చూచు దగ్గరకు రాగానే, వరండాలో కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్న కాంపౌండరు, స్టాఫ్ నర్స్ మాటల్లో తన పేరు వినిపించడంతో లోవలకు వెళ్ళకుండా అక్కడే నిలిచి బడిపోయింది లలిత.

“డాక్టరమ్మగారి అస్సలుపేరు లలిత. విజయ కాదు.” అది స్టాఫ్ నర్సు గొంతు.

“నీకెలా తెల్సు?” కరుణాశాలగా అడుగుతున్నాడు కాంపౌండరు రాంబాబు.

“ఈ డాక్టరమ్మగారు ఇంతవరకూ, ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకోలేదో తెలుసా?”

“అబ్బ! నన్నెన్నతో చంపకుండా, నీకు తెలిసిన వివరాలు చెప్పు. నువ్వు చెప్పేది ఒక మాటయినా ఒక గంట నేవు ఎదుటివాళ్ళను నన్నెన్నలో పెడితావు.”

“ఇక్కడకు రాజేష్‌గారని రోజూ సాయంత్రం పూట వస్తుంటారు తెలుసుగా?”

“తెలుసు.”

“అయినే, డాక్టరు వి”యగార్ని లలితా, అం పిలుస్తుంటే విన్నాను.”

“అంతేకాదు విజయగారి, నాన్నగారి స్నేహితులు మాధవరావుగారు కూడా, విజయగార్ని లలితా అనే పిలుస్తారు.”

“ఒక్క మనిషికి, రెండు పేర్లుండవచ్చు. ఎవరికీ నచ్చిన పోరుతో వాళ్ళు పిలుస్తారు. అందులో విశేషం ఏముంది?”

“నీది మట్టిబుర్ర. నీకేం అర్థం కాదు. డాక్టరమ్మగారూ, ఇక్కడకు వచ్చే రాజేష్‌గారు ప్రేమించుకున్నారంట. ఏ కారణంగానే ఇద్దరూ వెళ్ళిచేసుకోలేకపోయారు. అందుకే డాక్టరమ్మగార్ని చూడటానికి, ఆయనగారు సాయంత్రం అయిదున్నర అయితే చాలు ఇక్కడకు వస్తారే. అంతకు ముందు డాక్టరమ్మగారు సాయంత్రం అయిదు గంటలనుండి రాత్రి ఏడు గంటల వరకూ పేషెంట్లను చూసే

వాళ్ళు. ఈయన గారు వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ, వని వేళలు కూడా మార్చారు. నాలగింటినుంచి అయిదన్నర పరకు పేషెంటును చూస్తాడు. రాజేష్ గారు రాగానే ఇద్దరూ బల్కనీలో కూర్చుని గంటలకేరబడి కబుర్లు చెప్పేటారు.

“వున. ఈ విషయాలన్నీ నీకెలా తెల్సు.

“బల్కనీలో కూర్చుని మాట్లాడకుటన్నారు. డాక్టర్ మృగర్ని పిలవటానికి, నేను ఒక్కడకు వెళ్ళాను. నన్ను గవసించకుండానే ఇద్దరూ అవేశంగా మాట్లాడకుంట్టులే విన్నాను.”

‘ఇటువంటి విషయాలు అర్థం చేసుకోవటంలో నవ్వు చాలా తెలివయినదా? వి. అదీసరే. ఇలా చాటుమాటుగా కన్నుకోవటం ఎ. దకు? ఇద్దరూ పెళ్ళిచేసికోవచ్చుగా?’

“ఎలా చేసకుటా? యేసగార్ని పెళ్ళి అయింది. యేసగారి భార్య, డాక్టర్ మృగరూ ఇద్దరూ ఒకే ఊరి వాళ్ళట. ఉన్ననటి స్నేహితులు కూడాను. అవిడ జ్వరంతో ఒక వారం రోజులు, వన వాస్తవంలోనే ఉండి వెళ్ళింది. ఆమె వాస్తవంలో ఉన్నన్ని రోజులూ భోజనం కూడా డాక్టర్ మృగరి ఇంటిదగ్గర్నుంచే వచ్చిచే వాళ్ళు. రాజేష్ గారి భార్య నతో కప్పింది డాక్టర్ మృగరూ నేనూ స్నేహితులం అని.”

క్షీణ్ణాలా కలుసుకోవటం, యేసగారి భార్యకు తెలుసా?”

‘నవ్వొక అమాయకడివి రాంబాబు. తెలిస్తే ఊరుకుటరా ఎవరియనా? తెలియక పోయే వీళ్ళ నాకేం సాగుతుంది.”

ఇక వాళ్ళ నంభావణ, వినలేకపోయింది. లలిత, వాళ్ళ ఎదుట పడాలన్నా సిగ్గుగా అనిపించి, మళ్ళీ వెళ్ళు, వచ్చి కారులో కూర్చుంది.

కారులో గంటనేవు పిచ్చివానిలా వీధున్నీ తిరిగి, కారును కనకదుర్గ కొండవక్కగా ఆపి కుడికి వెళ్ళే తోడ్కొని, కొంతమూరం వెళ్ళి ప్రకాంతంగా ఉర్నచోట కొండ రాతిమీద కూర్చుంది.

వాళ్ళిద్దరి మాటలూ విన్న దగ్గరుంచీ, ఆత్మహత్య చేసుకోవాలన్నంత ఆవేశంగా ఉంది లలితకు. వాళ్ళను వెంటనే ఉర్యోగంలోనుంచి, తొలగించునా అనుకుంది. వాళ్ళను తొలగించి, ఆస్థానంలో శాస్త్ర వాళ్ళను పెట్టుకున్నా వాళ్ళు మాత్రం ఇలా మాట్లాడుకోరని నమ్మకం ఏముంది? అయినా వాళ్ళు మాట్లాడుకున్న మాటల్లో తప్పేముంది? ఉన్న విషయమేగా? దాన్ని నా ఎదురుగా మాట్లాడుకునే ధైర్యంలేక చాలుగా మాట్లాడుకున్నారు. అంతేగా? అని నమర్దించుకుంది.

ఇన్ని రోజులుగా, నా విషయం వాణికి తెలిస్తే వరి మాణాలు ఎలా వుంటాయి! ఆన్న విషయం ఆలోచించలేక పోయాను. నిజమే. తెలిస్తే ఏమవుతుంది రాజేష్ ను, నా దగ్గరకు రావద్దని కాసిస్తుందా? లేక మా ఇద్దరికీ ఉన్న స్నేహాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని మానీ చూడనట్లుగా ఉరు కుంటుందా?

ఆడది ఏదయినా, సహించగలదు గానీ తన భర్త మనస్సులో మరో ఆడదా...! చోటుండటం మాత్రం సహించలేదు. భగవంతుడా! నేనేంపావం చేశానని నాకిన్ని సమస్యలు సృష్టిస్తున్నావు! ఈ సమస్యల్ని ఎలా ఎదుర్కోవాలి? ఆనుకుంటూ కనుపించని భగవంతునికి తన కన్నీటి కథను వినిపిస్తూ రాత్రి ఎనిమిది గంటల పరకూ అక్కడే కూర్చుంది. డాక్టర్ గా తన బాధ్యత గుర్తుకువచ్చి, సర్కింగ్ హోమ్ వైపు కారును పోగొట్టింది లలిత.

26

ఉదయం నుంచి, సాయంత్రం నాలుగు గంటల లోపు మూడుసార్లు ఫోను చేసి చెప్పింది లలితను వార్షింటికి రమ్మని పాణి.

కాదనలేక, పాణి వార్షింటికి వెళదామనుకుంది లలిత ఆ రోజు ఆదివారం కావటం సాయంత్రం హాన్సటల్ వని కూడాలేదు. అదీగాక, రెండురోజుల క్రితం ఆఫీసు పరిమిద ముద్రాను వెళ్ళిన రాజేష్ ఇంకా రాలేదు. మళ్ళీ రాజేష్ పై సాయంత్రం టయములో పాణి దగ్గరకు వెళ్ళటానికి వీలుకాదు. అందుకే ఆరోజు పాణి దగ్గరికు జయలుదేరింది లలిత.

లలిత వెళ్ళేటప్పటికి, పాణి రోవలుంది వరండా గోడకు తగిలించి ఉన్న రాజేష్ ఫోటో వైపు చూస్తూ నిలబడింది లలిత.

అప్పుడే లోపలినుంచి వస్తున్న వాణి. లలితను చూసి
“నువ్వు వస్తావని చెప్పినా, నమ్మలేకపోయాను లలితా.
ఎందుకంటే, నువ్వెప్పుడూ వస్తావనే చెబుతావు. రావు.
అందుకే ఈరోజు కూడా రావనే అనుకుంటున్నాను.
కూర్చో.” ఆశ్చర్యంగా ఆశ్చర్యనిస్తూ అంది వాణి.

“నాకూ రావాలనే ఉంటుంది వాణి! కానీ, ఏ
చేయ్యను? హాస్పటల్ వనితోనే నరిపోతుంది.” అంది
వచ్చుతూ లలిత.

“తీరికనేది చేసుకుంటే వస్తుంది.”

“ఒకరోజుండా నువ్వు నా ఎదురుగా ఉండి చూడు.
నికే అర్థమవుతుంది.”

“లలితా! వగలూ, రాత్రి తిండి నిద్రా లేకుండా
నువ్వింత కష్టపడి సంపాదించేది. ఎవరికోసం?”

“ఆ ప్రశ్న అడిగిన వాళ్ళందరికీ సమాధానం చెప్పి
చెప్పి విసిగిపోయాను. మళ్ళీ ఆ ప్రశ్న నువ్వు అడిగితే ఏ
సమాధానం చెప్పను వాణి!”

“అందరూ అడిగే ప్రశ్నలో తప్పేముంది? లలితా
న్నేపాతురాలిగా, నీ దగ్గరున్న చనువుకొద్దీ అడుగుతు
న్నాను. ఎంతకాలమిలా పెళ్ళి చేసుకోకుండా ఉంటావు?
నేనూ, నీ వయస్సుదాన్నేగా? పెళ్ళి చేసుకుని పది సంవత్స
రాలనుంచి కాపురం చేస్తున్నాను. నీ వయస్సంతా అడవికి
కాచిన వెన్నెలలా గడిచిపోతుంది. నాకు తెలియక అడుగు

తాను నీకు పెళ్ళి చేయాలన్న ఆలోచన మీ నాన్నగారి కూడా లేదా! లేకనువ్వే ఆయన మాట వినటం లేదా?”

“నాకు పెళ్ళి చేసుకోవాలని లేదు!”

“ఏం? ఎందుకని? ఇప్పుడు చేసుకోవాలని లేదా! లేక అన్నలే చేసుకోవాలని లేదా?”

“అన్నలే చేసుకోవాలని లేదు. పెళ్ళి అయిన వాళ్ళంతా నాకంటే ఎక్కువ ఏం నుఖపడుతున్నారు? హాయిగా ఏ బావర బంధీ లేకుండా డాక్టరుగా పదియిదికి నేవచేస్తూ, నా వృత్తి నిర్వహణలో ప్రళాంతంగా ఉన్నాను.”

“పెళ్ళి అయిన వాళ్ళంతా, ప్రళాంతంగా లేరనా నీ ఉద్దేశ్యం?”

“నీకు పెళ్ళి అయింది. నువ్వు నాకంటే ఎక్కువ నుఖ పడుతున్నావా? ఎప్పుడూ కీచులాడుతూ, గొడవలు అంతేగా వివాహజీవితం? కాకపోతే పెళ్ళి అయిన వాళ్ళు తల్లులుగా మారతారు. పిల్లల్ని పెంచటం, భర్తకు పండిపెట్టటం. ఆ రెండూ లేనంత మాత్రాన జీవితానికి అర్థమేలేనా?”

“వివాహ జీవితంలోని, అనుబంధం నీకు తెలియదు. కాబట్టి అలా మాట్లాడుతున్నావు. లలితా! భార్యా భర్తలు కీచులాడుకున్నా, అందుకేనూ ఎంతో మధురమే ఉంటుంది. పగలంతా కీచులాడుకున్న భార్యా భర్తలు రాత్రి అయ్యే సరికి రాజీకీ వస్తారు ఎందుకో తెలుసా? పగలంతా భార్యా పిల్లల్ని పోషించటానికి భర్త, తన భర్తకు తన పిల్లలని

కావలసినవి చూడటంలో భార్య శ్రమపడతా. రాత్రి పూట ఒకరి కెగిలిలో ఒకరు వడిగిపోయి, ఒకరి కోసం ఒకరు పగలంతా వడిన శ్రమను మరిచి పోతారు. భార్య భర్తల అనుబంధాన్ని మరింత పెట్టివ్వం చేస్తారు పిల్లలు. ఇటు వంటి తీయని అనుభూతులు, మాటలతో చెబితే అర్థంకావు నువ్వుంత చదువు చదివీ కూడా, ఇంత అమాయకంగా ఆలోచిస్తున్నావంటే నాకే ఆశ్చర్యంగా ఉంది "

“రాత్రి అయ్యేసరికి భార్య ఎదురు చూస్తుంటుందని భర్త ఇంటికి వస్తాడు. భర్త వస్తాడని భార్య ఎదురుచూస్తుంటుంది. జీవితంలో ఇటువంటి విలునయిన అనుభూతుల్ని దూరం చేసుకుని, పగిలూ, రాత్రి యంత్రంలో కష్టపడి సంపాదించేది ఎవరికోసం? ఎందుకు కష్టపడాలి? కల్లి, తండ్రులు తమ కూతుళ్ళకు అక్షరాలు పంపిస్తూ కట్నంగా ఇచ్చి పెళ్ళి చేస్తారు ఎందుకు? కూతుర్ని పోషించుకోలేకనా? కట్నంగా ఇచ్చేదబ్బును బ్యాంకులో వేస్తే, దానిమీద వచ్చే వడ్డీ సరిపోతుంది బ్రతికటానికి. కానీ అలా చెయ్యకుండా అదబ్బును కట్నంగా ఇచ్చి మరోమగవాడితో అడపిల్ల పెళ్ళి జరిపిస్తారు. తమ కూతురు సుఖపడాలని. అలీతా! ఇప్పుడు నీకు మువ్వయినవత్సరాల. ఇంకా రెండేళ్ళుపాతే, పెళ్ళి చేసుకునేయి కుడా దాటిపోతుంది. మరో వడేళ్ళు గడిస్తే పిల్లల్ని కనేయిస్తు దాటిపోతుంది. అప్పుడు గడిచిపోయిన, నీ జీవితాన్ని గురించి ఆలోచించుకున్నా మాత్రం ప్రయోజనం

వీముంది? అనుభవించే పయన్ను చాటిపోయింతర్వాత ఎంత సంపాదించినా ఏం చేసుకుంటావు?" అంది వాణి ఆవేశంగా.

"నా పెళ్ళి విషయం మాట్లాడి, పెళ్ళి చేసుకోమని నాకు సచ్చెప్పటాసికేనా? నన్ను రమ్మనాన్నావు?" రానిసవ్వు సవ్వుతూ అంది లలిత.

"నిన్ను చూస్తుంటే నాకు జాలేస్తుంది లలితా! చిన్న తనం నుంచీ, వయస్సు పచ్చేవరకూ ఒక్కప్రాణంలా గడి పాము. నీ వయస్సు వాళ్ళంతా, పెళ్ళిళ్ళు చేసుకుని కల్లులవు తుంటే, నువ్వీలాగే ఉండిపోయావని నాకెంత బాధగా ఉంటుందో తెలుసా?" లలిత జేతని, తన చేతిలోకి తీసు కుంటూ అంది వాణి.

"ఉడతొండుంచి పేపెంటులో ఆకిసిపోయాన్నాను. యీరోజు రెండు ఆ రేషన్స్ చేసాను. నువ్వుకూడా ఈ గొడ వలో విసిగించుకు. వేడి, వేడి టీ తీసుకురా. తలనెప్పిగా ఉంది" అంది లలిత వినుగ్గా.

"మాటల్లో నీకు టీ ఇవాలన్న విషయమే మరిచి పోయాను. ప్లాస్కులో టీ ఉంది. ఒక్క నిమిషంలో తెస్తా నుండు." అంటూ లోవలకు వెళ్ళి, రెండుకప్పులతో టీ తీసు కొచ్చి ఒక కప్పు లలిత కందించి మరొకప్పు తను తీసుకుని కూర్చుంది వాణి.

"ఇంకేమిటి విశేషాలు?"

“గడవదాటి బయటకు వెళ్ళక, మూడు నెలలలుండి. నేనేం చెప్పను విశేషాలు! నూతిలో కప్పలా ఉండేదాన్ని నాకేం తెల్పు? నువ్వే చెప్పు” నవ్వుతూ అంది వాణి.

“మీవారింకా రాలేదా?” అడిగింది లలిత ఆ మాట అడిగింతర్యాత గుర్తుకు వచ్చింది లలితకు తనంత పొరపాటుగా మాట్లాడనా అని. మా పారు ఊరెళ్ళిన విషయం నీకెలా తెల్పు? అని వాణి అడుగుతుందేమో అని భయపడింది కానీ, వాణి ఆ విషయం వట్టించుకోనట్టుగా” ఆయనెళ్ళి మూడు రోజులయింది. నాకయితే మూడు యుగాలయినట్టుగా ఉంది. భోంఁచెయ్యాలనిపించటం లేదు. నిద్రవట్టటంలేదు. ఈ రోజు అయితే, పిచ్చికినట్టుగా ఉంది. అందుకే నిన్ను రమ్మని మూడుసార్లు ఫోన్ చేసాను. చివితే నువ్వు నవ్వుతావేమో గానీ ఆయన్ని చూడకుండా నేనొక్క రోజుకూడా ఉండలేను. ఆయన వక్కన తేకపోతే నాకు నిద్ర కూడా వట్టదు. ఆయనెంత కనురుకున్నా నరే ఆయనకాళ్ళ దగ్గరయినా వడుకుంటాను గానీ ఆయన కొట్టిన రోజుకూడా కోపంవచ్చి అయినా ఆయనకు దూరంగా వడుకోను.” వాణి చెప్పింది సిగ్గువడుతూ.

“ఏమిటి! మీ పారు నీమీద చెయ్యి చేసుకుంటారా?” నమ్మలేనట్టుగా అడిగింది లలిత.

“ఎందుకో అలా ఆశ్చర్యపోతావు? భార్యభర్తలన్న

తర్వాత కొట్టుకొనుకూడా, తిట్టుకొనుకూడా ఎలా ఉంటారు?”
దాని అంది నవ్వుతూ.

“చదువూ, సంస్కారం ఉన్న మీ వారు కూడా,
నీ మీద చెయ్యిచేసుకుంటారంటే, సమ్మతేక పోతున్నాను.
అయినా అంతవఱకూ ఎందుకు తెచ్చుకోవాలి?

“భర్త, భార్యను తనది అనుకుంటాడు. కాబట్టి
కోవం వచ్చినప్పుడు కోసాన్ని అవుకోలేక భార్యమీద చెయ్యి
చేసుకుంటాడు లలితా! మా వారు నన్ను ఒక చెంపదెబ్బ
కొట్టారనుకో అప్పుడు నాకు కోవం రాదు. నేను ఆయనకు
మరింత దగ్గరయ్యాను కదా అని సంతోషంగా ఉంటుంది.
నిజం.”

“ఏమో. నీ మాటలు నాకేం అర్థం కావటంలేదు.
ఒకసారి భార్యను చెంపదెబ్బ కొట్టి ఆ తర్వాత మళ్ళీ ఆదే
చేత్తో భార్యను ఎలా దగ్గరకు తీసుకుంటారో మగవాళ్ళు.
కొట్టడం, దగ్గరకు తీసుకోవటం మగవాడికే సరిపోయింది.”

“పిచ్చిలలితా! నువ్వు డాక్టరువన్న మాటేగానీ
ఇలాంటి విషయాలు నీకేం తెలియవు. కోవంలో భర్త
చేయి చేసుకున్నా, దెబ్బతిన్న భార్యకంటే, దెబ్బకొట్టిన
మగవాడే ఎక్కువ బాధపడతాడు.”

“అదేమిటి?”

“అదంతే?”

“నిజంగానా?”

“అవును లలితా! అనవసరంగా, భార్యమీద చేయి చేసుకున్నానే అని మగవాడు ఎంతో బాధపడతాడు.”

“ఈ విషయాలన్నీ నాకు తెలియవు. పశువులా భార్యమీద చేయి చేసుకునే మగవాడంటే నాకనశ్శ్యాం.”

“అబ్బి అలా అనకే. మా వారు కనీసం నెలకు ఒక సారయినా చెంపదెబ్బ కొడతారు. రాత్రిపూట నన్ను గుండెల్లోకి తీసుకుని దెబ్బ తగిలించా వాణి! నాకు మాత్రం నిన్ను దెబ్బలతో బాధపెట్టాలని వుంటుందా చెప్పు! ఆఫీసు నుంచి రాగానే విడిగిస్తావు. కోపం భరించలేక చెయ్యి చేసుకుంటాను. అంటూ అనునయంగా నన్ను దగ్గరకు తీసుకుంటారు. ఆప్పుడు నాకెంత హాయిగా వుంటుందో. అందుకే ఆయన ఎప్పుడు చెంపదెబ్బ కొడతారా అని ఎదురు చూస్తాను” అంది వాణి నవ్వుతూ.

“నీ మాటలు వింటే నవ్వుతారు ఎవరయినా?”

“భార్యాభర్తల అనుబంధంలోని లాలన అర్థమయిన కాళ్ళు ఎవరూ నవ్వరు.

లలితకు ఆ ఇంట్లో వున్నంతసేపు తన స్వంత ఇంట్లో తన భర్తతో ఉన్నంత అనుభూతి కలిగింది. ఆ ఇంట్లో ఉన్న ప్రతి పస్తుతూ తనదే అన్నట్టు అనిపించింది. అక్కడున్నంత సేపూ ఏదో తెలియని సంతోషం, తృప్తితో లలిత మనస్సు నిండిపోయింది. అక్కడనుంచి కదలాలనిపించలేదు.

వాణి బలవంతంపల్ల ఆ రాత్రి అక్కడే భోంచేసి, చాలా ప్రొద్దుపోయి తర్వాత, ఇంటికి వెళ్ళింది లలిత,

అర్థ రోజు రాజేష్ వుట్టినరోజు. అందువలన ఆఫీసుకు శలవుపెట్టి, లలిత దగ్గరకు వచ్చాడు. రాజేష్ ఇద్దర్నూ విని పించుకోకుండా రాజేష్ ను తీసుకుని తన కారులో జ్యాయలరీ షావుకు వెళ్ళింది లలిత రాజేష్ కు ఉంగరం కొని, తన చేత్తో వుట్టినరోజు కానుకగా రాజేష్ వేలికి తొడగాలని లలిత కోరిక.

భర్త వుట్టినరోజుని, భర్త కిష్టమయిన వంటకాలన్నీ చేసింది వాణి. లలితకు వంశాలంటే ఆరోజు పనిమనిషి రాలేదు. తయారుచేసిన వంటకాలన్నీ క్యారేజీలో నర్దుకుని తనే రిక్తాలో లలిత దగ్గరకు బయలుదేరింది వాణి.

లలిత రాజేష్ తో జ్యాయలరీ షావుకు వెళ్ళటం, వాణి వర్మింగ్ హోం నుండు రిక్తా దిగటం రెండు నిమిషాల తేడాతో జరిగింది.

వాణి చనువుగా లలితా వార్మింగ్ హోంకి వెళ్ళింది. లలితెక్కడా కనుపించకపోయేసరికి తను తెచ్చిన క్యారేజి డ్రైవర్ గ్ టేబులుమీదపెట్టి వరండాలోకి వచ్చింది.

వార్డువైపు వెళ్ళబోతున్న స్టాప్ నర్స్ వాణిని చూసి గుర్తుపట్టి వాణి దగ్గరకు వచ్చింది.

“ఏమిటి ఇలా వచ్చారు! పంట్లో బాగలేదా!” చనువుగా వాణి చేయి పట్టుకుంటూ అంది స్టాప్ నర్స్,

“ఈరోజు మావారి వుట్టినితోజా. లలితను భోజనానికి రమ్మన్నా, తీరలేదనో. కాన్నుకేను వచ్చిందనో చెప్పి తప్పించుకుంటుంది. అందుకని చేసిన వంటకాలన్నీ క్యారేజీలో పెట్టుకుని నేనే తీసుకువచ్చాను.”

“ఎంత అమాయకురాలివి నువ్వు?”

“ఏమిటి సిస్టర్ మీరనేది?” ఆశ్చర్యంగా అడిగింది వాణి.

“అయినా మీ పెద్దవాళ్ళ వ్యవహారం మాకెందుకులే. మేమేదో మంచిచేయాలని కల్పించుకున్నా చివరకు మీరూ, మీరూ పికటవుతారు. మధ్యన మా ఉద్యోగాలు వూడిపోతాయి.”

“ఐప్పేదేదో నూటిగా ఐవ్వుండి సిస్టర్” అంది వాణి విన్నగా.

“ఏమని ఐప్పాలో, ఎలా ఐప్పాలోకూడా నాకర్థం కావటం లేదు. మీవార్ని తీసుకుని నరదాగా తిరగటానికి డాక్టరమ్మగారు కారులో వెళ్ళారు. నువ్వేమో అవిడగారి కోసం పిండివంటలు వండుకుని తీసుకువచ్చావు.”

“సిస్టర్ ఏమిటి మీరనేది?” మాటలు కూడదీసుకుంటూ అడిగింది వాణి.

“నిజంగా ఈ విషయాలన్నీ మీకు తెలియకనే అడుగుతున్నారా?”

పూడిపోతుంది. ఇకనైనా నీ భర్తను నీదారికి తెచ్చుకో. లేక పాతే నీ సలసారం నాశనమయిపోతుంది. చేతులు కలింతర్వాత ఆకలు పట్టుకున్నా ప్రయోజనం ఉండదు. ఈ తోజ నంచే జాగ్రత్తపడ. నీ భర్తను ఇల్లు కదలనీయకుండా చేసుకో. డాక్టరమ్మగారు వచ్చేటయిపోయింది. ఇంటికి వెళ్ళుమ్మ” తొందరచేస్తూ అంది నర్స్.

వాణీ! కూడా అక్కడ పక్క నిముషం నిలబడ బుద్ధి కాదేదు. గేటదాటి బయటకు వచ్చి రిక్షాలో కూర్చుంది.

వాణీ వెళ్ళిపోగానే హమ్మయ్య అనుకుని తేలికగా నిట్కూర్చింది నర్స్.

స్త్రీ ప్లెనర్స్ కు డాక్టరు లలితమీద అంత ద్వేషం పెరగటానికి కారణం ఉంది. నర్సుకు భర్త ఉన్నా కాంపౌండరు రాంబాబుతో రహస్య సంబంధం పెట్టుకుంది. ఒకరోజు ఇద్దరూ లలిత కళ్ళబడబడతో నర్సును లలిత మందలించింది. భర్త ఉండగా అటువంటి సంబంధాలు పెట్టుకోవటం తప్పని బుద్ధి చెప్పటమే కాకుండా వారంరోజులు తీరగకముందే, కాంపౌండరు రాంబాబును ఉద్యోగంలో నుంచి తొలగించింది. అంతకముందు రోజంతా కాలీ టయములో రాంబాబుతో కబుర్లు చెబుతూ గడిపేది.

రాంబాబు వెళ్ళిపోయి తర్వాత అతను లేని ఆ నర్సింగ్ హోల్ లో ఉద్యోగం కలెక్టుటం స్ట్రీప్లెనర్సుకు కష్టంగా ఉన్నా ఒకడు తెలుపుకోనం లలిత దగ్గర స్ట్రీప్లెనర్సుగా పని కలెక్టుక తప్పలేదా.

ఆవృత్తినుంచి లలితమీద రోజు రోజుకూ ద్వేషం పెరిగిపోతుంది నర్స్ మనస్సులో. తనకు బుద్ధి చెప్పిన డాక్టరమ్మ, వెళ్ళి అయిన మగాడితో ఎలా కలుకుతుంది? అదే బుద్ధి చెప్పి అత్త తెడ్డు నాకివట్టుగా, తన రాంబాబును తనకు దూరం చేసిన, డాక్టరమ్మ ఎలా సుఖపడుతుందో నేనూ చూస్తాను. అన్న ప్రతీకారంతో నమస్సుకోనం ఇంతకాలం ఎదురుచూసింది. లలిత డురదృష్టంకొద్దీ ఈనాడు దొరికిన అవకాశాన్ని బాగా వుపయోగించుకుంది నర్స్.

ఇలాంటివనులు స్టాప్ నర్స్ చేస్తుందని ఊహించని లలిత నర్స్ ఎక్కడుగా ఉన్నప్పుడూకూడా రాజేష్ మామూలుగా మాట్లాడేది.

లలితా, రాజేష్ జ్యూయలరీషాపునుంచి వచ్చాడు. వాణి వచ్చి క్యారేజి యిచ్చి వెళ్ళిన విషయం పంటమనిషి చెప్పింది లలితకు. అతోజు రాజేష్ వుట్టిసరోజిని, ఆతనికిష్టమయిన పంటకాలన్నీ తను చేద్దామనుకుంది లలిత.

డైనింగ్ టేబులు దగ్గరకు వెళ్ళి, క్యారేజిమూ తీసి చూసింది. తను చెయ్యాలనుకున్న పంటకాలన్నీ క్యారేజీలో వున్నాయి.

“అకలిగా వుందా? డైనింగ్ టేబులు దగ్గరకు వచ్చావు?” నవ్వుతూ అంటూ అక్కడకు వచ్చాడు రాజేష్.

“మీ వుట్టిసరోజికదా, మీ ఇష్టమయిన పంటకాలన్నీ స్వయంగా తయారుచేద్దామనుకున్నాను. కానీ నాకా అదృ

వ్వం లేదు. నేను చేయాలనుకున్న వంటకాలన్నీ వాణి తయారుచేసి నాక్కూడా వంపించింది. అవే వంటకాలు నేను చేసినా మీరు రెండచోట్ల ఎలా తింటార?” దిగులుగా అంది లలిత.

లలిత మాటలకు పెద్దగా సవావాడు రాజేష్.

“ఎందుకలా నవ్వుతారు?”

“నీ మాటలు వింటుంటే కార్తీకదీపం సినిమాలోని హీరోవడిన అవస్థ గుర్తుకు వస్తుంది. పాపం ఇద్దరు భార్యల మధ్య ఎంత సరిగిపోతాడో అతని వృట్టినిరూజిని ఇద్దరూ అతని కిష్టమయిన వంటకాలు చేసి బలవంతంగా తినిపిస్తారు. పాపం అఫీసుకు వచ్చిన రిగ్గర్నంచీ తిన్నది ఆరగక బాధపడితాడు. ఆ సన్నివేశం గుర్తుకువచ్చి నవ్వు వచ్చింది.” హాస్యంగా నవ్వుతూ అన్నాడు రాజేష్.

“నేను ఏడుస్తుంటే మీకు నవ్వు వస్తుంది” లలిత ఉక్రోశంగా అంది.

“నిన్ను చూసి కాదు లలితా! నేను నవ్వేది. ఆ సన్నివేశం గుర్తుకువచ్చి నవ్వొచ్చింది అంతే. నవ్వేం బాధపడ సక్కురలేదు. నేను కితోబాటే భొంచేస్తాను.”

“వద్దండీ. పాపం, మీకోసం ఇన్ని రకాల వంటకాలు చేసేకుని వాణి మీకోసం ఎదురుచూస్తుంటుంది. తనను బాధ పెట్టడం ఎందుకు! ఇంట్లో రిగ్గర్లే భొంచేయ్యండి.”

“రెండి చోట్లా కొద్ది కొద్దిగా భొంచేస్తాను.”

“అలా వద్దు. ఈ పూట ఇంటిదగ్గరే వాణీతో కలిసి భోంచేయాలి మీరు.”

నీమాట నేను విచారించుకుంటే నువ్వుకూడా నామాట విచారి.”

“మీ మాట నేనెప్పుడు వినలేదు?”

“ఎప్పుడో విషయం వదిలేయి. ఇప్పుడు నంగతిచెప్పు.
“వంటాను చెప్పండి.”

“నేను ఇంటి దగ్గరే భోంచేస్తాను ఈ రోజు నావుట్టివ రోజుకదా! అందుకని ఈ రోజునూ నువ్వు నాతో ఉండాలి. సాయంత్రం ముగ్గురం కలిసి పిక్చర్‌కు వెళదాం. తర్వాత నాతోబాటు నువ్వు కూడా భోంచేసి, నీకీష్టమయితే మా ఇంట్లో నిద్రపో. లేకపోతే కారులో ఇక్కడకు వద్దువుగాని.”

“మీ మాటకు ఎదురుందా?” నవ్వుతూ అందిలలిత.

“అవసరమయిన మాట మాత్రంవినవు.” లలిత కళ్ళలోకి ఏదో వెతుకుతున్నట్టుగా చూస్తూ అన్నాడురాజేష్.

ఆ చూపులకు అర్థం తెలుసుకున్న లలిత మాట మారుస్తూ “ఏమండీ! మీరు ఇంటికి వెళ్ళండి. మీరు ఎదురుగా ఉంటే, నేను ఏవనీ చెయ్యలేను. ఒక్కగంటలో శున్నటల్ వనంతా ముగించుకుని, మిగతా వనులు ప్లాప్ సర్ప్స్ అప్పగించి మీ ఇంటికి వస్తాను.”

“అప్పుడే వెళ్ళమంటావా?”

“అబ్బ. అలా దిగులుగా మాట్లాడకండి.”

“నీ దగ్గర్నుంచి, ఇంటికి వెళ్లాలంటే దిగులుగానే ఉండి మరి ఏం చెయ్యమంటావు?”

“తప్పదుగా మరి.”

“నువ్వు గంటలో కావాలి.”

“గంటలో ఎలా వీలవుతుందండీ? మద్యాన్నం మూడు గంటలకు వస్తాను.”

“ఒక్క నిమిషం కూడా ఆలస్యం చెయ్యకూడదు.”

“మీరు కావాలి, మాటలు పెంచుకూ ఆలస్యం చేస్తున్నారు మీరే సరి. తనేపూ నేను వని చెయ్యలేను. మీరు త్వరగా వెళితే త్వరగా నా వని ముగించుకుని, మీ ఇంటికి వస్తాను.”

“లలిత! అవసరమయిన విషయాలన్ని గుర్తుం టాయి నీకు. అవసరమయిన విషయం మాత్రం గుర్తుండదు. రెండు గంటలసేపు జ్యాయలరీ పావులన్నీ తిరిగి, తిరిగి వెయ్యి రూపాయలు పెట్టి ఉంగరం కొన్నావు. నాదేత్రో మీ వేలి! తొడుగుతానండీ అంటూ నన్ను చూడను కూడా చూడనివ్వలేదు.”

“ఆ విషయం మరిచేపోయాను. ఉండండి, ఇప్పుడే మీ వేలి! పెడతాను.” అంటూ హ్యాండ్ బ్యాగ్ లో నుంచి అట్టపెట్టెను తీసి, అందులో నుంచి ముత్యాలు, కెంపులు ప్రొదిగిన ఉంగరాన్ని తీసి రాజేష్ కు వేలి! తొడి గింది లలిత.

లలిత చేతిని అందుకుని, తన పెదవులకు అద్దుకున్నాడు రాజేష్.

లలిత రాజేష్ పాదాలకు నమస్కరించింది.

“ఏమని ఆశీర్వాదించమంటావు లలితా?” వేదనగా అడిగాడు రాజేష్.

“జీవితం అంతా ఇలా మీ నీడలో ప్రతకగలిగే అదృష్టం చాలండీ నాకు ఆలానే ఆశీర్వాదించండి.”

లలితను గుండెలకు అదుముకుని, ఆమె నుదుటిమీద సున్నితంగా ముద్దు పెట్టుకుని వదిలేసాడు రాజేష్.

“ఇక వెళ్ళండి.”

“నువ్వెందుకు వెళ్ళును తొందర చేస్తున్నావో నాకు తెల్లని. నీ ఏదురుగా ఉంటే, నేను తొందర వడతానేమో అని నీ భయం, లలితా! నీకు చివరిసారిగా చెబుతున్నాను. నిన్ను నా గుండెలలో దాచుకుని మూలగా ఆరాదిస్తాను. నా ప్రేమకు గుర్తుగా నిన్ను ముద్దు పెట్టుకుంటాను. అంత వరకే. నీ కిష్టం లేకుండా, ఎప్పుడూ నిన్ను నా స్వంతం చేసుకోను.”

“నీమీద ప్రమాణం చేసి చెబుతున్నాను. నీకుగా నువ్వు నా జీవితంలోకి ప్రవేశించిన రోజునే, నిన్ను భార్యగా అంగీకరించి నీతో శారీరక సుఖాలు వంచుకుంటాను. నీకిష్టం లేకుండా, ఎప్పుడూ నేనేదీ చెయ్యను.”

“నేను అందుకు భయపడటం లేదండీ మీరు వెళితే, త్వరగా ఇక్కడ వని ముగించుకుని, మీ ఇంటికి వచ్చి మీతో గడపాలని నా ఉద్దేశ్యం.”

“నరే. వెళుతున్నా” అంటూ, రాజేష్ వెళ్ళి పోయాడు. తన పనిలో మునిగిపోయింది లలిత.

28

రాజేష్ ఇ టికొచ్చేనరి!, రోజులా వాణి గుమ్మం లోనే కనుపించలేదు. బాత్ యాముకు వెళ్ళి ముఖం కడుక్కుని, బట్టలు మార్చుకోవటానికి బెడ్ యాములో కెళ్ళాడు. కిటికీ దగ్గరగా, కుర్చీ వేసుకుని, కిటికీలోనుంచి బయటకు చూస్తూ కూర్చుంది వాణి

రాజేష్ గదిలోకి వచ్చిన అలి!డి!, గుమ్మంపై వుండిరిగిన వాణిని చూసి ఆశ్చర్యపోవటం రాజేష్ వంతు అయింది.

చాలానేవటి నుంచి, ఏమిస్తున్నట్టుగా కళ్ళు ఎర్రగా ఉబ్బి ఉన్నాయి. ఇంకా తడి ఆరని కళ్ళలో కన్నీటి చుక్కలు ముత్యాలలా నిలిచి ఉన్నాయి. వాణిని చూస్తూ గుమ్మంలోనే నిల్చున్నాడు రాజేష్.

“వాణి! ఎందుకలా ఉన్నావు?”

“ఇప్పుడెక్కడి నుంచి వస్తున్నాను?”

“ఎక్కడనుంచి వస్తాను. ఆఫీసునుండి.”

“ఏమండీ! మీరు రంగస్థల నటులయితే, ఎంతో బాగా రాణించేవారు. ఏ సాత్రసయినా రక్తి కట్టించడం ఏమోదీ మంచి నటులతో మాత్రమే సాధ్యం అవుతుంది. మీరిప్పుడు ఆఫీసునుంచి వస్తున్నారా?”

“వాణి! ఏమిటా జాగుడు? సీకేమయినా మతి పోయిందా?”

“మీ కయవల్ల ఇంకా పోలేదండీ. జతిపోయినా బావుండేది. ఇప్పుడు మీరెలా ప్రవర్తిస్తేనా, నాకు తెలిసేదే కాదు, ఏ బాధా ఉండేదికాదు.”

“ఇంతకీ ఏం జరిగింది? ఎందుకా ఏడుపు?”

“ఏడుపుకాక, నా మాఖానికి ఇంకేం రాసిపెట్టిఉండండి ఎంతకాలం నన్నిలా మోసం చేస్తారండి మిమ్మల్ని అతిగా ప్రేమిస్తున్నందుకా నా కిలాంటి శిక్ష? మిమ్మల్ని నా సర్వసంగా కమ్ముకున్నందుకా నన్నింత దారుణంగా మోసం చేస్తున్నారు? నేను మీకేం తక్కువ చేసానండీ? ఏనాడయినా నాకది కావాసని అడిగానా? చీరలూ, సగలూ తెమ్మని మిమ్మల్ని కేధించానా? ఇన్ని సంతృప్తిలో మీ మాటకు ఎప్పుడయినా ఎదురు చెప్పానా? మీరు ప్రేమగా పిలిస్తే దగ్గరకు వస్తున్నాను మీరు కనురుకులే మీ కళ్ళ దగ్గర పడుంటున్నాను.”

“అందుకేనా నా కిలాంటి శిక్ష కేధించారు?” ఏడుస్తూ అడిగింది వాణి.

“చెప్పి అన్నా ఏడుపు ఏడ్చి అయినా చెప్ప.”
అన్నాడు రాజేష్ వినుగ్గా.

“మీరిప్పుటివరకూ లలితతో కలిసి కారులో తిరి
గాక్ష కదూ? పిల్లి పాలుతాగుతూ తనను ఎవరూ చూడలేదను
కుంటుండటం. మిమ్మల్ని గురించి బయటవాళ్ళకు తెలిసినా,
ఇంతవరకూ నాకు మాత్రం తెలియలేదు. మీరు రోజూ,
ఇంటికి అలభ్యంగా వస్తూ అఫీసులో వెనుందనీ, బజారులో
న్నేపి తుడు. కనిపించాడనీ చెప్పేవన్నీ అబద్ధాలు మీరు
రోజూ అఫీసు ఆయిపోగానే లలితను కలుసుకోవటానికి,
సర్కింగ్ వహోముకు వెళుతున్నారు. అంతేకాదు. ప్రతి ఆది
వారం, మీ సాంకేతిక స్థలంలో కలుసుకుంటున్నారు మీ
రిద్దరూ అవునా?”

వాణిమాటల్ని జట్టి, లలిత విషయమంతా వాణికి
తెలిసిపోయిందని అర్థం చేసుకున్నాడు రాజేష్ ఇంతవరకూ
వచ్చింతర్వాత, అబద్ధాలు చెప్పి తాత్కాలికంగా వాణికి
సచ్చెప్పినా మళ్ళీ ఏదో ఒకరోజు ఈ అగ్నిగోళం బ్రద్దల
వ్వక తప్పదు. అందుకే అన్నలు విషయం అంతా వాణికి
చెప్పటమే మంచిదన్న నిర్ణయానికి వచ్చాడు. ఎలా చెప్ప
టమో అది ఆలోచిస్తూ మవుసంగా నిలుచున్నాడు.

“మాట్లాడరేమండీ? ఏం ఎందుకలా బిగుసుకు
పోయారు? నిజం నాకు తెలిసిపోయిందనా? లేక ఏ అబద్ధంతో
నన్నింకా మోసం చెయ్యాలా అని ఆలోచిస్తున్నారా!”

“వాణీ! అరిచిగొడవ చెయ్యకుండా, నేను శిష్యుని
విను. నేను లలితకు చిన్నతనం నుంచి ప్రేమించాను. అంటూ
మొదలుపెట్టి, తనూ, లలితా రిజిష్టర్ మ్యారేజి చేసుకోవా
లనుకోవటం, తను ఉద్యోగం కోసం లలితగాజులు, లలితి
చ్చిన డబ్బు తీసుకుని హైదరాబాదు వెళ్ళటం, ఉద్యోగ
ప్రయత్నంలో నెలరోజులు రావటానికి వీలుకాక ఆగిపోవ
టం ఆ సమయంలో లలిత నాన్నగారు లలితపెళ్ళి లలితబావ
గిరితో లలితకు తెలియకుండా మహారాష్ట్రం పెట్టించడం, ఒక
రోజు రాత్రి గిరి, లలిత శీలాన్ని దోచుకోవటం శీలాన్ని పొగొ
ట్టుకున్న లలిత అన్నలు విషయం దాచి, తనతో పెళ్ళికి
అంగీకరించకుండా, తనకు అనన్యాయమోవటం, ఆ ద్వేషంతో
తను వాణిని పెళ్ళి చేసుకోవటం, ఆ తర్వాత లలిత మెడిసన్
చదవటం, గిరి యూక్లెడ్జంట్సులో పోవటం, లలిత తల్లిదండ్రుల
మీద ద్వేషంతో వాళ్ళతో కలిసి ఉండలేక విజయవాడలో
ప్రాక్టీసు పెట్టటం, వాణికి స్వరం వచ్చినప్పుడు వాణిని, ఇల్లు
గలావిడ కమలా విజయా నర్సింగ్ హోమ్ముకు తీసుకెళ్ళటం
అప్పుడే ఎనిమిది సంవత్సరాల తర్వాత లలితను తను మొదటి
సారిగా చూడటం, తనకోసమే, లలిత పెళ్ళి మానుకుని,
తన జీవితానిన త్యాగం చెయ్యటం వరకూ ఒక్కవిషయం
కూడా వదిలిపెట్టకుండా పూర్తిగా చెప్పాడు.

వింటూ చైతన్యం లేని బొమ్మలా కూర్చుండి
వాణి. ఆలోచించటానికి కూడా శక్తిలేనట్టుగా మనస్సు

మొద్దుబాంపోయింది. తన భర్త మనస్సులో తనకు చోటు లేదన్న విషయం తెలిసినంతర్వాత, భవిష్యత్తును గురించి ఆలోచించటానికి భయంగా ఉంది వాణికి.

ఉక్కాదిలా కూర్చున్న వాణిని చూస్తూ, ఈ షాక్ భరించలేక, వాణికి మతిచెలించదు కదా? అని భయపడ్డాడు రాజేష్.

“వాణి! అనాధగా బ్రతకవలసిన నన్ను ఆదరించి కన్నబిడ్డకంటే ఎక్కువగా ప్రేమించే, నన్నీ స్థితికి తెచ్చిన నా పాలిట జేముడు మామయ్య. ఆయనమీద ప్రమాణం చేసి చెబుతున్నాను. లలితకూ, నాకూ నువ్వు ఉపహించే సంబంధం లేదు మేమిద్దరం ప్రేమించుకున్నాం. నీకు మా ప్రేమ మానసికమయినది. మా ప్రేమలో కోరికలకు తావు లేదు. లలిత జీవితం ఇలా మోడుగా మారటానికి కారణం నేను. నా మీద లలిత పెంచుకున్న ప్రేమ, లలిత పాలిట శాపం అయింది.”

నా ప్రేమజ్వాలే, లలిత జీవితంలోని నుఖాన్నీ సంతోషాన్నీ దహించివేసింది నాకోసం తన జీవితాన్నీ అర్పించిన ప్రేమమూర్తి లలిత. నన్ను ఒక్కగానొక్క కోరిక కోరికంది. అదే రోజూ నన్ను ఒక్కసారి తనకు కన్నించి వెళ్ళింది. ఆ తృప్తితోనే జీవితం అంతా గడుపుతానంది. అటువంటి ప్రేమమూర్తి కోరిన ఒక్కగానొక్క కోరికను తీర్చటం నా ధర్మం కాదా? ఇందులో నీకు జరిగే అన్యాయం ఏమీలేదు. ఈ నిజాన్ని ఇంతకాలం నీకు చెప్పకుండా దాచాను. ఎం

దురో తెలుసా? ఒక నివాన్ని చెప్పి, ఒక నిందుజీవితాన్ని నాశనం చేసేకంటే, ఒకతీమని అబద్ధం చెప్పి ఊరిట కలిగించటం మంచిదనుకున్నాను. అందుకే లలిత దగ్గరకు వెళ్ళానన్న నిజం నీకు చెప్పకుండా, రోజూ ఏదో ఒక చెప్పేవాడిని. అబద్ధాలు చెప్పలేక విడిగిపోయిపోకపోకని నిన్ను కనుకుకునేవాడిని వాణి! ఇప్పుడు చెప్పు. నిన్ను నేనేం మోసం చేసాను? నీకేం అన్యాయం చేసాను?"

భర్త అడుగుతున్న ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పలేక పోతుంది వాణి. లలిత స్నేహంలో తనను ఎలా మోసం చెయ్యగలిగిందా అని ఆలోచిస్తుంది. బట్టలు కూర్చుంటుంటే అక్కడన్న పోఫాలో కూర్చున్నాడు రాజేష్.

నిముషాలు, గంటలుగా మారిపోతున్నాయి. వాణి, రాజేష్ ఇద్దరూ బొమ్మల్లా అలాగే కూర్చున్నారు. ఇద్దరూ భోంచెయ్యలేదు. మూడుగంటలయింది. చెప్పిన బయలు ప్రకారము లలిత వచ్చింది.

లలిత కాదుదిగి లోపలకు రావటం, రాజేష్ వాణి కిటికీలోంచి చూస్తూనే ఉన్నారు. ఆ సమయంలో తనులేది లలితదగ్గరకు వెళ్ళితే వాణి మరి అపార్థం చేసుకుంటుందని రాజేష్ అలాగే కూర్చున్నాడు.

వాణికళ్ళకు లలిత ఇప్పుడు స్నేహితురాలులా కనిపించటంలేదు. తన నర్వసాన్ని దోచుకుంటున్న దొంగగా, శతృవుగా కనిపిస్తుంది. లలిత కనిపించగానే వాణి గుండెల్లో రగులుతున్న జ్వాల మరింత కఠినమయింది.

లలిత వాణికోనం వెళుకుంటూ ఎక్కడా కనిపించక పోయేనరికి బెడ్ రూములోకి వచ్చింది. లలితను చూసికూడా చూడనట్టుగా ముఖం తిప్పుకుంది. వాణి ప్రవర్తనకు లలిత ఆశ్చర్యపోయింది. ఇద్దరి ముఖాలలోకి మార్చి, మార్చి చూస్తూ నిల్చుంది.

“కూర్చో లలితా!” అన్నాడు రాజేష్.

“వాణి అలా ఉండేమిటి?” ఆ మాక్ నుంచి తేరు కుంటూ రాజేష్ ను అడిగింది లలిత.

“బాగానే ఉంది.” కటువుగా అన్నాడు రాజేష్.

ఇద్దరూ మళ్ళీ గొడవ పడ్డారేమో, అందుకే అలా ఉన్నారు అనుకుంది లలిత.

“చిన్నపిల్లల్లా రోజూ కీమలాడుకోవటమే? మళ్ళీ ఎందుకు గొడవపడ్డారు? అన్నలు భోంచేసారా ఇద్దరూ?” ప్రేమగా మందలిస్తూ అంది లలిత.

“నా మీద చాలా ప్రేమనుకుంటాను నీకు.” వ్యంగ్యంగా అంది వాణి.

“ప్రేమలేకుండా ఎలా ఉంటుంది? అదిసరే. భోంచేసారా? ఈ రోజు మీవారి పుట్టినరోజు. ఇద్దరూ సరదాగా ఉండాలిగానీ, అలా ఎడముఖం, పెడముఖంగా ఉంటే ఎలా? నేనుకూడా ఈ రోజంతా మీతో సరదాగా గడపాలని వచ్చాను. నాకోనం అయినా మీకోసాన్ని మరిచిపోయి, మీరిద్దరూ సరదాగా ఉండండి.”

“ఇప్పటివరకూ, ఆయనతో కల్పించేసిన పిశార్లు చాల

లేదా? మళ్ళీ ఇంటికి వచ్చి కూడా వచ్చావు?" లలిత వైపు నివ్వబడుతున్న కళ్ళతో చూస్తూ కలుపుగా అంది వాణి

ఆ మాట బాకులా లలిత గుండెకు చీల్చింది. ఏం మాట్లాడాలోకూడా అర్థం కాలేదు లలితకు.

“వాణీ! ఇంటికి వచ్చిన స్నేహితురాల్ని అలాగేనా మాట్లాడేది?” మృదలింపుగా అన్నాడు రాజేష్.

“ఓహో! మీకు రోషం వచ్చిందా? అవును. ఎందుకు రాను? మీ ప్రియురాలు కదూ?”

“వాణీ! ఏం జరిగింది?” అయోమయంగా వాణివైపు రాజేష్ వైపు చూస్తూ అడిగింది లలిత.

“సావం. ఎంత అమాయకురాలు. ఏం తెలియదు” అంది వాణి కలుపుగా.

“ఏం జరగలేదు. ఏదో జరుగుతున్నది ఆవికారి భయం” అన్నాడు రాజేష్ కోపంగా.

“ఇంతకంటే ఇంకా ఏం జరగాలండీ? మీరిద్దరూ ఆడు తున్న నాటకం నాకు తెలియదనుకుంటున్నారా?”

“వాణీ! నోర్మ్యుయ్యి.”

“ఇంత కాలంనుంచి నోరుకూసుకుని కూర్చున్నాను కాబట్టే మీ ఆటలు సాగాయి. లలితా! నువ్వు కావాలను కంటే నీ ఆస్తి, అంతస్తులు చూడండి నిన్ను పెళ్ళి చేసు కోవటానికి ఎంతోమంది మగాళ్ళు నీ ఇంటిముందు క్యూలో నిలబడతారు. నా వచ్చని సందర్భాల్లో నివ్వబడు పోయకు.

ఆలునుగల మధ్యవుండే అనురాగం అనుబంధం నీకేం తెల్పు. ఆయన దూరం అయితే నేను బ్రతకలేను. మావారిని మాత్రం నాకు దూరం చెయ్యకు."

"వాణీ! నువ్వు అపార్థం చేసుకుంటున్నావు నన్ను. మీవారికి నిన్నెప్పుడూ దూరం చెయ్యను. నేనంత స్వార్థ పరురాలిని కాదు."

"ఎంత తీయగా మాట్లాడుతున్నావు. ఆయన్ని గంటల తలబడి నీ ఎదురుగా కూర్చోబెట్టుకోవటం ఆయనతో సీనిమాలకూ, పిళ్లార్లకూ తిరగటం ఇవన్నీ ఆయనీ ఆయన్ను నాకు దూరం చెయ్యటం కాదా? నీ దృష్టిలో ఇవి ఆయన్ని నాకు దగ్గరచేసే పనులా?" వ్యంగ్యంగా అడిగింది వాణి.

"వాణీ! నేను నీకంటే ముందునుంచీ రాజేష్ ను ప్రేమించాను. ఇప్పటికీ ప్రేమిస్తున్నాను. ప్రేమను గురించి నాకు తెల్పు కాబట్టే, నువ్వు రాజేష్ ను ఎంతగా ప్రేమిస్తున్నాలో అర్థం చేసుకోగలిగాను. అందుకే నిన్ను రాజేష్ నుంచి దూరం చెయ్యలేకపోయాను."

"కత్తులతో మనుష్యులను కోసి చూసే నీకు మనస్సులూ, మమతలూ కూడా అర్థమవుతాయా?"

"మనుష్యులను కత్తులతో కోసిచూసే దాక్టరు మనిషి బాధను తొలగిస్తాడు గాని, బాధకు గురికెయ్యడు."

"నువ్వు చాలా తెలివయినదానివి నీ తెలివితేటలతో ఏమైనా చెయ్యగలవు ఎలాగయినా నమర్దించుకోగలవు" పిచ్చి దానిలా అరుస్తూ ఉంది వాణి.

“చెప్పేది వినిపించుకోకుండా ఎందుకలా గొంతు చించుకుని ఆరుస్తావు?” కోవంగా అన్నాడు రాజేష్.

ఈవిడలాగా ఆకర్షణీయంగా మాట్లాడటం వచ్చని సంసారాలు పాడుకెయ్యటం నాకేలా చాతనవుతుంది? నేను సంసారం చేసుకునే ఆడదాన్ని. చూడు లలితా! ఇప్పటి వరకూ నువ్వు నాకు చేసిన మహోపకారం చాలు. దయచేసి ఇక ఇక్కడనుంచి వెళ్ళు. అంతేకాదు. మళ్ళీ మా ఇంటిగడవ తొక్కకు.”

“వాణీ! నేను నీకంటే ముందునుంచి రాజేష్ ను ప్రేమిస్తున్నాను. వాణీ! నీ ఇష్టమొచ్చినట్టు మాట్లాడకు. నేను తలచుకుంటే ఏనాడో రాజేష్ ను నావాడిని చేసుకోగలిగేదాన్ని. మనస్సునిదా అతనిపట్ల ప్రేమపాంగులు వారుతున్నా, నువ్వు నా చిన్ననాటి స్నేహితురాలివి కాబట్టి, నీ న్యాయం కెప్పుడేక రాజేష్ కు దూరంగా ఉన్నాను కానీ, అతనిమీద ప్రేమలేక కాదు. ఎంతసేపూ నీ ధోంజి నీజేగానీ ఎదుటివాళ్ళు చెప్పేది వినిపించుకోవే?”

“నేను విన్నంతవరకూ చాలు. ఇంకా నా సాహసాన్ని పరీక్ష చెయ్యకు. ముందిక్కడనుంచి వెళ్ళు.”

“వాణీ! నేను, నిన్ను ఇంతగా ప్రాధేయపడేది నా స్ట్రోప్ ట్యాంక్ నిరూపించుకోవటానికి కాదు. నీ మనస్సులో వున్న అనుమానబీజాన్ని తొలగించాలని మనస్సులో అనుమాన బీజం మొలకెత్తకుండానే వుండాలి, మొలకెత్తిం

తర్వాత, అది మనస్సంతా ప్యాపించి మరో ఆలోచనకు చోటు లేకుండా చేస్తుంది వాణీ! మానసికమయిన అనుబంధం తప్ప, మామధ్య ఎలాంటి సంబంధం లేదు.”

“మానసికమయిన సంబంధం వేరు. శారీరక సంబంధం వేరూనా?”

“ఆ రెండింటికీ తేడాను అర్థంచేసుకోగలిగితే నువ్విలా మాట్లాడవు.”

“అవును యీ. నాకేం తెల్పు? నీలా పెద్దచదువులు చదివినదాన్నా? నేను?” అంది వాణి కటువుగా.

“వాణీ! ఒక్క నిమిషం ప్రశాంతంగా ఆలోచించు. నీకోసం నేనెంత త్యాగం చేసానే నీకే అర్థమవుతుంది. నేను కిక్కురితం మనుష్యులను పోనేడాన్ని అని అన్నావు వాణీ! నాకూ మనస్సు, మమతా వుండి కాబట్టే రాజేష్ నీకు దక్కాడు. నా గుండెల్లో ఎన్ని అగ్నిగోళాలున్నాయో నీకు తెలియదు వాణీ. నేను నమాజంలో ఒక అంతస్తులో వున్నాను మనిషిని. నలుగురికోసమయినా నేను నవ్వుతూ వుండాలి.

“వాణీ! నృశులేని స్థితిలో నువ్వు నా హస్తపత్రకు వచ్చావు. రాజేష్ ను నా స్వంతం చేసుకోవాలన్న దురాశే నాలో ఉంటే, నీకు ట్రీట్ మెంటు ఇచ్చేదాన్నే కాదు. ప్రమాదకరమయిన స్థితిలో వున్నావు. నేను తలచుకుంటే దాక్టరుగా నీ ప్రాణాల తీయటం చాలా సులభం. అది హత్య అనికూడా ఎవరికీ అనుమానం రాదు. నిన్ను చంపి,

రాజేష్

రాజేష్ను ఎందుకు న్యంతం చేసుకోలేకపోయాను! ఆలోచించు. నేను హితురాలిగా నీకన్యాయం చెయ్యకూడదనీ నేను ప్రేమించిన రాజేష్ భార్యగా, నువ్వు బ్రతకాలనీ నిన్ను కంటిపావలా కాపాడాను. నా మనస్సు, నాలోని మానవత్వమే నిన్ను బ్రతికించాయి. పెళ్ళి అయిన రాజేష్ను ప్రేమించటం తప్పని నాకు తెల్పు. అయినా నా మనస్సు నా మాట వినదు. రాత్రి అయ్యేసరికి అందరు ఆడబిడ్డలూ తమ భర్తలకోసం ఎదురుచూస్తారు. నేనెవరికోసం ఎదురుచూశాలి?

“అందుకేనమ్మా. రోజుకు ఒక్కసారి రాజేష్ను కనిపించి వెళ్ళమని ప్రార్థించు. అది నా తప్పు అయితే నన్ను క్షమించు. రాజేష్ బయట తిరుగుతున్నాడన్న అనుమానంతో నువ్వు అనుక్షణం అతన్ని అవమానిస్తూ మనశ్శాంతి కేసుండా చేస్తున్నావు అతినికి.”

“వాణీ! నీకోసం నేనంత త్యాగం చేసానే నువ్వు తెల్సుకోలేకపోతున్నావు. నోరుతేసి పశువులూ పక్షులూ కూడా పవిత్రమయిన మాతృత్వాన్ని పొందాలని ఆరాట పడతాయి. మాతృత్వాన్ని పొందటానికి ఆడది ఏ సామానికయినా పడిగడుతుంది. అటువంటి మాతృత్వాన్ని కూడా నీకోసం దూరం చేసుకున్నాను నాకూ అస్తీ, అంతస్థూ అన్నీ ఉన్నాయి. కానీ నేను చనిపోతే నా కోసం రెండు కన్నీటి చుక్కలు రాల్చేవాళ్ళు ఎవరూ లేరు నాకు.”

“రాజేష్ లాంటి వ్యక్తిని భర్తగా పొందిన నువ్వు ఎంతో అదృష్టవంతురాలివి. అమృతకలశంలాంటి నీ నంసా రాన్ని నువ్వే నాశనం చేసుకున్నావు. నీకు ఇదంతా చెప్పాల్సివ అవసరం నాకు లేదు. అయినా ఎండుకు చెబుతున్నానో తెలుసా? రాజేష్ ను నీకంటే ఎక్కువగా నీకంటే ఎక్కువగా ప్రేమిస్తున్నాను నేను. ఇదంతా నీతో చెప్పకపోతే అవమీనంతో ఇంకా ఎక్కువగా బాధపడతావు, అందుకే ఇంత విపులంగా చెబుతున్నాను.”

“వాణీ! నా మూలంగా, నీ మూలంగా రాజేష్ ఎంతటి వేదనను అనుభవిస్తున్నాన్నాడో నీకు తెలియదు నేను ఎవరుగా ఉన్నంతకాలం తన మూల గానే నా జీవితం ఇలా మోడు పారిపోయిందన్న బాధతో రాజేష్ నీతో సుఖాన్ని అనుభవించలేదు. నా మూలంగా రాజేష్ బాధపడటం నేను సహించలేను. అందుకే బాగా ఆలోచించి, రాజేష్ కోసం అతను సంతోషంగా ఉండటంకోసం ఈ దేశాన్నే వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోతున్నాను. రాజేష్ కు ఈ విషయం తెలిస్తే నన్ను వెళ్ళనివ్వడు. నీనిక్కడున్నంత కాలం, నాకోసం రాకా తప్పదు. నువ్వు గొడవ చెయ్యకా మానవు. అందుకే మీకు తెలియకుండా ఆమెరికా వెళ్ళిపోవటానికి అన్ని ఏర్పాట్లు చేసుకున్నాను. ఆమెరికాలో నా ఫ్రండ్ డాక్టర్ గా పని చేస్తుంది. కొంతకాలం నేను నా ఫ్రండ్ నర్సింగ్ హోములోనే పనిచేస్తాను, నేను ఆమెరికానుంచి ఎప్పుడు వస్తానో నాకే

తెలియదు. ఇంకో వారంతోజాల్లో వెళ్ళిపోతున్నాను. నవ్వుతూ మిరిద్దరూ నన్ను అమెరికా వంపించండి చాలు.”

“లలిత చెప్పేవరకూ, లలిత అమెరికా వెళుతుందన్న విషయం రాజేష్ కు తెలియదు. ఇప్పుడు వినగానే అవాక్కయి పోయాడు. అతనికి అంతా అయోమయంగా వుంది. ఏం మాట్లాడటానికి, ఏం ఆలోచించటానికికూడా శక్తి లేనట్టుగా లలితవైపు మాస్తూ అలాగే కూర్చున్నాడు. ఆ మాక్ నుంచి తేనుగోవటానికి చతికి చాలాసేపు పట్టింది.

లలిత మాటలు వాణి మనస్సురూప వనిచేసాయి. లలిత చెప్పినంతా విజమేననిపించింది. రాజేష్ కు స్వంతం చేసుకోవాలన్న ఆశ లలితకుంటే నేనుమాత్రం ఏం చెయ్యగలను! లలిత నా పాలిట దేవత కాబట్టే నేను ఆయనకు భార్యగా ఉండగలిగాను. అటువంటి లలితను అర్థం చేసుకోకుండా ఆవేశంలో ఎన్ని మాటలన్నాను! అని మనస్సులో ఎంతో బాధపడింది వాణి.

“లలితా నిన్ను క్షమించమని అడిగే అర్హతకూడా నాకు లేదు. ఆవేశంలో ఆనరాని మాటలన్నాను. నన్ను క్షమించగలవా?” లలిత దగ్గరకు వచ్చి లలిత చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ కన్నీటితో అడిగింది వాణి.

“మనలో మనకు క్షమాపణలేమిటి వాణీ! ఇప్పుడే కయినా నన్ను అర్థం చేసుకున్నావు. నాకంతే చాలు.”

“లలితా! నువ్వు మాకు దూరంగా వెళ్ళద్దు. ఇప్పటి వరకూ నువ్వు నాకోసం చేసిన త్యాగం చాలు. ఇంకా నీ

శ్యాగాన్ని నేను భరించలేను. నువ్వు ఎక్కడకూ వెళ్ళటాని! వీలేదు. నువ్వుకూడా మాతోనే ఉండాలి. ఆయన మనస్సులో నీకున్న స్థానం ఎప్పటికీ ఆలాగే వుంటుంది. నీ ఋణాన్ని ఈ విధంగా నయనా తీర్చుకోనివ్వు లలితా” కన్నీటితో లలిత చేతులు పట్టుకుని ప్రాధేయపడుతూ అంది వాణి.

“ఒక వరలో రెండు శత్రులు ఇమడవు. చెప్పానుగా నా ప్రేమ కోరికలకు అతీతమయిందని. వాణీ! రాజేష్ మనస్సు చాలా సెన్సిటివ్. ఇకను చయినా అర్థంలేని అనుమానాలతో అతన్ని బాధపెడుతూ అతనికి మరింత దూరం కావద్దు.”

“రాజేష్ వాళ్ళ మాటలు వింటూ బొమ్మలా అలాగే కూర్చున్నాడు.

“నేను వెళుతున్నాను.” అంటూ వాళ్ళకు మాట్లాడేందుకు అవకాశం ఇవ్వకుండా గదిలోనుంచి బయటకువచ్చి కారులో వెళ్ళిపోయింది.

లలిత వెనుకే స్కూటరుమీద లలిత దగ్గరకు వచ్చాడు రాజేష్

“లలితా! నువ్వు ఆమెరికా వెళ్ళేది నిజమేనా?” లలిత భుజాలు పట్టుకుని, లలిత ముఖాన్ని తనవైపుకు తిప్పుకుంటూ అడిగాడు రాజేష్.

“జమే.”

“ఈ విషయం ఇంతవరకూ నాకెందుకు చెప్పలేదు?”

“చలితే మీరు వెళ్ళనిస్తారా?”

“అందుకని చెప్పకు దానే వెళ్ళాలనుకున్నావా?”

“నేను ఎక్కడున్నా మీదాన్నే.”

“అవును నయ్యదంలో నీళ్ళు ఎన్ని ఉన్నా దప్పిక తీర్చలేవు.”

“ఈ వారం రోజులూ, నామీద కోపం తెచ్చికోకండి నను” నవ్వుతూ ఉండనివ్వండి.”

“నీతో బాటు నేను కూడా అమెరికా వస్తాను.”

“మరెందుకు?”

“నువ్వు లేకుండా నేనుండలేను. నీ ప్రాతిపత్్యానికి భంగం కలగదని చెప్పానుగా? ఇంకా నానుంచి పారిపోవటం ఎందుకు?”

“నేను ఎదురుగా ఉన్నంత కాలం, మీరు నుఖంగా ఉండలేరు.”

“లలితా! జీవితం అంతా, నన్నిలా బాధ పెట్టక పోతే, ఒక్కసారిగా నాకింత విషమిచ్చి నీ చేతులతోనే నన్ను చంపేయకూడదూ?”

“ఏమండీ!” పిచ్చిదానిలా అరిచింది లలిత.

“ఇంకెప్పుడూ ఇటువంటి మాటలనకండి. నేను భరించ లేను.” అంది లలిత ఏడుస్తూ,

“నువ్వు అమెరికా వెళ్ళిన వెంటనే, మళ్ళీ వస్తావు.”

“ఏదో ఒకరోజున తప్పకుండా వస్తాను.”

“వెళ్ళిన వెంటనే వస్తావు. ఎదుకో తెలుసా? నా శపాన్ని చివరిసారిగా చూడటానికి.”

“ఏమండి! అంతమాట ఎలా అనగలిగారు. అటు వంటి ఊహకే నా గుండె బద్దలయి పోతుందండి. నేను అమెరికా వెళ్ళను. ఎప్పుడూ మీ గుండెల్లోనే ఉంటాను. మీ దానిగానే మీతోనే ఉంటాను” అంటూ రాజేష్ గుండెల్లో వదిలిపోయింది లలిత. ఆర్తిగా, అనురాగంగా ఆ ఊణు కరిగిపోతే లలిత తనకు శాశ్వతంగా దూరం అవుతుందేమో అన్నంత భయంగా లలితను గుండెలకు అదుముతున్నాడు రాజేష్.

“ఏమండి! మీరు లూడేబర్ని బ్రతకాలి. మీ నీడలోనే, మీ ఓడిలోనే నేను రాలిపోవాలి.” ఉక్మాదిహారాజేష్ ముఖాన్ని ముద్దులతో నింపుతూ అంది లలిత.

“నువ్వులేని ఈ లోకంలో, నేను మాత్రం ఉండగలనా?”

“ఒక్కగంట మీ వడిలో పడుకోనివ్వండి.”

“లలితా నేను నీ వాడిని. నీ ఇష్టమొచ్చినంత నేవు పడుకో.” అంటూ లలితను చంటిపాపను ఎత్తుకున్నట్టుగా, ఎత్తుకుని తీసుకుని వచ్చి బెడ్ రూములో మంచం మీద పడుకోబెట్టి లలిత వక్కన తనూ చోటు చేసుకుని పడుకున్నాడు రాజేష్.

తన బాధంతా వదిలిపోయి రాజేష్ గుండెల్లో ముఖం దాచుకుంది లలిత. అనురాగంగా లలిత తల నిమురుతూ పడుకున్నాడు రాజేష్.

నిముషాలు గంటలుగా మారిపోతున్నాయి. పగలు గడిచిపోయింది. గదిలో లైటు వేసకోవలన్న ధ్యానకూడా తేకు వాళ్ళిద్దరికీ.

“లలితా! టయముచూడు. అప్పుడే రాత్రి ఎనిమిది గంటలయింది. నువ్వు రెప్టు తీసుకో. నేను వెళతాను.”

“అప్పుడే వెళ్ళిపోతారా?”

“తలనెప్పిగా ఉండి. వెళ్ళి స్నానం చేస్తాను”

“ఉదయం నుంచి, మీరు భోంకెయ్యలేదు కదూ?”
'ఇంకా నాకు భోజనం ఎందుకు?

“నీకుగా నువ్వు నా గుండెల్లో వదిగిపోయావు. ఆ తృప్తితో నా కడుపు నిండిపోయింది.” లలితను, మరింతగా తన గుండెలకు అదుముకుంటూ అన్నాడు రాజేష్.

“వెళ్ళి స్నానం చేసి, భోంకెయ్యండి. వాణి ఎంత బాధ పడుతుందో వెళ్ళండి” తో ఉదరచేస్తూ అంది లలిత.

రాజేష్ వెళ్ళిపోయాడు. అతను వెళ్ళి పోయింతర్వాత్ ఏడుస్తూ పడుకుంది లలిత.

29

రాత్రి పదిగంటలు దాటిపోయింది. లలిత ఆలోచిస్తూ ఆలాగే కూర్చుంది. రాజేష్ మొండితనం, లలితకు చిన్నతనం నుంచీ తెల్సు. అన్నంత వసీ చేస్తాడు.

ఒకవేళ నేను అమెరికా వెళ్ళినా, రాజేష్ మొండితనముతో అత్మహత్య చేసుకుంటాడేమో వీలేదు. అలా జరగటానికి వీలేదు. నేను అమెరికా వెళ్ళను. వెళ్ళక ఇక్కడం జడిఎలా? అలాగూ నన్ను గురించి నాలుగు రకాలుగా చెప్పకంటున్నారెక్కడెక్కడో గడిపాను. ఇప్పుడు వాణికి కూడా తెలిసిపోయిందర్వాత, నేను రాజేష్ తో చనువుగా ఎలా ఉండగలను? సిజం తెలిసిందర్వాత రాజేష్ మాత్రం వాణికి అబద్ధం చెప్పి నా దగ్గరికి ఎలా రాగలడు? రాజేష్ ను చూడకుండా ఇప్పుడు ఒక్కరోజు కూడా ఉండలేక పోతున్నానే. వస్తికల మూలంగా రాజేష్ ను దూరం కావలసివస్తే నేను బ్రతికగలనా?"

నేను ఎదురుగా ఉన్నంతకాలం, రాజేష్ కు మనశ్శాంతి ఉండదు. నేను పోయినా, నేను మనసారా ప్రేమించిన నారాజేష్ నాఖింగ ఉంటేచాలా. ఆనకుంది. ఇలాంటి ఆత్మాదరిలేని ఆలోచనలతోనే చాలా రాత్రి పరకూ కూర్చుంది.

తర్వాత ఒక కర్ణాటకానికి వచ్చిన దానిలా, స్టీపింగ్ టాబ్లెట్సున్న బాటిల్ తెచ్చుకుని, తనేం చేస్తున్నదో తనకే తెలియని ఉన్నాడిలా, ఒకటి తర్వాత ఒకటిగా, బాటిల్ లోని టాబ్లెట్సు అన్నీ వేసుకుని మంచినీళ్ళు తగి, బెడ్ రూములో కళ్ళి పడుకుంది.

కళ్ళు బదువుగా మూతలు పడిపోతున్నాయి. కళ్ళు తెరిచి చూడాలని ఎంత ప్రయత్నించినా లలితకు సాధ్యం

కావటంతోను, మాట్లాడటానికి వీలైతేకూడా నాలుక బండలారి పోయిపెట్టయింది. తనకు తుడిగడియలు సమీపించబోతున్నాయనుకుంది.

రాజేష్ తో చిన్ననాడు ఆకున్న ఆటలు, పయస్సు వచ్చి తర్వాత ఇద్దరూ ప్రేమించుకోవటం, తాను రాజేష్ కు దూరం కావటం అన్న ఒకదాని తర్వాత ఒకటిగా సీమో కీళ్ళలా తీరగాయి. లలిత మనస్సులో.

లలిత కళ్ళండుగా రాజేష్ దూరం సిండ్రికొచ్చింది. చివరిసారిగా రాజేష్ వడిలో పడుకోవాలనీ, అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ ప్రాణాలు పదలాలనీ లలిత మనస్సు తపించిపోతుంది.

కానీ లలిత కోరుకున్న చివరకోరిక తీరకుండానే లలిత కళ్ళు శాశ్వతంగా మూతపడ్డాయి.

లక్షలకస్థి, సమాజంలో అంతస్తు, డాక్టరుగా సమాజంలో గౌరవం అన్నీ పుష్కలంగా ఉన్న లలిత, ప్రేమకోసం తపించిపోతూ, చివరకు ప్రేమకోసమే తన ప్రాణాలను అంకితం చేసింది.

మామూలుగానే తెల్లవారిపోయింది. రోజూ ఎనిమిది గంటలకే, మల్లెపూవులా తయారయి చిరువ్వుతో వార్డులో కొచ్చి షేషెంట్సును పలకరించే డాక్టర్, ఆ రోజు పదిగంటలయినా వార్డుకు రాకపోయేసరికి, షేషెంట్సు అంతా ఎదురుచూస్తున్నాడు.

కన్సల్టింగ్ రూము వక్కనా వరండా అంతా పేషెంట్లతో నిండిపోయింది.

ఉదయం పదిగంటలయినా, లలిత మేడదిగి రాకపోయే నరికి లలితకు ఎంట్లో బాగలేజేమో అని పంటమామ్మగారు కాఫీ కలిపి కప్పుతో కాఫీ తీసుకుని లలితను నిద్ర లేవటానికి లలిత బెడ్ రూములోకి వెళ్ళింది.

లలిత వదుకున్న తీసుచూడగానే, పంటమామ్మగారి గుండె కిగినంత పని ఆయ్యింది.

“అమ్మా లలితా.” అంటూ మంచందగ్గరకు వెళ్ళి లలిత చేయివట్టుకుని చూసింది. చేయి మంచులా చల్లగా ఉంది.

“లలితమ్మా.” అంటూ పెద్దగా అరిచింది పంటమామ్మగారు. ఆ కేకకు పనిమనిషి పరుగెత్తుకుంటూ అక్కడకు వచ్చింది. నిముషాలమీద లలిత ఆత్మశుశ్రూష చేసుకుందన్న వార్త నిముషాల మీద హాస్పటల్ అంతా షాకపోయింది.

నర్స్ రాజేష్ కు ఫోన్ చేసి, లలిత ఆత్మశుశ్రూష చేసుకుందన్న విషయం చెప్పింది. ఆ వార్త వివగానే నృశా కోల్పోయాడు రాజేష్ ఫోన్ ఎక్కడా కుప్పకూలాలిపోయాడు.

విషయం తెలియని నాణి, ఆ తోజ ఆదివారం కదా. పంటకు తొందరలేదులే అనుకుంటూ తీరికగా పంట చేసుకుంటూ పంటగడిలో ఉంది.

పదివినుమాలకు తేరుకున్న రాజేష్ పెంటనే స్కూటరు మీద సర్కింగ్ హోమ్ దగ్గరకు వచ్చాడు. వరుగెత్తు కుంటూ బెడ్ రూములోకి వెళ్ళాడు. 894.8133

అదేతనంగా పడున్న లలిత తలను పడిలోకి తీసు కన్నాడు రాజేష్. ACC NO. 1344

“లలితా! ఎందుకలాంటి పని చేసావు? నువ్వులేని ఈ లోకంలో నేను ఎలా బ్రతకగలనను కన్నావు?”

“నన్ను ఒంటరివాడిని చేసి వెళ్ళిపోయావా లలితా. నా కోసం ఎవరున్నారు? నేనెవరికోసం బ్రతకాలి? నువ్వు నువ్వు దూరమయిన నాడే, నేను ఆత్మహత్య చేసుకునే పాడిని. ఇంతకాలం బ్రతకున్నానంటే, జీవితం మీద ఆశతో కాదు లలితా. బ్రతుకుంటే నన్ను కళ్ళతో నయినా చూసు కోవచ్చున్న ఆశతో. ఇప్పుడు నువ్వులే ఈ లోకంలో నేనెలా బ్రతుకుతాను.” అంటూ లలిత శవాన్ని తమముతూ శ్మశాదయవిదారకంగా రోదించాడు రాజేష్. 10200

సాయంత్రానికి లలిత అమ్మా నాన్నగారు అందరూ రావటం, లలిత శవం స్మశానంలో అగ్నికి ఆహుతి కావటం కూడా జరిగిపోయింది.

తనప్రాణంలో, ప్రాణమయిన తన లలితశరీరం, తన కళ్ళముందే అగ్నికి ఆహుతి అయిపోతుంటే, చూస్తూ నిల్చున్న రాజేష్ కు మతి చలించినట్టయింది.

అందరితోబాటు, స్మశానంనుంచి ఇంటికి వచ్చినా రాజేష్ కు ఎటుచూసినా, రూపమే కనుపిస్తూ తనను రమ్మని

పిలుస్తున్నట్టుగా అనిపించింది. కళ్ళు మూసినా, కళ్ళు తెరిచినా లలిత రూపమే కళ్ళలో కదలాడింది. ఇంట్లో ఉండలేక నూకటడిమిద రోడ్డుమీదకు వచ్చాడు.

తిరిగి, తిరిగి నర్సింగ్ హోము దగ్గరకు వచ్చాడు. అక్కడకు రాగానే, లలిత జ్ఞాపకాలతో అతని గుండె బ్రద్దలయింది. ఒక్కనిముషం కూడా అక్కడుండలేకపోయాడు. నూకటడ్ను స్పీడుగా డ్రైవ్ చేస్తూ రోడ్డుమీదకు వచ్చాడు.

“వస్తున్నా లలితా. ఇప్పటికే ఆలస్యం చేశాను. నేను వస్తానని నువ్వెంతగా ఎదురు చూస్తున్నావో, అక్కడ వంటిగా నేను రాలేదని ఎంత బాధ పడుతున్నావో. ఇప్పుడే వస్తున్నా వచ్చి నిన్ను నా గుండెల్లో దాచుకుంటాను.” అంటూ నూకటడ్ను ఎదురుగా వస్తున్న లారీకి గుద్దాడు. అంతే ఎగిరి రోడ్డుమీద పడ్డాడు. యాక్సిడెంట్ జరిగిన నిమిషాన, రాజేష్ ప్రాణాలు లలితను వెతుక్కుంటూ అనంత వాయువుల్లో కల్సిపోయాయి.